

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

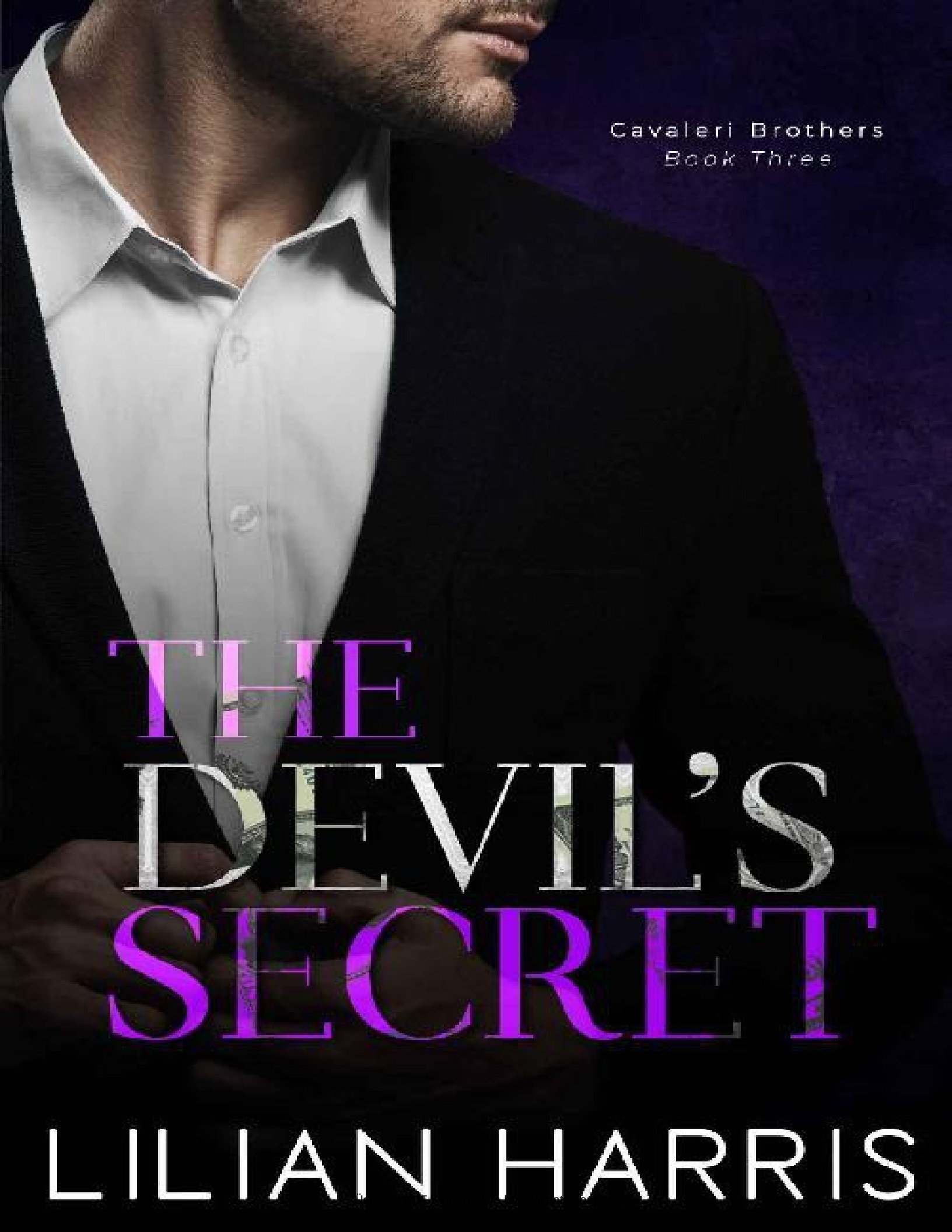
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A close-up, low-angle shot of a man's face and torso. He has a short beard and is looking slightly to the right. He is wearing a white button-down shirt under a dark jacket. His hands are visible, holding a stack of US dollar bills. The background is a dark, textured purple.

Cavaleri Brothers
Book Three

THE DEVIL'S SECRET

LILIAN HARRIS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

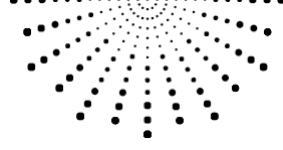
Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ŞEYTANIN SIRRI

CAVELERİ KARDEŞLER KİTAP 3

LILIAN HARRIS

CONTENTS

Tetikleyici ve İçerik Uyarısı

I. Geçmiş

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

II. Şimdiki Zaman

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Ayrıca Lilian Harris Yazar

Hakkında

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır.

© 2022 Lilian Harris tarafından. Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir şekilde herhangi bir yolla iletilemez.

Editör: [Bayan K Edits](#)

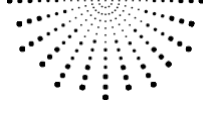
İç Formatlama: [CPR Editing](#)

Düzeltilmen: [Judy's Proofreading](#)

Kapak Tasarımı: [Kara Dul Tasarımları](#)

✿ Vellum ile oluşturuldu

TRİG G E R & C O N T E N T U Y A R I S I

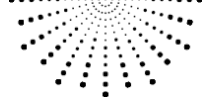
BU KİTAP karanlık bir dünya mafya ve tasvirler içerir:

- Grafik şiddet
- Tecavüz/cinsel saldırı
- İnsan kaçakçılığı

Yaralı bir ruh daha az güzel değildir.

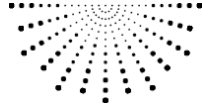
BÖLÜM I

GEÇMİŞ

ALTI AY ÖNCE

CHAPTER ONE

ENZO

Ailemi iyi hatırlamıyorum. Artık hatırlamıyorum. Yüzlerini göremeyeceğim, nasıl yürüdüklerini ve konuştuklarını hatırlayamayacağım kadar uzun yıllar geçti. Ama bazı şeyleri hatırlıyorum; örneğin annemin beslenme çantama beni ne kadar sevdiğini hatırlatan notlar bıraktığını ya da babamın annem bakmıyorken fazladan bir kek yememe izin verdiğini. Bunu çok yapardı. Hatırladıkça gülüyorum, yok olmalarından nefret ediyorum.

O anılar kalıcı olanlardır. Umarım sonsuza dek kalırlar. Onlardan bana kalan tek şey onlar. Bianchilerin bizden alamadığı hayatımızın tek parçaları.

Palermo suç ailesinin başı Faro Bianchi ve kardeşlerinin babama ve Matteo'ya yaptıklarını düşünmeden geçirdiğim bir gün bile yok.

Dom onların ölümünü izlemeseydi, Faro'nun bizi de öldürmekle tehdit ettiğini duymasaydı, hepimiz ölmüş olacaktık.

Bazen bunu düşünüyorum. Bugün burada duruyor olmamız gibi. Dom'un öldürüldüğü gün babamı ne büyük şans.

Ölüm. Tuhaf bir şey. Bir gün buradasın. Ertesi gün gidersin. zaman olacak? Nasıl olacak? Kimse bilmiyor. Kimse bilmek istemiyor. Bazıları bildiğini sanır ama aslında bilmez. Bilinmeyen korkutucu olabilir ama biletinizin kesileceği günü bilmek başlı başına bir cehennemdir.

Babam gününün geldiğini biliyor muydu? Onu ne öldürttü? Hâlâ bilmiyoruz ama . Biz onun lanet dilini koparmadan önce Faro'nun kendisi bize söyleyecek.

Ebeveynlerimiz öldükten sonra dünyada yalnızdık, sadece sahiptik. Geniş bir ailemiz yoktu. Bianchi'lerden saklandık, bir yıl boyunca sokakta yaşadık, hayatta kalmak için çaldık, yalan söyledik.

Bu şekilde geçen bir yılın ardından evsiz barınaklarında yaşamaya başladık ve asla kurtulamayacağımızı düşünüyorduk ancak Dom'un zengin bir otel zinciri sahibi olan Tomás Smith ile tesadüfen karşılaşması hayatımızı değiştirdi.

Tomás ölmeden hemen önce Dom'u şirketinin CEO'su yaptı ve Dante ile bana yönetim kurulu pozisyonları verdi.

Kardeşlerim ve ben de kendi gece kulübü zincirimizi işletiyoruz ama Tomás'ın geçmişimizi öğrendiğinde bizim için oluşturduğu takma adlarla değil. Bianchi'ler hâlâ bizi arıyorlarsa, geri döndüğümüzü bilmelerini, cesaretleri varsa peşimizden gelmelerini, biletlerinin ne zaman kesileceğini merak etmelerini istedik. On beş lanet yıldan sonra, sonunda onları sonsuza dek yok .

Neye benzediğimiz hakkında hiçbir fikirleri yok. Artık farklıyız. Birçok yönden.

Biz intikamcınız. Biz savaşız.

Katiller.

Canavarlar, gözlerini kapatmaya bile fırsat bulamadan rüyalarına giriyor.

Babamızın ve kardeşimizin ölümlerinin bedelini ödeyecekler.

Kanlarıyla.

Çıgıllıkları.

Hepsi bizim olacak.

Ailemizi geri getiremeyebiliriz ama boğazlarını kesmeden önce katillerinin acı çektiğini göreceğimizden emin olabiliriz.

Sahip oldukları her işletmeyi yerle bir edeceğiz - çamaşırhane, striptiz kulübü, Faro'nun kızı Chiara'nın işlettiği Tips and Tricks - hepsi kül olacak.

Kim olduğumuzu, artık o küçük çocuklar olmadığımızı anladığında babasının yüzündeki ifadeyi görmek için sabırsızlanıyorum. İntikam ihtiyacı bizi hiç olmak istemediğimiz adamlara dönüştürdü. Eminim bizi o zaman öldürmeyi dileyecektir.

Artık çok geç.

Parti daha yeni başlıyor.

Bianchi kardeşleri yakalayacağız. Küçük kardeşimin ve babamın intikamını alacağız.

Ve bizi durdurmaya cüret eden herkesi öldüreceğiz.

Beyaz Bugatti Divo'mu park ederek Tips and Tricks'e girmeye hazırlanıyorum. Dante çoktan içeri girmiş, Palermo ailesinin askerlerinden biri olan Carlito'yla sohbet ediyor. Chiara'nın kuzeni Raquel'le, Dante'nin takip ettiği ve kendisinin de evlenmeyi planladığı kadınla evlenmek için seçilen adam.

Plan çok sağlam, gerçekten. Raquel o pislikle evlenmemek için her şeyi yapacaktır. Dante ona bir çıkış yolu, ama onu bırakmayı planlamıyor.

Kız için üzülüyorum. Salvatore'nin kızı, consigliere, yani Don'un danışmanı olma talihsizliğini taşıması dışında bize bok yapmadı.

Ama Dante bunu istiyor. Babasının, o zamanlar çok aşağı gördükleri ailenin oğlunun şimdi değerli kızına sahip olduğunu ve Dante'yi durdurmak için yapabileceği hiçbir şey olmadığını bilmesini istiyor.

Raquel onun olacak.

Bir fedai selamlamak için çenesini yukarı kaldırıyor, ben adım atarken kapıyı açıyor, kulübe giden kısa, loş koridorda ilerlerken bangır bangır müzik fırlıyor.

Dante'yi hemen ikinci ve üçüncü sahnenin arasındaki bir masada görüyorum. Siyah deri koltuğa sırtını yaslamış, Carlito konuşurken kardeşim gülümsemeye zorluyor ve etrafına bakarken başını sallıyor.

Dante'nin bu adamdan ne kadar nefret ettiğini ve bunun onun için ne kadar zor olduğunu bildiğim için içimden bir kıs kıs gülmek geliyor. Ama Carlito içtiği zaman konuşmayı seviyor ve Raquel ya da Bianchi'ler hakkında bir şeyler ağzından kaçırmasını umuyoruz. Dante'nin kendini gelmeye zorlamasının tek sebebi bu.

"Yo, yo." Yaklaşıyorum, o çenesini sıkarken ben de kardeşimin avucunu sıkıyorum. Buraya gelmem bu kadar uzun sürdüğü için bana kızgın olduğunu hemen anlıyorum. Etrafta olmam onun için bu durumu daha katlanılabilir kılıyor.

"Kusura bakma dostum, Candy'ye takıldım. Karnını doyurmak için büyük bir iştahı var." Göz kırıyorum.

Gözleri dik dik bakıyor ama ben sadece sırtıyorum. Onunla sevişmeyi seviyorum. Ama Candy'nin büyük bir iştahı var ve benim de öyle.

Carlito Dante' yanında oturuyor, kucağında güzel sarışın bir striptizci var, elleri kalçalarında. Onu izliyorum, bakmamaya çalışıyorum ama konuda berbat bir iş çıkarıyorum. Çenesi keskin ve yüksek açılı, başını yana sallayarak adamın kalçaları üzerinde dönüyor.

Yine de gözleri boş, sanki burada olmak istemiyormuş gibi, vücudu orada ama zihni tamamen başka bir yerdeymiş gibi. Onu kim suçlayabilir ki? Ben de bir piliç olsaydım Carlito'nun yakınında olmak istemezdim.

Ona çok uzun süre odaklanıyorum, büyüleniyorum, bakışlarındaki mesafeye benziyorum. Bazen

böyle hissediyorum, zihnim ve bedenim senkronize değil, sanki başka biri olmam gerekiyormuş gibi. Ama işte buradayım, Enzo Cavaleri, kalbinde çok fazla nefret olan bir adam. Öldürecek bir kalp, akan bir kalp

Tatmak istediğimden daha fazla zehirle, asit zaten boğazımdan aşağı damlıyor, düşüncelerimi zehirliyor.

Hepsinden nefret ediyorum. Ama normallik kartlarda yok. Benim için değil. Hiçbirimiz için değil. En azından henüz değil. Kadınlar ve içki sayesinde her şeyin üstesinden gelebiliyorum. Bazen işe yarıyor. Sikişirken, içerken başka bir şey hissetmiyorum.

Ama bittikten sonra. En kötüsü de bu. İşte o zaman her şey yerle bir olur - yalnızlık, kendinden nefret etme, şiddet ihtiyacı, bizi mahvedenleri öldürme ihtiyacı.

Yakında bitecek. Düşmanlarımızı öldürdüğümüzde. Kanlarının bu şehre yağmasına izin verdiğimizde. Bianchi kardeşlerin hepsi ölene kadar durmayacağız.

Peki bu kız? Onu anlıyorum. Anlıyorum. Farklı olabiliriz ama aynı zamanda aynıyız. Yapmak zorunda olmamayı şeyleri yapıyoruz. Başka bir şey istiyoruz ama ona asla sahip olamayacağımızı biliyoruz.

Başını bana doğru çeviriyor, ciddi bakışları sanki onu düşündüğümü fark etmiş gibi benimkilere takılıyor. Dudakları boğucu bir gülümsemeye dönüşmeden önce kaşları bir anlığına çatılıyor, ben de isteyerek gülümsemenin arkasına saklanıyorum. Daha iyisini bilmesem, onun gülümsemesinin de benimki gibi uydurma olduğunu tahmin ederdim. Gerçi muhtemelen buradaki bok kafalılara öyle gelmiyordur, zevkleri için soyunan bir kızın ne kadar üzücü olduğunu fark edemeyecek ya da umursamayacak kadar sarhoşlar.

Carlito, Dante'nin üzerinden bana doğru eğilerek, "Hey, kardeş burada," diye mırıldanıyor ve ben de onun yakınında olamayacak kadar güzel olan kadına bakmayı isteksizce bırakıyorum.

"Hey, dostum," diye cevap veriyorum, piç kurusuna bakıyorum, terli, uzanmış sıkıyorum, sadece ona dokunduğu için vücudundan koparmak istiyorum. "Patrick." Tomás'ın her birimiz için belirlediği takma adımı kullanıyorum. Dante burada Chris adını kullanıyor. Bu salak Bianchi'lere bizden bahsederse diye gerçek isimlerimizi kullanamazdık. Onların arasında olduğumuzu, saldırı gelmeden önce istihbarat topladığımızı bilmelerini istemiyoruz.

"Hatırlıyorum," diye bağılıyor Carlito. Ama adımı unutmuş olsaydı şaşırırmazdım. Ben ortaya çıktığımda genellikle zil zurna sarhoş olurdu. Ben sadece kardeşimin hatırı için katılıyorum.

Dante, özellikle Carlito gibilere biraz çabuk . Özellikle Carlito Raquel hakkında saçma konuştuğunda kendini kaybetmeye çok yaklaşıyor. Bu gecenin sonunda Dante'nin onun boğazını dair bahislerim var. Bunu görmek için para verirdim.

"Sen de dans etmek ister misin?" Carlito gülümsemesinde sarı dişlerini göstererek devam ediyor. "Paylaşabilirim." Adam kadının bir tokat ve kadın kalçalarını adamın kalçaları üzerinde yeniden sallamaya başlamadan önce bir anlığına dişlerinin gıcirtısıyla yanakları çukurlaşıyor. "Kardeşin satın alıyor." Carlito'nun omuzları gülererek yuvarlanıyor. "Sen de bundan faydalanabilirsin."

Bunu söyleme şekli midemi bulandırıyor, sanki kadın bana tattırmak istediği lanet bir et gibi. Dikkatimi ondan ayırıyorum, gözlerim tekrar kadına kayıyor ve anında onunkiler benimkilere düşüyor ve aramızdaki bağ - o soyut, amansız bağ - işte orada. Hissedebiliyorum. Tüm bu insanların arasında, sadece gözlerinin içine bakarak konuşmasını duyabiliyor, bakışlarının gücünü benimkilere aktarabiliyorum. Kalabalık. Gürültü. Sanki sihirli bir şekilde sesi kısmış gibi her şey fısıltıya dönüşüyor.

Ve aklımdan geçen tek düşünce onu tanımam . Adını. En sevdiği rengi. Neden burada bu pisliklerle çalışıyor? Her şeyi bilmek istiyorum.

"Şu anda iyiyim," diyorum Carlito'ya, bakışlarımı ondan ayıramadan ve o da kesinlikle başka yere bakmıyor. Carlito fark edemeyecek ya da umursamayacak kadar sarhoş.

Dante genelde her şeyin parasını öder. Bu onun hıyara yağ çekme yöntemidir ve Carlito da bundan faydalanmaya fazlasıyla isteklidir.

"Cüzdanını bir kez bile açmadı," diyor Dante kulağıma. "Orospu çocuğu bir tane içti"

konyak şişesinin tamamını içti ve ikincisini de hüpletiyor ve hala bana kullanabileceğimiz bir şey vermedi. Ama yemin ederim, bir kez daha çocukları izlerken Raquel'i becermekten bahsederse, o şişeyle kafasına vuracağım, sonra da bardağı yutturacağım. Ve geçen sefer ne dediğimi biliyorum, beni tutmasını , ama siktir et, bırak onu öldüreyim."

"Lanet olsun, dostum." Kıkırdıyorum, sonunda ona bakıyorum. "Kötü bir şey yapmışsın gibi konuşuyorsun. Onun onurunu falan koruyorsun."

Birkaç santim geri çekilirken yüzünü buruşturuyor. ". " "Tamam, yalancı."

"Her neyse. Evlendiklerinde yapmayı planladığı şeyleri yapmak şöyle , o pis böyle bir kadına sahip olabileceğini düşünmesine bile katlanamıyorum."

Carlito'ya dönüp bakıyorum, açlığı striptizcinin kışına geri dönmüş, gözleri dikkatsizce kulüpte , daha önce gördüğüm aynı bulanıklık tabakasıyla sırlanmış.

Ne merak ediyorum. Eve gitmek için geri sayım mı yapıyor? Eve biri var mı? Buna imreniyorum. Eve dönecek bir kadının güzel olurdu. Paramın ya da sikimin değil, sadece peşimde olan biri.

Gözleri dümdüz ileride gezinirken ben bakmaya devam ediyorum. Sırtından aşağı dökülen dalgalı altın rengi saçlarıyla muhteşem. Kıvrımları bir erkek için yapılmış, benim gibi bir erkek için.

daha kardeşime dönemeden, parlak mavi bakışları benimkilere sabitleniyor ve bir kez daha gözlerini kaçırıyorum. Güneş gibi yanan en sıcak ateşlerin rengindeler. Çok güzeller. Sıcak. Davetkâr. Cehennem gibi ölümcül.

Bu kadar çarpıcı bir
kadın. Bu kadar
günahkar.

Bir adamı nasıl yok edeceğini iyi biliyor.

İkimiz de, en azından benim için, başka hiçbir şeyin var olmadığı bu transa kapılmış durumdayız. Sanki düşüncelerimi okuyabiliyor, onu görebildiğimi biliyor, onu gerçekten görebiliyorum, sadece vücudunu değil, ki onu da kesinlikle görüyorum.

Beni merak mı ediyor? Buradaki herkes gibi benim de bir pislik olduğumu mu düşünüyor?

Striptiz kulüpleri normalde bana değildir. Kadınları ne kadar sevsem de, odadaki herkes için kıyafetlerini çıkarmalarını görmek umurumda değil. Sadece benim için soyunmalarını istiyorum çünkü bunu istiyorlar, mecbur oldukları için değil.

Carlito'nun elleri tekrar kalçalarında, karnına doğru kayıyor ve kendini daha yakına itiyor. Onu kızın üzerinden çekmek istiyorum. Kemiklerini kırmak istiyorum.

Bunun yerine uzun, derin bir nefes çekiyorum, öfkemi yatıştırmaya çalışıyorum.

Başını baştan çıkarıcı bir şekilde arkaya çevirmeden önce çenesi kısa bir saniyeliğine geriliyor, uzun, kalın saçları adamın göğsüne yayılıyor ve aletine sürtünüyor. Elini kalçasına doğru kaydırıyor, onu zar zor örten ince kırmızı tangaya çok yaklaşıyor.

Senden o kadar hoşlanmıyor, göt herif. Sadece rol yapıyor. Onun gibi bir şerefsizin umurunda değil zaten.

Belli ki bu işten nefret ediyor ve keşke bir şekilde yardım edebilseydim.

Şarkı bitmez kıvrılıyor, ayağa kalkarken sırtarak yanağından öpüyor ve o da kışına bir tokat atarak ona iki single uzatıyor.

Bu ucuz orospu çocuğu şaka mı yapıyor?

İki. Lanet olsun. Dolar mı?

Dante haklı. Onu öldürmeli.

Şimdi o şişeyi alıp kafasına vurmak isteyen benim.

Kadın elindeki ufalanmış banknotlara bakar ve onları külotuna tıkıştırıp uzaklaşırken, adam da yanında oturan adamlarla konuşur.

Yumruğumu sıkıca sıkıyorum.

Onu bitirmeliyim. Dante bunu ondan aldığım için beni affedecektir. Sonunda.

"Hemen döneceğim," diyorum kardeşime, o da bir kez başını sallıyor, dikkatsizce önüne bakıyor, kafasını ritme vuruyor, Carlito'dan daha fazla bilgi alma umuduyla ona yaklaşıyor, şüphesiz.

O saksocuyla dans etme talihsizliğine uğrayan kadını takip ediyorum. "Hey, bayan, bekleyin," diye yüksek sesle bangır bangır çalan şarkıya.

Yüksek topuklu ayakkabılarının üzerinde dönüyor, benden sadece birkaç santim daha kısa görünüyor. Kaşları kalkık, dolgun kırmızı dudaklarının eğiminde flört eden bir gülümseme var. Üzerinde transparan bir sütyen var. Onun yerine yüzüne bakmak için gerçekten çok çabalıyorum. Çıplak kadınlarla dolu bir yerde beyefendi olmaya çalışmak kolay değil. Buraya gelmeyi sevmiyor olabilirim ama hâlâ gözlerim var.

"Evet, yakışıklı?" Bir elini kalçasına dayadı, siyah boyalı uzun tırnakları kalçasının kıvrılıyordu. "Sen de bir dans satın almak ister misin?"

"Belki bir dahaki sefere." Sırıtiyorum. "Sana sadece bunu vermeye geldim." Pantolonumun cebine uzanıp cüzdanımı alıyorum, açıyorum ve birkaç yüzlük çıkarıyorum. "Bu senin için." Elimi uzattım.

Gözlerini merakla kıсарak benimle para yığını arasında gidip geliyor. "Bu bir tür test falan mı?" Birkaç adım daha yaklaşıyor, az önce taktığı o sahte çapkın maske artık yok. Onun yerine, kızgınlıkla harmanlanmış bir tutam korku buluyorum.

"Sana öğretmen gibi mi görünüyorum?" Sırıtiyorum. "Oradaki salak sana iki dolar verdi," diye açıklıyorum. " da benim düzeltme ."

Paraya meraklı bir bakış atıyor ve tekrar bana bakıyor.

"Umarım arkadaş olmadığımızı biliyorsundur," diye ekliyorum. "O pislik ve ben. Yani, biraz bile değil. Ben öyle arkadaşlar tutmam."

Bana yumuşamış bir bakış fırlatıyor, dudakları seğiriyor. "Çok tatlısın. Ve garip bir nedenden dolayı sana inanıyorum."

Kolumu indiriyorum, para hâlâ . "Şirin mi?" Düşünceli bir şekilde başımı sallıyorum, ağzım onunkini seven bir gülümsemeyle eğiliyor. "Beklediğim kelime değildi ama senden duyunca kabul ediyorum." Sadece bir el gelene kadar yaklaşıyorum. "İçimden bir ses iltifatları bu kadar rahat savurmadığını söylüyor."

Dudaklarını kulağıma yaklaştırıyor ve ben avuçlarımı onun kalçaları yerine yanlarımda tutmak için mücadele etmek zorunda kalıyorum. "Beni okumak bu kadar kolay mı?" Nefesi tenimde geziniyor. Sıcak. Baştan çıkarıcı. Bu onun beni tahrik etme yöntemi mi ama işe yarıyor.

"Sen benim için öylesin." Sesim boynunun pürüzsüz sütunu üzerinde yükseliyor, parmaklarım istemeden kalçasını sıyrırken elim mücadeleyi kaybediyor. Sadece bir dokunuş. Sahip olduğum tek şey bu. Yine de parmak uçlarım karıncalanıyor, sanki daha önce hiç bir kadına dokunmamışım gibi.

"Gerçekten mi?" Bu tek kelime tüy gibi yumuşak, erotik bir tonla sıırılsıklam, ses doğrudan sikime , zonklamasına neden oluyor, kotumun içinde sürtünüyor.

"Mm-hmm." atmaya başladı.

"Benim hakkımda başka ne söyleyebilirsin?" yana doğru eğiyor, bana boğazını daha fazla gösteriyor, kelimeleri şimdi daha yüksek, müziğin çekiç sesi üzerinde zorlanıyor.

Geri çekiliyorum, gözlerini görmeye, bakışlarının dalgalarında boğulmaya ihtiyaç duyuyorum. "Muhtemelen yalnız olduğunu söyleyebilirim. Ve belli ki burada çalışmaktan nefret ediyorsun. Bunu sadece başka seçeneğin olmadığı için yapıyorsun."

elimini yüzüne doğru kaldırıyorum, para hâlâ elimde, başparmağım yüzünde gezinirken

Yanak.

Göğsü vahşi bir fırtına gibi inip kalkıyor, gözlerim onunkilere yerleşirken dudakları aralanıyor, ben devam ederken bakışlarımız birbirine karışıyor. "Dünyaya gerçekte kim olduğunun sadece küçük bir kısmını gösteriyorsun, geri kalanını saklıyorsun, gerçek seni görürlerse cehennem gibi kaçacaklarından korkuyorsun." Başparmağımla ağzının köşesine dokunuyorum ve kaşları öyle geriliyor ki, sanki işlemiş gibi ham duygularını tadabiliyorum. Bir an için kulağına eğilip elimi yüzünden çekiyorum. "Peki ?"

Dikkatimi tekrar ona, hüznüne , hüznün hala orada, ama sadece çalıntı bir an için, sonra yüzü arkasında kaybolduğu o gülümsemeye kayıyor.

"Vay canına, sen ahh-" Dönüyor ve bana odaklanmadan önce bir saniye boyunca ayaklarına bakıyor. "Beni tamamen yanlış anladınız. Burada çalışmayı seviyorum ve bunu isteyerek yapıyorum." Sözlerine sığ bir nefes . "Yani dans etmek istemiyorsan, işe geri dönmek zorundayım."

Bana cevap verme şansı tanımadan duruyor. Ama uzaklaşmak yerine duraklıyor, olduğu yerde sabitleniyor. Bana söylemesine gerek kalmadan bile, az önce söylediklerinin yalan olduğunu biliyorum.

Önüm onun sırtından sadece bir santim uzakta olacak şekilde yürüyorum. Elimi kolundan yukarı kaydırıyorum, parmak uçlarım pürüzsüz, çıplak tenini ve omuzları sert nefeslerle sallanıyor. "Seni kırdıysam özür dilerim." Fısıltım kulağının üzerinden hafifçe geliyor.

"Sen ." Kelimeleri keskin ama içinde bir kırılganlık var. ". " Durakladım.

"Arkadaşlar birbirlerinin duygularını incitmemeli."

Yavaşça dönüyor, kaşlarının arasında bir çizgi oluşuyor.

"Biz arkadaş değiliz ve sen beni tanıımıyorsun." Orada öfke yok, sadece acı var ve ben anında hepsini alıp götürmek istiyorum.

"Tüm bunları değiştirmeye ne dersin?" Soru boğazımda düğümleniyor, sanki cevaptan korkuyormuş gibi.

Alnı kırılıyor, yüzü kızgınlıkla buruşuyor. "Benimle uğraşmaya mı çalışıyorsun? Seni onlar mı gönderdi?" Hafifçe açılmış gözleri gelişigüzel odanın içinde geziniyor. Korku bir aura gibi her tarafını sarmış. "Onlara siktirip söyleyebilirsin! O kadar aptal değilim."

Öfke beni ele geçirirken yüz hatlarına hapsoluyor.

Bianchiler ona bir şey mi yapıyor? şey bu mu?

Onlar olmalı. Dante bana onun favorileri olduğunu söyledi ve ben de ondan korktuğuna bahse girerim.

O lanet piçler dokundukları her şeyi kirletiyorlar. Ama ona zarar vermelerine izin vermeyeceğim. Artık vermeyeceğim. "Hey." Parmağımla çenesini kaldırıyorum. "Kimden bilmiyorum," diye yalan söyledim. "Ama

Kim olsunlar, bana onları nerede bulabileceğimi söyleyin ve bir daha asla onlardan korkmak zorunda kalmayın."

Zayıf bir şekilde nefes veriyor, gözleri yine bende, çenesi titriyor, sonra gülümsüyor, az önce vurduğu acıyla savaşıyor. "Özür dilerim. Beni görmezden gel." Öfkeyle iç geçiriyor. "Aptalca davranıyorum. Ama yine de gitmeliyim. Birazdan sahneye çıkacağım."

Tamamen yabancı birine gerçeği söylemeyeceğini fark ederek isteksizce elimi . Onu daha iyi tanımalı ve güvenini kazanmalıyım. Ancak bu şekilde yardım edebilirim. "Beni sonsuza dek terk etmeden önce bana adını söyleyecek misin?" Bu sefer gerçek bir gülümseme ona takılıyor.

"Sanırım yapabilirim. Bu bir sır değil ki." Gülüyor ve bu çok güzel. "Ben Joelle. Sen?"

"Ben En-"

Sikeyim.

Beni tanımasını istiyorum. Ona sahte bir isim vermek istemiyorum ama başka seçeneğim yok.

"Sen En misin?" Yüzünü eğdi.

"Hayır, ben Patrick. Enrico benim babam." Umarım buna

inanır. "Pekala, Patrick. Gitmem gerekiyor. Seninle tanışmak güzeldi."

Etrafıma baktığımda, doğrudan kimseyi göremiyorum. İçinde para olan elimi ihtiyatlı bir şekilde "Al şunu."

Sonunda buluyor ve miktarı görünce gözleri yuvalarından . "Ahh, bu iki bin dolar gibi bir şey."

"Öyle mi?" Dudaklarım titriyor, muhtemelen öyle olduğunu biliyorum. Ben saymadım.

"Hepsinin benim için olduğuna emin misin?"

"Evet, öyle. Ve her kuruşunu alıyorsun. Bulamayacakları bir yerde sakla."

Alt dudağı ağzına sıkışmış durumda ve parayı alıp almamakta kararsız olduğunu, benim onlardan biri olmadığımın şüphe duyduğunu söyleyebilirim.

"Onlara söylemem," diye güvence veriyorum. Bianchi'leri tanıyorum, muhtemelen kadınlardan bahşiş alıyorlardır.

"Teşekkür ," diyor sonunda, elini kurnazca doğru kaydırıp parayı alıyor.

"Seni bir daha ne zaman görebilirim?" İstedikimi biliyorum, sadece Bianchi'erin ona ne yaptığını öğrenmek istediğim için değil, aynı zamanda onun etrafında olmaktan hoşlandığım için de. çekiyor.

"Beni her gece sahnede görebilirsin." O gerçek dışı sırıtış geri döndü.

"Kastettiğim bu değildi. uzakta istiyorum, kahve ya da akşam yemeği gibi?" "Olmaz." Cevap hızlıydı. Keskin. Ve bakışları yere düşer.

"İyi, iyi." Gözlerimi deviriyorum, yüzümde eğlenceli bir sırıtma beliriyor. "Sıkı bir pazarlık yapıyorsun.

Öğle yemeği o zaman?"

Kara kaşlarının altından başını kaldırıp gülmemek için kendini zor tutuyor.

Ona dokunma, elimi yüzüne götürme, ona zarar veren her neyse ya da her kimse düzeltebileceğimi söyleme ihtiyacı beni ele geçiriyor. Gözlerindeki o kırıklığı, kükreyen bir alev gibi tüketmek istiyorum. Artık ruhunu kanatmayana kadar söndürmek istiyorum.

"Neden beni görmek istiyorsun ki?" Başını eğdi. "Ben hiç kimse değilim."

"Hey..." Göz açıp kapayınca kadar vücudum onunla aynı hizaya geliyor, bir parmağım çenesini gözlerimin içine bakmaktan başka bir şey yapamayana kadar yukarı kaldırıyor. "Bunu sana kim söyledi? Kimseden uzak değilsin." Duygudan boğazı titriyor ve bu lanet kalbimi kırıyor. "Seni tanımıyor olabilirim ama özel olduğunu söyleyebilirim." Başparmağımı çenesinin altında gezdiriyorum. "O yüzden bir daha ağzından saçmalıkları duymak istemiyorum. Anladın mı?"

Elime doğru başını sallıyor, yüz ifadesi bir acıyla bulanmış. "Bilmen gerek," diye devam ediyor. "bile seni buranın dışında göremem." Duraklıyor ve nabzım boynumda atmaya başlıyor. "Ve ben biraz istiyorum."

Burun deliklerim alevlendi. "Esir mi tutuluyorsun?"

Avuç içi pazuma gidiyor ve bana doğru eğiliyor. "Sana cevap veremeyeceğim şeyler sorma bana." İtirafı müziğin üzerine yayılıyor, nefesi boynumda geziniyor. "Beni görmek istiyorsan" -bakışları tekrar gözlerime kayıyor- "sadece özel bir dans satın aldığında burada olabilirsin."

Onu yalnız yakalamalıyım. Onu daha iyi tanımanın, neler olup bittiğini öğrenmenin tek yolu bir dans satın almaksa, bunu yapacağım.

Bianchiler ona zarar veriyorsa, iki kez ölecekler. Bir kez ailem için, bir kez de onun için, bu kadın için. Bu yabancı. Çok az tanıdığım biri. Ama her şeyden çok tanımak istediğim biri.

"Sadece dans istemiyorum. Buradaki her pislikle ne yaparsan yap istemiyorum."

"Bak, Patrick..." Omuzları çöktü, nefesi kederle doldu. "Benden ne istediğini bilmiyorum ama sana verebileceğim tek şey bir dans."

Orada daha fazlası var, bana söylemek istediği, muhtemelen birilerine söylemek için can daha fazlası var, ama bununla cehennem gibi savaşıyor.

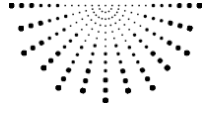
"Yarın çalışıyor musun?"

"Ve ondan sonraki gece." Sıcak, duygulu bir gülümseme dudaklarını dikiyor. "O zaman burada olacağım."

"Sanırım yarın görüşürüz." Elini küçük bir el sallamak için kaldırır. "Hoşça kal Patrick. "Görüşürüz, Joelle."

Sahnenin arkasında kaybolurken parayı sütyeninin içine sokarak uzaklaşır.

CHAPTER İKİ

JOELLE

o bana bakan ilk erkekti. Gerçekten bana bakan.

Bir striptizciden daha fazlası olarak. Bir fahişeden daha fazlası olarak.

Ben buyum işte. Bir fahişeyim. Çok uzun zamandır öyleyim. Dokuz yıldır. Önceden kim bilmiyorum. Artık değilim.

O kadın çoktan karanlık bir uçurumda kayboldu, artık onu ne duyabiliyorum ne de hissedebiliyorum. O benim asla olamayacağım biri. Ben hiç o oldum mu? Tüm bunlar şu anki hayatımın ıstırabını silmek için uydurduğum bir rüya mıydı?

Hayır. Her şeyi hatırlıyorum. Ailemi. Arkadaşlarımı. Oğlumu.

Robby.

Tanrım. Onu kucağıma alabilmeyi ne kadar isterdim. Onu bir anne gibi sevmeyi. Ama onu aldı. Doğduğu andan itibaren onların.

Canavarlar. İşkencecilerim. onlar.

Hayatımı onlar yönetiyor. Bu kulübü. Dişlerini varlığımın her öyle bir ki, onları asla kazıyamayacağım. Ruhuma damgalarını vurdular. Onlardan asla kaçamayacağım. Nasıl kaçabilirim ki? Yirmi dört saat çalışan kameralarla yaşadığım evi izliyorlar. Her yer gece gündüz güvenlikle kaplı.

Her kızın benim gibi izlediğine eminim. Her biri tıpkı benim gibi. Hiç seçeneği olmayan biri. Çalınmış biri. Hayatı çalınmış biri. Ailesinden. Haysiyeti ve özsaygısı.

Bize sürtük diyorlar.

Fahişe.

Bizi

dövdüler.

Tecavüz

ettiler.

Bizi kontrol ediyorlar.

Eğer güzel oğlum , ölmenin bir yolunu bulurdum. Kendimi başka bir dünyaya gömülürken bulmak yerine beni bu dünyaya bağlı tutan tek kişi o.

Bana çok benziyor. Doğduğu andan itibaren kendimi gördüm ve bugüne kadar, yedi buçuk yaşında, annesinin gözlerine ve saçlarına sahip.

Babasına benzeseydi bununla başa çıkabileceğimi sanmıyorum. Kollarımdan aşağıya bir ürperti , minik tüylerim diken diken oluyor. Tanrım, o adamın bebeğimin DNA'sını paylaştığını düşünmek bile beni şiddetle hasta ediyor.

Aynada kendime bakarken aklım Patrick'e kayıyor, onun gördüğü kadının parçalarını bulmaya çalışıyorum ya da en azından umuyorum. Onu tekrar bulabilen biri varsa, belki ben de bulabilirim. Belki onun için hâlâ umut vardır.

Benim için.

Samimi miydi? Gerçekten bir arkadaş mı arıyordu yoksa buradaki her erkek gibi benimle bedavaya yatmak mı istiyordu? Deniyorlar. Her şeyi istiyorlar.

Bunun için ödeme yapabilirler. Sorarlarsa menüde var.

Bu konuda konuşmamamız gerekiyor ve patronum Chiara'nın böyle bir şeyden haberi yok ama kulübün sahibi olan babası ve bizden sorumlu olan Agnelo bunun olmasına izin veriyor.

İzin vermek gevşek bir terim. Adamları beni ve iki arkadaşımı kaçırdı ve onlar için çalışmamızı sağladı.

Köpekler için yapılmış küçük kafeslere kapatılmıştık. Zar zor besleniyorduk. Haftada bir kez ya da iş için bize ihtiyaç duyduklarında duş alıyorduk. Bizi bir striptiz kulübü da sadece üyelere açık seks kulübü gibi bir yerde kalıcı yapmaya karar verdiklerinde, genellikle bir evde birden fazla kız olmak üzere sahip oldukları eski püskü evlere yerleştirildik.

Herhangi bir kız kaçmaya çalıştığında, başımıza gelenlerle ilgili herhangi bir şey hakkında bir başkasıyla konuşmaya çalıştığında öldürülüyordu. Gözümün önünde vurularak öldürülen oda arkadaşlarım oldu, cesetleri asla bulunamadı. Adamların bize söylediği buydu, bedenlerimizin sonsuza dek yok olacağı, ailelerimizin bizden bir parça bile bulamayacağı. Bu korku işe yaradı ve sessiz kaldık, birbirimizle hiçbir şey hakkında konuşmadık bile.

Benim için daha da kötü. Oğlum ellerinde. Onu her zaman koz olarak kullanıyorlar. Eğer istediklerini yapmazsam, onu öldürecekler ya da bir sapığa satacaklar ve ben onu bir daha asla göremeyeceğim. Bebeğime zarar vermelerine izin veremem. Ne yapacağım. Nasıl isterlerse.

Bana Joelle derler, ama bir zamanlar Jade Macintyre'dım.

"Gerçekten gitmeni istemiyorum Jade," diyor annem arkamdan, sesi endişeyle karışık. "Gerçekten gitmen gerekiyor mu?" Ben omzumun üzerinden kıyafetlerimin son birkaç parçasını katlayıp bavula yerleştirirken, o kalçasını yatak odamın kapı çerçevesine yaslıyor.

Fermuarı çektikten sonra ona doğru yürüdüm ve iki elimi omuzlarına koydum. "İyi olacağım anne." Başını sallıyor, parmakları şakağına bastırıyor. "On dokuz yaşıdayım," diye devam ediyorum. "Artık senin bebeğin değilim."

"Ah." Çenesini çerçeveleyen kısa sarı saçlarının kenarıyla oynayarak homurdanıyor. "Hatırlattığın için çok teşekkürler."

"Dramatik davranıyorsun," diye takılıyorum, ağzımın kenarı kalkıyor. "Telefonum yanımda olacak. Beni istediğin zaman arayabilirsin. Tamam mı? Bu kadar endişelenmeyi bırak."

"Sen deli gibi ülke çapında araba sürmeyi planlarken endişelenmeyi nasıl bırakabilirim? Bunu kim yapar ki? Neden başka bir şey yapmıyorsun? Paraşütle atlamak gibi mi? Köpekbalıklarıyla yüzmek gibi? Başka bir sürü pervasız olasılık var."

"Buna ihtiyacım var anne. Uzun yıllar okulda olacağım. Elsie ve Kayla da yanımda olacak." "Yine kendini iyi hissetmiyorsun genç bayan. Seninle gelebilir miyim? Sessiz ve eğlenceliyimdir. Takılabilirim

havalı çocuklarla."

Bir kahkaha attım, tüm vücudunuzu titreten türden bir kahkaha. Annem eğlencelidir, ama her zaman arkadaştan çok anne olmuştur. Ne zaman uçmama izin vereceğini ve ne zaman beni kanatlarının güvenliğinde yakınında tutacağını bilirdi.

Kardeşim Elliot'a ve benden üç yaş küçük olan bana hem annelik hem de babalık yapmak

zorundaydı.

Babam ona hamileyken gitti ve onu bir daha hiç görmedik. Kart yok. Mektup yok. Hiçbir şey yok. İş yerinde başka bir kadınla tanıştı ve zaten sahip olduğu ailesini unutarak onunla bir aile kurdu.

Ama onsuz da gayet iyi hayatta kaldık. Annem onun olabileceğinden çok daha fazlasıydı. Bizi beslemek ve barındırmak için iki işte çalıştı. Yeni kıyafetlerimiz ve sağlıklı yiyeceklerimiz olduğundan emin oldu. O bizim dayanağımızdı ve hala da öyle. Bu yüzden üniversiteyi bitirince tıp fakültesine gitmeyi planlıyorum. Sadece çocukları sevmekle ve çocuk doktoru olarak çalışmak için sabırsızlanmakla kalmıyorum, aynı zamanda bir kez olsun ona yardım etmek için para kazanmak istiyorum.

"Harika, anne." Elliot'ın sesi, ayakları fayansların üzerinde ilerlerken yükseliyor. "Yani, seni terk etmeyen tek çocuğunu, terk eden için mi terk edeceksin? Ne güzel."

Yanına vardığında annem döner. Kolu onu sarıyor ve yanına getiriyor. "Seni gizlice bavula sokardım. Belli ki." Gözlerini deviriyor. "Kız kardeşine söyleme yeter," diye yarı fısıldıyor, bakışları benim üzerimdeyken, soluk mavi gözlerinin kenarları, içlerine yayılan gülümsemeden dolayı kırışıyor.

"Evet, tamam. İkiniz de burada kalıyorsunuz," diyorum ona. "Tek iyi olacağım."

"Güzel." Elliot ağzını şakacı bir gülümsemeye dönüştürüyor. "Zaten gelmek istemiyordum. Çok gürültücü ve sinir bozucusun."

"Ben mi?" diye çığlık atıyorum. "Ha! Bakın kim konuşuyor." Bir elimi kalçama koyup kaşlarımı yukarı kaldırıyorum. "Ben uyurken dudaklarıma tıraş kremi sürdüğün ve üzerine tarçın serptiğin zamanı hatırlıyor musun? Bunu kim yapar ki?"

Elliot histerik bir şekilde gülerken annem onu bırakıyor, yuvarlak gözleri kardeşimle benim aramda uçuşuyor. "Bu çılgınlık ne zaman oldu?"

"Bir sabah sen isteyken." Ağabeyime ters ters baktım, hapşırdığımda ne kadar kızdığımı ve kremin ağzıma uçtuğunu hatırladım. Ben onu kovalarken o çok hızlı koşuyordu, tıraş kremi yere damlıyordu.

"Hep iyi şeyleri özliyorum." Annem kaşlarını çattı.

"Şimdi biraz tıraş kremi alıp sahneyi yeniden yaratmaya ne dersin, hmm, Elliot?" Gözlerim kardeşime odaklandı. "Ama bu sefer ot olan senin kışın olacak."

Elliot koşmaya hazırlanıyor.

"Kesin artık, ikiniz de," diye azarlıyor annem. "Yarın iki saçma aylığına gidiyorsun," diyor bana. "Neden üçümüz evde sinema, bol patlamış mısır ve bol dondurmayla güzel bir gün geçirmiyoruz?"

"Tamam, ama filmi ben seçerim," diyorum.

"Um, hayır!" Elliot yüzünü buruşturur. "Aptal bir piliç filminde oturmayacağım."

"Ona piliç filmi deniyor, ahmak."

"Adı her neyse, izlemeyeceğim."

"Kız gibi bir tane bile seçmeyecektim, sakın ol. Sheesh."

"Tamam. Her neyse. İyi bir şey seç."

"Ben patlamış mısır yapacağım." Annem bir adım geri çekilip merdivenlere yöneliyor. "Umarım bu ikinizi de bir süreliğine susturur."

"Hey!" diye mırıldanıyoruz ikimiz de, o ise alaycı bir şekilde sırtıyor ve merdivenlerden inip gözden kaybolurken el sallıyor.

Ertesi sabah cipimle yola çıkmadan önce onları son ikinci , gülümsüyorlardı, iki arkadaşım anneme ve kardeşime el sallıyordu. Bunun hep birlikte son görüşmemiz olacağını hiç düşünmemiştim.

Benim bulunduğum yerden çok uzaktalar. Onlarla temas kurmamalıyım, yoksa Robby ve ben öldürüleceğiz. Oğluma bir şey olmasına izin vermektense kendi boğazımı keserim.

Benim odak noktam, ne derlerse yapmak ve Robby'yi onların elinden kurtarmanın bir yolunu bulmak ve sonunda onunla birlikte kaçmak.

Bu hayalin çok uzak olduğunun , ancak kaçışımızı gözümde canlandırmazsam, bir tür plan yapmaya çalışmazsam, şu anda hissettiğimden daha da umutsuz hissedeceğim. Ama nasıl? Sadece kalmayıp bu süreçte oğlumu nasıl kurtarabilirim?

Onu sadece ayda bir kez, açıklanmayan bir yerde görmeme izin veriyorlar ve bu da ancak o benden alındıktan kısa bir süre sonra kendimi öldürmeye çalıştığımda başladı. Bir şoför beni alıyor, gözlerime bir başlık ve göz bağı takıyor ve beni onun olduğu yere götürüyor. Her seferinde farklı bir yer oluyor ve her seferinde onu sadece on dakika görebiliyor ve tutabiliyorum. Gitmemiz gerektiğini söylediklerinde Robby hüngür hüngür ağlıyor, ben yerde hıçkıra hıçkıra ağlarken maskeli bir adam onu sürüklüyor, bir diğeri de ruhum çoktan gitmiş olan çekiyor.

Hiç bitmeyen bir yara gibi, iltihaplanıyor, her zaman yeni bir acı katmanı ile inşa edilen ıstırap yiyor.

Hiç kimsem yok. Gerçek arkadaşım yok. Erkek arkadaşım yok. Ve hayatımda bir erkek olmasına izin verilse bile, beni kim ister ki? Erkeklerle para için yatıyorum. Aşık olamıyorum.

Sevgiler. Gerçekten gülünç. Ne yaptığımı bilen bir erkek nasıl hisseder? Ne yapmam gerektiğini? Yapmayı bırakmama izin verilmeyen şey nedir?

Göğsümün ortası utançtan, söz hakkım bile yaptıklarımın iğrenmekten yanıyor.

Uyuşturuldu. Bana istediklerini yapmak için para ödeyenler tarafından . Gözyaşlarımı, ağlamalarımı, durmaları için yalvarışlarımı yakaladılar ama asla . Acı çekmemden zevk alıyorlar.

Bir süre sonra bağırmayı bırakmayı, onlara istediklerini vermemeyi öğrendim. Bu yüzden beni daha çok incitiyorlardı, beni kırmayı umuyorlardı ama aklım başka bir yere gidiyordu. Onların olmadığı bir yere. Güzel bir yere. Oğlum ve benim, annem ve Elliot ile birlikte olabileceğimiz bir yer. Mutluyuz, çok fazla patlamış mısır ve bolca dondurmaya film izliyoruz. Evet, yaptığımız şey bu. Belki bir gün bunu gerçekten yapabiliriz. Birlikte.

Bir şey yanaklarımı gıcıkıyor ve soyunma odasında otururken aynaya baktığımda ağladığımı fark ediyorum. Artık yüksek sesle ağlamıyorum bile. Bunu yıllardır yapamıyordum. Gözyaşları bazen sessizce geliyor, ama onları nadiren yüzümde ya da kalbimde hissediyorum. Sanki uyuşmuş gibiyim. Belki de bu iyi bir şeydir.

Yani bu Patrick her kim olsun, ne kadar iyi görünürse görünsün, hissiz kalmam gerekiyor. Arkadaşlık olsun olmasın, hiçbir erkeğe karşı herhangi bir duygu geliştiremem. Bunun bir anlamı yok. Ona kim olduğumu söyleyemem. Onunla birlikte ol. O bir müşteriden başka bir şey değil, muhteşem bir müşteri ama yine de tanıyamayacağım biri.

Kalın maun telleri ve güçlü çenesiyle Patrick, peşinde olduğum tek şey para olan herhangi bir adamdan farksız. Düşmanlarımı mutlu etmenin tek yolu bu. Parasını ödediği şeye sahip olabilir, başka bir şeye değil.

Bana nasıl baktığını hatırladığımda kalbim göğsümde sıkışıyor, o zümrüt gözler beynimin, kalbimin içine girmiş gibi beni analiz ediyor - sinir bozucuydu.

Beni açık bir kitap gibi okuyordu, sanki sayfaları yazan kendisiymiş gibi. Onu hatalı olduğuna ne kadar ikna etmek istesem de, sanki düşüncelerimi biliyordu. *Beni tanıyordu.*

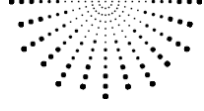
Beni okumak gerçekten bu kadar kolay mıydı? Canavarlar da her şeyi görebiliyor muydu? Yoksa dikkat bile etmiyorlar mı?

Onlardan nefret ediyoruz ama gibi davranıyoruz. Öyle davranmak zorundayız, yoksa ölürüz.

Patrick beni tanıdığını sanabilir ama asla tan çok şey var. izin vermeyeceğim. O bölümler yakıldı, külleri sonsuza dek yok oldu.

Tıpkı gibi.

ÜÇÜNCÜ HAPTE

ENZO

Ertesi gün, söz verdiğim gibi striptiz kulübüne , ama bu sefer kardeşim olmadan. Joelle ile olan ilişkiyi henüz bilmesini istemiyorum. Bilmediği şey ona zarar veremez.

Tips and Tricks'e girer girmez onu görüyorum. Burada üç sahne var ve o ortadakinde, gözleri kapalı, sarı ışıltılı bir bikini üstü ve kıvrımlarına uygun bir tanga.

Lanet olsun. Kendime bu işlerle ilgilenmediğimi söylediğimi biliyorum ama ona bakmadan duramıyorum. Kimse izlemiyormuş gibi dans ediyor. Müzik onun tek izleyicisi, direği kavıyor, kalçalarını direğin etrafına sarıyor, sanki onunla sevişiyormuş gibi aşağı kayıyor.

Denemeden bile beni büyülüyor.

Buradaki her piçin gözü onun üzerinde. Hepsi onu istiyor. Hepsi onun vücudunu hayal ediyor. Kendimi boş bir deri koltuğa bırakırken çenemi esnetiyorum, yanımda bir yumruk oluşuyor.

Dönüyor, sırtı seyirciye dönük, kalçalarını boğucu ritme göre sallarken sopayı kık yanaklarının arasına sıkıştırıyor. Elleri arkasına kayıyor, hemen vücuduna geri tokatlamak istediğim lanet sütyenini çözüyor.

Onu kimse görmemeli. Benden başka kimse.

Lanet . Başka hiçbir kadına karşı zerre kadar kıskançlık hissetmedim. Yapabileceğimi bile düşünmediğim bir şeydi. Ama işte buradayım, buradaki her erkeğin gözlerini oymaya ihtiyacım var.

Ama yapamam. O benim değil. Kıskanmaya hakkım yok. Ama . Çok kıskancım. Gerçekten bana ağırlık yaptığını hissedebiliyorum.

Sütyeni yere düşüyor ve sonra dönüyor, yuvarlak göğüsleri, o derin pembe meme uçları herkesin görmesi için.

Kadın göz kırpıp direğin etrafında dönerek hayranlarına bakarken erkekler ıslık çalmaya başlar.

Buradan gitmem gerek. Bu lanet bir hataydı. Onu tanımama gerek yok. Onun arkadaşlığını istemiyorum ya da ona her ne söylediysem.

Buraya düşmanımız için çalışan kadına yardım etmeye gelmedim. Onları yok etmek için buradayız. gereken yer orası. Ama gitmek için ayağa kalktığımda, odanın diğer ucundan gözlerimi yakaladı.

Dudakları aralanıyor, kaşları bir parça kalkıyor ve sanki nefes alışını duyabiliyorum. Hareket etmeyi bırakıyor, parmak uçları hala direğe sarılı.

Ben de başımı bakamıyorum, şaşkınlık içindeyim. Birlikte olduğum diğer tüm kadınlarla, ki sayamayacağım kadar çok oldu, hiç umursamadım. Hiçbir bağ yoktu. İyi bir sikişten başka bir şey olmadı. Ama o, bilmiyorum. Onun gözlerinde boğuluyorum, kayboluyorum ve hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti.

Erkekler yuhalamaya başlıyor ve bu da onun uyanmasına neden oluyor, dansını yeniden başlatmadan önce *özür diliyor*. Bir anda elime bir sise alıp ona hakaret ettikleri için hepsinin kafasına vurmak istiyorum ama bu tam bir olay yaratır.

Bara doğru ilerliyorum, onu o pislikler için dans ederken görmek istemiyorum ama gidemiyorum da.

Parmağımı kaldırıp barmene sesleniyorum.

"Hey, sana ne getireyim?" diye soruyor genç bir esmer, kırılmış bluzu onu zar zor örtüyor. "Viski. Neat."

"geliyor." Göz kırıyor ama görmezden geliyorum.

O bana içki getirirken şarkı bitiyor ve ben Joelle'in bir dans edip etmeyeceğini görmek bile istemiyorum.

Barmen siparişimle geri döndü. "Afiyet olsun." Flörtöz bir ton var, ama için hiçbir şey yapmıyor ve o kesinlikle becereceğim türden bir kadın.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum, bahşiş bırakıyorum.

"Gittiğini sanıyordum," diyor arkamdan bir ses, hiçbir şey yapmak istemem gereken kadına ait olan ses.

İçkiyi bir dikişte bitiriyorum, beni ayakta tutacak, o narin boynunu yakalamamı ve tanıştığımız andan beri istediğim gibi onu öpmemi engelleyecek bir yanmaya ihtiyacım var.

Bardağı bardağın üzerine itiyorum, hala ona sırtımı veriyorum.

"Bana kızgın mısın?" devam ediyor, eli önümde dolanıyor, karın kaslarımın üzerinde geziniyor, uzun tırnakları her birinin üzerinde geziniyor. Vücudu şimdi daha da yaklaşıyor, göğüsleri gömleğimin üzerinde yayılıyor. "Eminim seni daha iyi hissettirebilirim, yakışıklı."

Avucum bileğini yakalıyor, sertçe dönerken sıkıca ama yumuşakça kavırıyor. "Bu da ne ?" Öfkemi zar zor zapt ederek bağıriyorum. Bana da diğerleri gibi davranıyor. Sanki onun amı için buradaymışım gibi. Sanki bu bir oyunmuş gibi.

Başını yana eğiyor. "Ne demek istiyorsun?" Ama o küçük seksi gülümsemesi bana neden bahsettiğimi çok iyi bildiğini söylüyor.

Ağzımı onunkine o kadar yaklaştırıyorum ki bahse girerim içkimin tadını dilinde hissediyordur. "Buraya senin hayranın gibi davranılmak için gelmedim."

Alay ediyor, elini avuçlarımdan çekmeye çalışıyor, bakışlarını kısıyor. Ona ters ters bakıyorum ve sonunda elini geri çekmesine izin veriyorum.

"Bugün dans almaya geldiğini sanıyordum, yoksa fikrini mi değiştirdin?" Gözlerinde bir kıvılcım yanıyor ve sikimin zonklamasına neden oluyor. Görmek istediğim şey bu -gerçek ondan parçalar, kalabalık için olduğu gibi davrandığı kişi değil.

"Fikrimi değiştirmedim." Ses tonum kırılmış, ellerimin onun üzerinde olmasını istiyorum, bir erkek onu gerçekten iyi hissettirdiğinde çıkardığı sesleri bilmek istiyorum. Ama hayatımda ilk kez bunun peşinde . Amacım onun arkadaşı olmak, ona yardım edebilmem için bana güvenmesini sağlamak.

"Peki, ne tür bir dans istersin?" Kaşlarını çatı. "Özel bir tane mi?" "Ne kadar?"

"Otuz dakika için bir binlik."

Kollarımı siyah, uzun kollu tişörtümün üzerinde kavuşturuyorum. "Bir saat sürer."

"Bir saat içinde yapabileceğimiz çok şey var." Kırmızı boyalı dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor. "Bu kadar zaman içinde senin için yapabileceğim başka bir şey olmadığına emin misin?"

Avuç içim boynunun arkasına dalmadan önce göğsümden alaycı bir kıkırdama kopuyor ve onu dudaklarıma çekiyor. "Bana amını mı sunuyorsun?" Diğer elim kalçasına kayıyor, parmaklarım sert kenarları ve aradaki yumuşaklığı sıkıyor. "Satılık olan bu mu?"

Parmakları omzumun üzerinden geçip başımın yerleşiyor, keskin tırnakları başımı ısırtıyor.

gözlerimin içine bakacak kadar uzaklaşırken kafa derisini yüzüyor. "Fiyatı her şey satılıktır."

Bunu neden yapıyorsun? Neden istediğin buymuş gibi bana yalan söylüyorsun?

Ama sorsam bile bana gerçeği söylemez. Henüz bana güvenmiyor, ama güvenecek. O ve ben birbirimizi tanıyacağız ve ben de öğrenmem gereken her şeyi öğreneceğim.

"Dans ederek başlayacağız..." Ağzım onunkine yaklaşıyor ve bu görüntüyü bıraktığında tadının gerçekten nasıl olduğunu merak ediyorum. "O zaman nereye gideceğini göreceğiz."

Dudakları yukarı doğru kalkıyor, gözleri benimkilere dalıyor, acımasız bakışlarımla sıkışıyor.

Elimi tutuyor, yumuşaklık nasırlı parmaklarımı sarıyor. "Benimle gel." Beni arka tarafa doğru çekerken onu takip ediyorum, loş bir alan ve birden fazla perdeli oda bizi karşılıyor.

Boş olana yöneliyor, bir tarafta L şeklinde uzun döşemeli bir kanep, yanında yuvarlak bir masa ve boydan boya bir direk var. Perdeleri ve köşedeki bardan bir şişe alıyor.

"Oturun." Kanepeyi işaret ediyor. ". "

Ana alandan müzik, yukarıdaki tavandaki hoparlörlerden geçerken, o hala ayakta durduğum yere doğru ilerliyor, şişe avucunda, yumruğum yanımda sıkılı.

"Benim için kıyafetlerini çıkarmana gerek yok, Joelle." Dikkatim yüzüne, dolgun dudaklarına, yüksek elmacık kemiklerine . Bunu yapmak zorunda kalmayacak kadar güzel. "Sana yardım edeceğim, neye ihtiyacın varsa."

Lanet olsun. Sanki kapatamıyorum, onu kurtarmak falan istiyorum. Neyim var benim böyle? Belki de onu yanlış anladım. Belki de bunu istiyordur.

Göğsümü avuçluyor, bakışları benimkilerle kesişiyor ve sonra beni aşağıdaki derinin üzerine itiyor. Direnmedim. İsteyerek aşağıya iniyorum. Vücudu kalçalarımın üzerine yerleşiyor, şişeyi dudaklarına götürüp uzun bir yudum alıyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

"Benim için endişelenmeyi bırak." Bana ciddi bir bakış attı. "Al." Sonra şişenin ucunu ağzıma dayadı. "Belki bu seni rahatlatır."

Viskinin ilk tadı boğazımdan aşağı süzülür süzülmez şişeyi ondan uzaklaştırıyorum, sürekli bir yanmayla sürükleniyorum. Öne doğru kaymadan önce bir yudum daha alıyorum, içkiyi sağımdaki masaya bırakırken bir elim onun sırtına dolanıyor.

Bardak yüzeye çarpar çarpmaz, her iki elim de saçlarına dolanıyor, yumruk atıyor, çekiyor, kabaca ve ben her yapışan arzuyla inliyorum.

Başımı kaldırıp onun bakışlarını ihtiyaçla karışık bulduğumda aletim çelik gibi sertleşiyor, aynı ağa ben de hapsolmuş durumdayım. Şehvetli bir nefes verdiğinde, başı geriye düşüyor, kalçalarımı onun arasına sokuyorum, içeri girmek istiyorum.

Şarkı değişiyor, ritim şehvetli bir hal alıyor ve kalçaları da öyle. Etrafımda daireler çiziyor, ve bana bakışından ereksiyonum sarsılıyor.

Bir parça gevşiyorum, yüzünü benimkine yaklaştırıyorum, dudakları ağzımın üzerinde geziniyor, ellerim şimdi bana karşı sallanırken her bir kalçasının etrafında.

"Bunu istediğin için mi yoksa mecbur olduğun için mi yapıyorsun?" Bunu bilmem gerek. Bu sadece o isterse işe yarar.

Yüz hatları yumuşuyor, elleri sütyenine giderken bakışları gözlerimle kucağım arasında geziniyor. Onları buluyorum, ikisini de geniş avucumun içinde kavriyorum.

"Hayır," diye ısrar ediyorum, elimi avuç içimin genişliği boynuna gelene kadar sırtında gezdiriyorum. Onu o kadar yaklaştırıyorum ki, şu anda onu öpebilirim. "Cevap ver Joelle. Bunu istiyorsan söyle bana. Bunu duymam gerek. Ve sakın yalan söyleme."

Hareketleri yavaş.

"Dursan bile sana parayı vereceğim. Söz veriyorum." Parmaklarım saçlarının arasında dolanıyor, onu sıkıca kendime bağlıyorum. "Sende ne var bilmiyorum ama ben sadece... Bilmiyorum..."

"Patrick, ben-" Nefesleri ağzımın üzerine düşüyor, alt dudağı benimkinin üzerinde geziniyor. "Bu benim işim." Kendini geri itmeye çalışıyor ama izin vermiyorum. Sözcüklerinin tadına bakabildiğim, aralarda onun geri kalanını da tatmak istediğim bu şekilde ne isterse söyleyebilir. "Yaptığım şey bu. Ben seni tanımıyorum, sen de beni tanımıyorsun ve dürüst olmak gerekirse, beni tanımak da istemiyorsun." Duraksıyor. "Ben iyi bir insan değilim. Eğer yaptığım şeyleri bilseydin, muhtemelen beni bir daha görmek istemezdin."

"Hiçbirimiz iyi değiliz, Joelle. Hepimiz gurur şeyler yaptık." Avucumu doğru kaydırıyorum, onu gibi nazıkçe kavıyorum ve geri çekilmek yerine dokunuşuma daha da gömülüyor. "Ne yapmak zorunda kalırsan kal, bunun için seni asla yargılamam. Çünkü girerim, ben daha kötülerini yaptım."

Uzun bir nefes aldıktan sonra hüzünlü bir kahkaha attı. "Neden bilmiyorum ama sana inanıyorum." "İnanmalısın." Dolgun dudaklarını kendi dudaklarımla okşuyorum. "Ben yalan söylemem."

Uzun bir iç çekiş yaparak benden uzaklaşıyor ve bu sefer gitmesine izin veriyorum.

"Daha önce hiç böyle bir yerde dans etmemiştim." Ortamı yumuşatmaya çalışıyorum. "Sen benim ilkim olacaksın."

"Yani daha önce hiç şık bir kulüpte bir striptizcinin sikine sürtünmediğini mi söylüyorsun?" Tatlı tatlı kıkırdıyor. "Gururum okşandı."

Üzerimde kayarken derin bir kıkırdama iniltiyle birlikte serbest kalıyor, sikim geriliyor, alt dudağım dişlerimin arasında sıkışıyor, nerede olduğumuzu ve neden gerçekten üstümde olduğunu unutuyorum. "Senden önce hiç istememiştim," diye itiraf ediyorum. "Ama dans etme şeklini seviyorum Joelle. Bunu benim için yapmanı istemiyorum çünkü bu senin işin, için yapmanı istiyorum." Ellerim kalçalarına düşüyor, başparmaklarım yavaş dairelerle masaj yapıyor. "Yani o an gelene kadar, buraya geldiğimde konuşuyoruz. . Bu . Sen de kıyafetlerini ."

Göğsünden sert bir nefes çıkar. "Patrick," diye , sesinde ve yüzünde korku dolaşıyor. "Bilecekler."

"Burada kamera var mı?"

Başını sallıyor. "Sadece koridorda."

"O zaman bilmeyecekler. Zamanımdan bir dakika bile fazla kalmayacağım ve yine de paralarını alacaklar. Üstelik buraya her geldiğimde sana iki bin dolar ödeyeceğim ve her kuruşu senin olacak. mı?"

"Bunu neden yapıyorsun?" Bakışları benimkine düşerken kaşları çatılıyor. Boynumun yan tarafını avuçluyor, nabzım kulaklarımda yüksek sesle çarpıyor, kalbim bu kadın için zayıflıyor.

O benim her parçamı uyandırıyor. Erkeği. Çocuğu. Kahramanı. Ve kötü adam. Onunlayken, aynı anda hepsiyim.

Omuz silkiyorum. "Kardeşim uzun zaman önce, gerçekten ihtiyacımız olduğunda yardım eden bir adamla tanışmıştı. Sizin de buna ihtiyacınız olduğunu hissediyorum."

"" diye nefes alıyor. Bu ilk gerçek şey ve bunu şekli, sesindeki ürperti, lanet olsun, bir erkek olarak beni kırıyor.

"Seni öpmeyi ne kadar çok istediğimi tahmin bile edemezsin." Bir el omurgasından yukarı kayıyor, parmaklar saçlarının tatlı perdesinden ayrılıyor, alnını benimkine yaslarlarken daha derine iniyor.

"O zaman yap." Sesi titreyerek alçalıyor, kelimeler dudaklarımdan kayarak geçiyor. "Bir erkek beni öpmeyeli zaman oldu. Gerçekten öpmeyeli. Bana gerçekten senin gibi bakmayalı."

"Siktir, Joelle. İstiyorum." Onu geri çekiyorum, kontrolüm neredeyse kırılıyor. "Çok istiyorum bebeğim, ama yapamam."

" etmiştim." Alay ederek kucığımdan inmeye çalışıyor ama ben izin vermiyorum, kalçalarını kavırıyor ve onu olduğu yerde tutuyorum. "Senin gibi bir adam, benim yaptığım şeyleri yapan benim gibi bir kızı asla istemez."

Avuçlarım beline onları daha sıkı tutuyorum. "Seni öpmek istemememin nedeni ağzının girdiği yerlerden korkmam mı sanıyorsun?"

Omuz silkiyor, benden kaçıyor.

"Çok güzelsin, bunu biliyorsun ve dudağınla o şeyi yaptığında da karşı konulmaz ."

"Ne şeyi?" Çenesini yukarı kaldırarak şakacı bir bakış atıyor.

"Ne olduğunu biliyorsun." Parmaklarım ağzına gidiyor ve başparmaklarımın her birini köşelere yerleştirip aşağı çekiyorum. "Şu."

"Buna surat asmak denir." Bir kahkaha gözlerini deviriyor, ellerimi itiyor, sonra ben de gülüyorum, hareket ederken istemeden amını sikimin üzerine sürterken iki bileğini de tutuyorum. Bunu yaparken inliyor. Alçak sesle, ama lanet olsun duydum ve hiçbir şey bu kadar iyi gelmemişi.

Ne yaptığını anladığında gözleri açılıyor, etrafımızdaki havayı yoğunlaştıran farkındalık, bağımlılık, bedenimde ve onunkinde de oluşan çekim. Orada olduğunu biliyorum.

Onunla yeni tanışmış olsaydım, muhtemelen onu çoktan sikmiş olurdum, ama yapamam. O diğerleri gibi olmazdı, rastgele bir ilişki, sadece kurtulmak için ihtiyacım olan bir seks çağrısı. Onu ruhuma işlenen azabı gizlemek için kullanmazdım. Onunla hissedecektim. Bir kez olsun, bir şeyler hissederdim. Gerçek bir şey. Değerli bir şey.

Ve ben bunu istiyorum. Belki kalbim başka biri için atabilir ama şu an doğru zaman değil.

Hayatım çok fazla kayıpla delik deşik oldu. Kendimi asla bir başkasına bağlamak istemedim - önemseyecek başka bir insan, sadece onları kaybetmek için, ailemizi kaybettiğimiz gibi.

Tehlike etrafımda, değer verdiğim bir kadını asla içine alamayacak kadar büyük. Düşmanlarımız hayatta olduğumuzu anladıklarında, bize acı çektirmek için ellerinden geleni yapacaklar ve bunun için sevdiğimiz kadınlardan iyi bir yol olabilir mi? Joelle benimle asla daha güvende olmayacak.

"Özür dilerim. Ben... ahh, gitmeliyim," diye kekeliyor, kucığımdan kalkmaya çalışıyor, yanakları bana verdiği o seksi iniltiden utandığını düşündüğüm şeyle kızarıyor.

"Gidebilirsin demedim." Avuç içimi sırtında aşağı yukarı gezdiriyorum, kalçalarımı yukarı kaldırıyorum ki etkisini hissedebilsin.

Alt dudağının kenarını ısıyor ve kalçalarını benimkilerin etrafında sıkıyor.

"Her erkek sana sahip olduğu için şanslı olurdu, bunu biliyorsun, değil mi?" Elim başının arkasında geziniyor, parmaklarım saçlarının yumuşak tellerinde dolaşıyor. "Ama ben o adam değilim. Hayatımda sana zarar vermek, güzel kafadaki tek bir saç teline bile dokunmak istemeyeceğim kadar çok şey var.Seni öpemememin tek nedeni bu. Çünkü öpersem, daha fazlasını isteyeceğim." Dudaklarımın yanağına düşmesine izin veriyorum, sadece orada tutuyorum. Gözlerimi yavaş yavaş kapatarak onu içime çekiyorum. "Senden daha fazlasını. Bundan." O inlerken derin bir nefes çekiyorum, kalçaları üzerimde yuvarlanıyor, taşaklarım onun çözöldüğünü hissetmek için ağrıyor.

"Kıyafetlerini yırtıp seni hayvan gibi becermemek için o kadar çok mücadele ediyorum ki." Yukarı bakıyorum, dudakları ağır bir nefesle ayrılıyor. "Ama sen karanlığı unutmak için içine daldığım diğer kadınlardan farklısın. Sen ışığı bulmama yardım edecek türden bir kadınsın."

Kalçalarımı eğiyorum, bu sefer daha sert, gözleri gözlerime batıyor, diğer elim narin boğazına yaklaşıyor.

"Yapma bunu," diye titreyen bir sesle soluyor, kığı üzerimde daireler çiziyor.

"Hiçbir şey yapmıyorum," diye , o amını üzerinde kaydıldıkça sikim daha da sertleşiyor.

"Kontrol sende bebeğim. İhtiyacın olanı al."

Saçlarını avuçluyorum, göğsünü ağzıma doğru itiyorum, göğüslerinin arasındaki noktayı öpüyorum.

"Hepsini al.

Kullan beni," diye . "Kendini boşalt."

"Yapamam," diye ağlıyor ama bu bir inkar değil, kendini ikna etmeye çalışıyor.

Öpücüklerimi boynundan aşağı indirip tenini emiyorum. "Yapabilirsin. Bunu yapmak için beni kullandığını bilerek seni izlemekten zevk alırım."

"Patrick, sen... Tanrım..." Dudaklarını yalıyor, kalçalarının hareket etmesine engel olamıyor, göz kapakları titriyor, ağzı mükemmel bir O harfi oluşturuyor.

"Seni engelleyen her neyse, hepsini unut. Önemli olan şu anda ikimizin de ne hissettiği." Sikimi daha derine sokuyorum, ona karşı sallanıyorum, ona ihtiyacı olduğunu bildiğim bir şey veriyorum.

"Evet, lütfen durma," diye haykırıyor, nefesi kesiliyor, tırnakları omuzlarıma batıyor.

Gözlerimi yüzünden ayıramıyorum, yüz hatları zevkle çarpılmış, nefesleri dudaklarından hızla dökülüyor.

Şeytanın yeryüzünde bozduğu düşmüş bir meleğe benziyor. Ve ben . Kalbimde. Ruhumda. Orada sonsuz bir karanlık var, onun kadar güzel biri tarafından bile uzaklaştırılamayacak kadar büyük.

Kalçalarını daha hızlı yuvarlıyor, acı verici bir şekilde zonklayan sertliğim bu lanet kotun içinde ağır bir şekilde zorlanıyor. "Seni o kadar çok istiyorum ki. Sikimin o tatlı amını her santimiyle girmesini izlemek istiyorum."

"Siktir," diye ağlıyor. "Çok yaklaştım." Yüzü boynumun omzumla birleştiği noktaya düşüyor. Dudaklarının tenimde titremesi şimdiye kadar yaşadığım en erotik şeydi.

Boynunun arkasını tutup onu kendimden uzaklaştırıyorum, bakışları benimkilere sızarken dişlerimi sıkıyorum, kaşları sıkıca kenetleniyor.

"Sen de bunu , değil mi bebeğim? Beni içinde hissetmek istiyor musun?" "Evet." Kelimeler titreyerek dökülüyor, kalçaları daha hızlı kayıyor. "İşte bu," diye ısrar ediyorum. "Ver onu bana. Boşaldığını duyayım."

"Tanrım, Pat-"

"Enzo," diye düzeltiyorum. "Bana Enzo de. benim gerçek adım ve sadece senin için."

Yüzünde şaşkınlık ve şehvet var ama tek bildiğim dudaklarında başka birinin adını görmek istemediğim. Oraya ait olan tek isim benimki.

"Enzo..." Adımı bir şarkı gibi mırıldanıyor, ağzı yaklaşıyor, dudakları dudaklarımın üzerinde çırpınıyor. "Ben, ben-"

içim hâlâ boynunun arkasında, gözlerim üzerinde, daha sert, daha derine vurarak, ona elimden kurtulması için bir santim bile fırsat vermeden, kontrolü ele aldığım da sözleri kesiliyor. Adımı haykırıyor, müziğin sesi onu duyamayacak kadar yüksek.

Vücudu tekrar tekrar kasılıyor ve hareketsiz kaldığında, iki kolumu da sırtının küçük kısmına doluyor ve ona sarılıyorum. Ona sımsıkı sarılıyorum, kalplerimiz birbirine çarpıyor.

Şu anda, bu çıplak duvarların içinde, zaman ve mekânın bir arada tuttuğu iki insanız. Kırılmaz. Yine de tamamen yalnız.

Bir saat önce gitti, iki isimli adam, geri kalan her şeyi bir gizem. Paylaştığımız o anı hâlâ unutamıyorum.

Bunun büyüklüğünün farkında olduğunu sanmıyorum. Neden fark etsin ? Eminim bir sürü kadını boşaltmıştır, vücutları istekli, arzulu. Ama beni değil. On dokuz yaşında kaçırıldığımdan beri kimseyi istemedim.

Bana dokunan erkekler, bunu benim zevkim için yapmıyorlar. Zorla yaptırıldığım bir işten başka bir şey değiller. İlk birkaç seferinde, sırasında ve sonrasında ağladım. O kadar uzun süre ağladım ki, bu yüzden beni dövdüler. Ama kısa süre sonra zihnim ve bedenim uyuştı. Bu benim sefaletten, bedenime ve kalbime yapılan saldırıdan kaçmanın tek yoluydu.

Her şey başladığından beri kendime dokunmuyorum bile. Ne zaman denesem ellerim titrer, vücudum buz gibi olur, arzum donar, bu fikir tiksindirici hal alır, bana vücuduma yayılan utanç ve iğrenmeyi hatırlatırdı. Ama Enzo ile düşünmüyordum. Bir kez olsun hissediyordum.

Onu.

Kendim.

Bedenim.

Hepsini

hissettim.

Kim olduğumu unuttum. Kime

dönüştürüldüğümü. Ben bir fahişe

değildim. Bir sürtük.

Onunlayken, gözleri beni gördüğü gibi bakan bir adama aşık bir kadındım sadece - şu an olduğum kadın yerine eskiden olduğum kız.

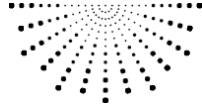
Bakışlarının ardında sadece bir arzu yoktu. Bu bakışı kolayca tanırım. Hayır, Enzo bana bir heykeltıraşın eserine baktığı gibi, bir ressamın modeline baktığı gibi bakıyordu. Her kim olursa olsun, Enzo, Patrick, ikisinin arasında biri, fark etmez. Onlar gibi değil. da.

Benden neden bilmiyorum ama hoşlanıyor. Ve bugün bana hissettirdiklerinden sonra, daha fazlasını istiyorum. Bana yine öyle bakmasını istiyorum, sadece bir kez daha, eğer sahip olabileceğim tek şey buysa.

Nerede olduğumu ve ne yaptığımı unutmama yardım etmesini istiyorum. Kim olduğumu hatırlamama yardım etmesini istiyorum. Ve belki onu hatırlayabilirim. Tekrar o olabilirim. Belki onu çekip çıkarabilir. Belki onu kurtarabilir.

Keşke.

CHAPTER FOUR

JOELLE

Ertesi gün beni almaya gelen adam, kahverengiyle beneklenmiş uzun gri sakalını kaşıyarak, "ŞUNU GIY" dedi. "Patron bu elbiseyi ve geçen sefer giydiğin topuklu ayakkabıları giymeni istiyor."

Başımı sallıyorum, kıcımlı zar zor örtecek siyah mini bir elbise alıyorum, yanında yerde duran parlak gümüş topuklu ayakkabılar. Onu da alıp ikisini de banyoya götürüyorum.

"Nereye gittiğini sanıyorsun ?" Sesi zehirle dolup taşıyor ve tüm vücudum sanki karınca kaynıyormuş gibi kurdeşen .

Döndüm, göğsümde hızlı kalp atışları başladı. "Gidip üstümü değiştireceğim."

"Evet..." Yüzünde duygusuz bir sırıtma beliriyor. "Tam burada." Mideme çarpan safraya karşı yutkunuyorum, boğazımdan yukarı kayıyor.

"Banyoda üstümü değiştirmeyi tercih ederim."

Gülüyor, omuzları yuvarlanıyor. "Sen *tercih edersin*." Daha yüksek sesle kıkırdıyor. "Sürtük, şu lanet elbiselerini. Nasıl olsa daha sonra amını göreceğim ama en azından şu anda hepsi benim."

Kıyafetleri yere bıraktığımda nabzım sert kasılmalarla çarpıyor ve kıyafetler yere yuvarlanıyor.

Bu sadece başka bir iş. O da başka bir müşteri.

Parmaklarım tozluklarıma düşüyor ve gözlerime yaşları geri kırıyorum.

Ona acını gösterme.

Duyulmayan bir nefes çekiyorum, pantolonumu kalçalarıma kadar indiriyorum. Kendini koltuğuma bırakıyor, kalçalarını hala takındığı sırıtış kadar geniş açıyor.

Bir parmağını kaldırıp bacaklarının arasını işaret ediyor. Ne istediğini biliyorum. Karşı koymanın bir anlamı yok. Nasıl olsa istediğini alacak.

Savaşmak bana yaralardan başka bir şey kazandırmadı, hem gidenler hem de kalanlar, hayatta olduğum sürece taşıyacağım yaralar.

Onun arasında durmak için hareket ediyorum, iç çamaşırlarımı ve pantolonumu bacaklarımdan aşağıya doğru sürüklüyorum, göğsümü onunkine yaklaştırmamak için kendimi zor tutuyorum. Boş midemde tiksinti birikiyor, bulantı dönüyor, dışarı çıkmak için savaşıyor.

Savaş

onunla.

Güçlü ol.

Alçaktan nefes alıyorum, iyileştirici bir nefes çekiyorum. Kurtuluş nefesi. Benim acılarımı alamazlar. Hiçbir zaman. "Gömleğin. Gidelim," diye azarlıyor, gözleri . Kendimi tamamen açmamı bekliyor,

Her anından nefret ettiğimi bile bile. Ama ben sadece bir fahişeyim. Tek gördüğüm bu.

üzerimden çıktığında, gözleri her dolaşıyor ve Enzo'nun aksine, bana sadece onun zevk alması için yapılmış parlak bir gibi bakıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

"Mmm, mmm, mmm. Patronun senin için en yüksek fiyatı istemesine şaşmamalı." Eli benimkine

uzandı

Parmakları kalçamda aşağı yukarı geziniyor, tenim korkuyla karıncalanıyor.

Burnumun arkası dökmeyeceğim gözyaşlarıyla yanıyor, o kadar ağır ki, beni yutuyor. Ama yapamıyorum. Ben ağlamam.

Onlar için değil.

"Arkanı dön," . "Kıçını görmek istiyorum."

Dediğini yapıyorum ve işte zaman terli avucunun kıç yanağımı okşadığını, sanki bir insan değil de istediği gibi manipüle edebileceği bir şeymişim gibi sertçe büktüğünü hissediyorum.

"."

Sözlerinde . "Geç kalacağız. Faro çok kızacak," onu ikna etmeye , umarım beni yalnız bırakacak kadar korkar.

"Buraya fikir yürütmek için gelmedin Joelle. Onun için endişelenme. Bana seni kendim için test edebileceğimi söyledi."

Hayır.

Kalbim daha sert, daha hızlı çarpıyor ve beni tekrar hasta ediyor. Durduğum yerde titriyorum, kendimi çok yalnız hissediyorum.

Ayağa kalktı, eli saçlarımda, sertçe çekiştiriyor. "Sabırsızlanmadan önce eğil dedim."

Olaçkların kıpırdamayı reddettiğimde beni çevirip sert bir tokat attı. Tüm yüzüm yanıyor. Dişlerimi sıkıyorum, beni incittiğini bilmesine izin vermiyorum.

"Siz fahişeler hiç öğrenmiyorsunuz, ha? Merak , sana biraz terbiye öğreteceğim."

Beni boğazımdan yakaladı ve yere fırlattı. Vücudum ağır bir darbeye tahta döşemelere çarpıyor ve sırtımdaki acıdan kaynaklanan iniltiyi bastırıyorum.

Kemer tokasını çıkardığında şangırdıyor ve kemer yere düştüğünde kot pantolonunun fermuarını indiriyor.

"Yüz üstü yat." Ses tonu kırılmış. "Ve bana tekrar sordurtma. O güzel yüzünü mahvetmek istemem. bir vücutla müşterilerin umurunda olmaz." Öyle iğrenç gülüyor ki irkiliyorum.

Etrafımda dönüyorum, istediğini yapıyorum. Benim gibi kadınları becermeye gelen iki tür erkek vardır. Bana tuhaf bir bağ kurmak isteyenler ya da bana bir sürtük gibi davranmak isteyenler.

Benimle tüm arzularına ulaşabilirler. Ben bunun için varım. İnsandan daha az. Bir oyuncak. Hizmet etmek için oradayım ve bunu iyi yapıyorum. Rol yapıyorum. Rol yapıyorum. Ama şu anda o kişi .

Orada yüzüstü yatıp yere bakarken Enzo'yu düşünüyorum. Bana çok önemliymişim gibi bakan adamı düşünüyorum ve arkamdaki vahşi bedenime kabaca girerken yanağımdan aşağı bir damla gözyaşı süzülüyor. Saçlarımı tutarken homurdanıyor ve gözyaşları sadece benim şahit olmam için damlıyor, sessizce yere düşüyor. Ses çıkarmıyorum. Zevkten değil. Ne de başka bir şeyden. Asla yapmam, yalnız ağlarken bile. Acı damlacıkları durmuyor. Bir zamanlar sahip düşündüğüm hayat için, asla deneyimleyemeyeceğim sevgi ve aile için sızıyorlar. O genç kız için sızıyorlar. bir zamanlar öyleydi.

Benim gibi kadınlar sonsuza mutlu olamaz. Hayatımız hiç bitmeyen acılarla dolu. Keşke annemi dinleseydim ve o gün gitmeseydim. Hayatım şimdi nasıl olurdu? Bir ailem olur muydu? Sevgi dolu bir kocam?

Ama Robby'ye sahip olamazdım, değil mi? Ve de her şeyi geri verirdim çünkü o çocuğun bildiği tek şey saf kötülüktü. Tatlı bebeğim için böyle bir hayat istemezdim. Keşke beni ilk aldıklarında ölseydim. Keşke geri dönüp beni şu anda burada olmayacak kadar kötü yaralamalarını sağlayabilseydim.

Adam hızını artırdıkça inliyor, ben ise bir deliğe girip ölmeyi diliyorum.

Enzo şimdi benim hakkımda ne düşünür? Benim gerçekte kim olduğumu asla istemez. Beni tanıdığını sanıyor ama

hiçbir şey bilmiyor.

Adam sonunda işini bitirdi, fermuarının sesi kalbimin boşluğunda yankılanıyor. "Giyin. Geç kalacağız."

Gözyaşlarımı hızla siliyorum, yerden kalkıyorum ve geride bıraktığım elbise ve ayakkabıları alıyorum. "Lanet yüzünü düzelt!" diye bağıyor, dişlerini göstererek. "Bok gibi görünüyorsun."

Bana doğru koşuyor

Saçımı tutarak. "Seni aptal sürtük, görüşmemiz gereken müşterilerimiz olduğunu bile bile ağlıyor muydun?" Dişlerini gösteriyor. "Bunun için seni öldürmeliyim."

"Bana bir iyilik yapmış olursun. Ve en iyi kısmı ne olurdu biliyor musun?" Kendini beğenmiş yüzüne sırtıyorum.

"Ne?" Burun deliklerini açarak bakışlarını genişletiyor.

"Faro'nun seni de öldüreceğini bilmek."

Bana zehirli bir bakış fırlatıyor, ben ona gözümü kırpmadan bakarken göğsü genişliyor. Haklı olduğumu biliyor. Faro daha önce de adamlarından biri içimizden birine biraz fazla sert davrandığında bunu yapmıştı.

Biz parayız ve Faro kimsenin parasıyla oynamasından hoşlanmaz. Tek kardeşi Agnelo kadınlardan sorumlu ama asıl patron Faro. O ne derse o . Özel seks kulüplerinde zaman yüzünü gösterir, bu pisliğin beni götüreceği yer de orası.

Orada her şeyi yaparız. İnsanların ödediği her şeyi.

Gösteriler. Özel işler. Hayal edebileceğiniz en iğrenç şeyler.

Bazı kızlar oranın müdavimi, bazıları ise benim gibi çifte görev yapıyor. Bize ihtiyaç duyulduğunda, özellikle istendiğimizde gidiyoruz.

Nihayet yalnız kalabildiğim için elimde ayakkabılar ve elbiseyle aceleyle banyoya giriyorum. Küçük oval aynada kendime bakmadan önce hızla kıyafetleri giyip topuklu ayakkabılarımı giyiyorum.

Ev büyük değil. İki yataklı, tek banyolu bir ev, yakın zamanda ev arkadaşım Laina ile paylaştım, benimle aynı zamanda kaçırılmış bir kız. Ama birkaç ay önce ortadan kayboldu.

Bir keresinde beni kulübe götüren adamlara onu sorduğumda, artık geri gelmeyeceğini, benim için neyin iyi bilseydim soru sormayacağımı söylediler.

Ne zaman aptal olmayacağımı biliyorum. Onun öldüğünü biliyorum. Ölmüş olmalı. Yoksa neden geri gelmesin ki? Onu başka bir yerde barındırmazlar. Bunun için bir sebep yok. O ve ben gereken hiçbir şey hakkında konuşmadık, o zaman neden onu öldürelim? Kameralardan bir şey duysalar ikimiz de ölmüş olurduk. O çalışırken bir şey olmuş olmalı.

Kulüp tehlikeli iştahları olan erkeklerle dolu bir yer. Laina'ya bir şey yapmış olabilirler, sonra da Faro cesedinin yok emretmiş olabilir.

Kapıya yüksek sesle ve ben irkiliyorum.

"Acele et lan!" diye bağıyor adam. "Eğer bir dakika içinde dışarı çıkmazsan, ilk geldiğim zamanki kadar iyi görünüyorsun, patrona hesap vereceksin."

Çekmecenin içindeki makyaj malzemelerime uzandığımda parmaklarım titriyor. Tuvalet kâğıdının bir kısmını koparıp lavaboda ıslatıyorum, gözlerimin altındaki rimel lekelerini siliyorum, alt kirpiklerime biraz kapatıcı ve göz kalemi eklemekten önce yeni bir kat sürüyorum. Olabildiğince iyi görünüyorum.

Tekrar vuruyor, bu sefer daha yüksek sesle. Tam sesini yükseltmek kapıyı açıyorum. Beni görür görmez kusurlarımı değerlendiriyor. "Bu kadar yeter." Yumruğunda çok aşına olduğum siyah bir kukuleta ve siyah bir göz maskesi var.

"Tak şunu." Elini uzatıyor ve maskeyi alıp gözlerimin etrafına geçiriyorum, dünya zifiri karanlığa bürünüyor. Kapüşonu geçirirken elleri yüzümde, üst kolumdan tutup beni evden dışarı sürüklerken

hiçbir şey görmediğimden emin oluyor.

Akşamın soğuğu vücuduma şiddetle çarpıyor. Titriyorum, arabasının kapısı açıldığında meme uçlarım boncuk boncuk oluyor.

tıklayarak açıyor ve beni kabaca içeri atıyor.

Uyluklarımın altındaki deri soğuk ve kollarımı kendime sararak titrediğimde vücudumu adeta buza çeviriyor.

Kapı kapanıyor, sonra bir başkası ve birkaç saniye sonra araba yolda hızla . Keskin dönüşler ve engebeli çakıllar bedenimi bir o yana bir bu yana savuruyor, siyah hiçlik zorlu sürüşü daha da korkutucu hale getiriyor. Ölme korkusu beni eziyor.

Oğlumu düşünüyorum, nerede olduğunu, olduğunu merak ediyorum. Agnelo'nun bana söylediği tek şey, itaat ettiğim Robby'nin kafeste tutulmayacağıydı.

Birbirimizi o kısa dakikalarda gördüğümüzde oğlumdan pek bir öğrenemiyorum, özellikle de erkekler dinlerken. Ama bir keresinde, sarıldığımızda, bir evde olup olmadığını sordum ve o da fısıldayarak *evet dedi*.

Rahatlamıştım, olabildiğince rahatlamıştım ama ona ne yapıldığını hâlâ bilmiyorum. Oğlum kimin elinde? Kalbim göğsümde sıkışıyor, sanki tuğla tuğla ağırlık oturmuş gibi. Onun için endişelenmeyi asla bırakmayacağım. Nasıl bırakacağımı bilmiyorum.

Araba duruyor ve mideme ağır bir korku çöküyor. Tam kapı gürültüyle kapanırken ve ayak sesleri yaklaşırken boğazımdaki sıkışmaya karşı koyuyorum. Soğuk hava beni bir kez daha karşılıyor, sert bir el beni dışarı çekiyor ve neredeyse tökezleyerek kendimi yakalıyorum.

"Gidelim," diyor göt herif, beni sarsarak.

Onun ayakları hareket ettiğinde, çakılların üzerinde çıtırdayan ayak sesleri benimkileri de etkiliyor. Beni götürürken kollarımda oluşan ürpertiyle savaşıyorum; soğuk hava yerini sıcak bir akıntıya bırakana kadar bir kapı gıcırıyor ve merdivenlerden aşağı indiğimizde etraftan boğuk boğuk konuşan insanların sesleri yükseliyor.

Başlığı ve göz bağıını çıkarırken adamın elleri yine yüzümde. Gözlerim manzaraya, loş ışığa, kadınlar olan adamlara alışıyor.

İlerledikçe çocukları görüyorum. Yüzlerini görmeye, gözlerinin ardındaki acıya ağlayarak geri dönüyorum. Bu acı kalbime kalıcı olarak işlendi. Bazıları benim Robby'm kadar küçük. Kısa yaşamlarında katlandıkları her şeyi düşündüğümde gözlerim yaşıyor. Tanık oldukları dehşeti. Zavallı aileleri.

"Bu gece üç kişiyi eğlendiriyorsun." Bunu söylerken omzunun üzerinden bakıyor. "Seni paylaşacaklar ve benim kadar nazik olmayacaklar." Ağzından iğrenç bir küçümseme süzülüyor.

İçim çalkalanıyor, paniğe kapılıyorum, havayı geri almaya çalışırken ciğerlerimden aceleyle kaçıyor. Buna alışmış olmalıydım. İhlale. İstismara. Ama her seferinde, sanki ilk kez oluyormuş gibi.

Ben hala tüm geleceğini değiştirmek üzere olan adamlardan kaçıp yola düşen o kızım. Hâlâ kendisine bir oğul verip sonra da onu alan bir adam tarafından tecavüze uğrayan kızım. Hala her gün birden fazla adam sırayla tecavüz ederken yardım çığlık atan kızım.

Ben oyum, o da ben. Biz biriz ve aynıyız. Ve kimin daha kötü olduğunu bilmiyorum. Ne olacağını bilmeyen kız mı yoksa artık bilen kadın mı?

Üç adamın oturduğu bir odaya giriyorum, pahalı siyah takım elbiseleri ve mokasen ayakkabıları siyah döşemeli deri kanepeye uyuyor. Benden biraz daha yaşlılar, belki otuzlu sonundalar.

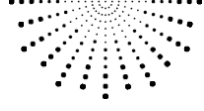
Beni görür görmez ayağa kalkıyorlar, uğursuz gülümsemeleri göğsüme saplanan çoklu hançerler gibi. Kanıyorum ama etimden, varlığımdan dökülen damlacıkları göremiyorlar.

Beni buraya getiren adam kapıyı arkasından kapattı ve artık yalnızım. Onlarla. Gücü elinde tutan adamlarla.

Her biri tehditkâr bir adım daha , ortadakinin elinde bir , gözleri ruhu kadar karanlık.

"Hadi biraz eğlenelim çocuklar," diyor diğerlerine. "Tüm paketi ben ödedim."
Ve sonra, elleri her yerde.

BEŞİNCİ BÖLÜM

DAHA ÖNCE HİÇ BİR KIZLA TAKILMAK İÇİN GERÇEKTEN İLERİ BAKMAMIŞTIM. Normalde onlar arar ya da ben ararım. Sevişiriz, sonra biter. Onları tanımıyorum, gerçekten. Onların da beni tanımadığı kesin. Bilmelerine izin verdiğim kadarını biliyorlar ve bu da çok fazla değil.

Joelle ile durum farklı. Onu görmek istiyorum ve bu seks için değil. Onun için. *Onu* görmek istiyorum. Sadece işinde bile. Ne olursa olsun kabul ediyorum.

Arabamı striptiz kulübünün otoparkına park ediyorum, dışarı çıkıyorum ve beni içeri alan fedaiye doğru yürüyorum.

İçeri girdiğimde Joelle'i görmüyorum, her yeri tarıyorum.

Belki de mola vermiştir. Boş bir kanepeye doğru yürüyorum ve tam oturmak üzereyken onu arka taraftaki uzak köşede görüyorum. Ama yalnız değildi. Yanında bir adam var.

Avuç içi kadının üst kolunu kavırıyor, yüzü sert, kaşları gergin, kadın sessiz kalırken ağzı dakikada bir mil hareket ediyor.

Ayaklarım çoktan hareket etmeye başladı, sakalını lanet suratından koparıp cesedine yedirmek istiyorum.

Ona elini sürmeye cüret mi ediyor? Bu cevapsız kalmayacak.

"Çek o lanet ellerini üzerinden," diye bağıriyorum, neredeyse bir hayvan gibi hırlayarak. Sağa dönüyor, beni yürürken buluyor, bakışları giderek .

Başını hafifçe sallayarak *hayır* diyor ama ben geliyorum. Bu adamın kim olduğunu bilmiyorum ama ona dokunmayacak. Bir daha asla.

Pislik herif tutuşunu bırakmıyor. Onun yerine sıkıyor ve kadın irkiliyor.

Adam ölecek. Yavaş yavaş.

"Hey, dostum. Bu bir iş konuşması," üst dudağını eğerek alay ediyor, ses tonunda çok fazla düşmanlık var. "Neden bir yürüyüşe çıkmıyorsun, ha? Şu anda hizmette değil."

"Siktir, dostum." Başımı sallayarak alay ediyorum. "Sanki ölmek istiyorsun."

Sonunda onu serbest bıraktı, bana doğru ilerlerken yüzünden yayılan bir parıltıyla yüzü benimkine yaklaştı. Neyse ki onu bıraktı, çünkü cebimdeki bıçakla boğazını fiskiye gibi kesmek üzereydim. "Beni tehdit mi ediyorsun, seni bok parçası?"

O kadar geniş sırtıyorum ki içim ve yumruğu bana doğru gelir gelmez onu yakalıyorum, bir inilti çıkarırken sertçe büküyorum. Şiddet kalbimi dolduruyor, bir adam değil, bir av görüyorum. *Benim* .

"Hayır!" Joelle yalvarıyor, eli omzumda, yumuşaklığı damarlarımı ıslatan sertliği yırtıyor. "Lütfen bunu yapma." Sıcak nefesleri boynuma düşüyor, sözleri kulağıma fısıldanıyor. "Ben onun için çalışıyorum. Ona zarar verirsen bana da zarar verirler. Onu bırakmalısın. Bunu benim için yap. Sana yalvarıyorum!"

Onun güvenliği, bu pisliğin elini bırakmamın tek nedeni bu.

Acı içinde homurdanıyor, bileğini ovuşturuyor, hırlayarak bana bakıyor, Joelle bana saldırmak

üzereyken

göğsünü avuçluyor.

"Kes şunu!" diyor ona. "O yüksek maaşlı bir müşteri. Patronun onu isteyeceğini mi sanıyorsun? Neden bir olsun beyninle ?"

"Kaltak, benimle konuşabileceğini mi sanıyorsun?" Ona tokat atmak için avucunu hazırlıyor, ama ben bir hırıltıyla sıkıştırıp kendimi tam önüne koyuyorum.

Onu bitirmeliyim. Çabucak yapabilirim. Kimsenin beni görmeyeceği sessiz bir yerde. Haberi bile olmaz.

"Ona bir daha orospu dersin, o dilini ağzından keserim." "Bu lanet herif."

Gülüyor. "Hâlâ konuşuyor."

"Patrick. Özel bir dans için buradasın, değil mi?"

"Evet," diyorum, gözlerim hâlâ bu adamda. "Hadi gidelim." *Gerçekten neler yapabileceğimi görmeden önce.* Elimi tutup beni geriye doğru çekiyor ve ben de onunla birlikte hareket ediyorum.

"Görüşürüz dostum," diye tükürüyor, gözlerini dikerek ve bu tehdidin iması başladığım işi bitirmek istememe neden oluyor. Onun kurtulmaya başlıyorum ve pislige ters ters bakıyorum.

"Yapma, Enzo. , unut onu. Benim için."

Nefes alışım hızlanıyor ve onu öldürmemek için ona odaklanıyorum. Ölmemesinin tek sebebi o. Hepsini ortadan kaldırdığımda, ki kaldıracığım, kanlarını dökme ihtiyacım onu etkilemediğinde bunu yapacağım.

Sonunda arkamızı dönüp arka tarafa doğru ilerliyoruz. "Sana ellerini , seninle böyle konuşmasını nasıl unutabilirim ki?" Boş bir özel odaya giriyoruz ve perdeyi kapatıyor.

"Ben buna alıştıysam, siz de buna tahammül etmeyi öğrenmek zorundasınız."

"Siktir et!" Avucum yanağında sıkışıyor. "Kimsenin seninle bu şekilde konuşmasına asla izin vermeyeceğim." Elini benimkinin üzerine koyuyor, gözlerinde perili bir bakış.

"Sana ne yapıyorlar, Joelle? Bana yalan söyleme."

Uzun bir nefes çekiyor, vücudu neredeyse soluyor. "Neden her şeyi oluruna bırakamıyorsun?" Başını eğiyor. "Sana yalan söylemek istemiyorum." Bakışları tekrar benimkileri buluyor, gözleri kasvetli. "Ama bu konuda konuşamam. O yüzden boş ver, tamam mı?"

Yüz hatlarını gölgeleyen çok fazla acı var. Kabul etmek istemediği gerçek orada, onu cehenneme sürüklüyor. Her şeyi alıp götürmek, ona böyle hissettiren herkesin hayatına son vermek istiyorum

"Gel," diyor usulca, beni kanepeye doğru sürükleyerek.

Hızla çarpan kalbimi, hırçın nefeslerimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Buna ihtiyacı var. İhtiyacı olduğunu biliyorum. Yan oturuyoruz, o uzun, kırmızı tırnaklarıyla kıpırdanıyor, ben lanet bir deli gibi ayağımı yerde zıplattıyorum.

"Hey." Odağımı kendisine çekiyor, avucu bir şimşek gibi dizime iniyor ve beni hayata döndürüyor.

"Evet, bebeğim?"

Gözleri, o melek yüzü, bana sarılışı, onun koruyucusu olma, onu kurtarma ihtiyacı, hepsi orada.

Neden o? Onu bu kadar özel yapan ne?

Kim bilebilir ki? Birine karşı hissettiklerimizi kontrol edemeyiz. Bazen duygular, beklenmedik bir şekilde ortaya çıkar. Ve onunla tanışmak, onu tanımak istemek, bu beklenmedik bir şey.

"Şimdi de bebeğin oldum? Sadece bir arkadaş ." Kollarını iki omzuma dolayarak üzerime gelirken ağzında bir gülümseme beliriyor. Tüm yüzü aydınlandı ve

Kahretsin, bunu yaptığımı bilerek her gün onu bu şekilde göstermek için daha iyi bir adam olmak istiyorum.

Kıs kıs gülüyorum. "Bütün arkadaşlarıma bebeğim derim."

Doğrudan sikime giden hırıltılı bir kıkırdama çıkarıyor.

Kolumu sırtına dolayıp onu kendime çekiyorum ve ona bakıyorum. "Yine de benim favorim sensin."

"Öyle mi?" Gülmek için alt dudağını . "Bebekler arasında bir hiyerarşin mi var?"

"Mm-hmm, ve sen listenin başındasın. Sen benim birçok listemin başındasın."

"Şanslıyım. Yoksa bütün kızlara böyle mi söylüyorsun?" Bakışları benimkilerle flört ediyor, sesi beni daha fazlası için acıktıran erotik bir akımla dans .

"Sadece güzel olanlar," diye takılıyorum, dudaklarım eğlenerek seğiriyor. "Ama sen güzel olmaktan çok daha fazlasısın, çok özelsin. Seni iyi tanımıyor olabilirim ama senin etrafında olmayı istemeyi açıklayamam." Başparmağımı ağzının üzerinde gezdirerek bakışlarını benimkilere kilitledim. "Daha önce hiç böyle hissetmemiştim, hiç istememiştim. Ta ki sana kadar. İşte gerçek bu bebeğim."

Mavi bakışlarını göğsüme indiriyor, sanki aynı şeyleri hissettiğini saklamaya çalışıyor. "Bana bak," diyorum, parmaklarımın tersiyle çenesini usulca yukarı itiyorum. "Saklanma." Bu sefer saklanmıyor.

"Sikişmediğim sürece daha önce hiçbir takılmadım bile," diye itiraf ediyorum ve ilk kez bu yüzden yargılanmaktan korkuyorum. "Ve seni becermek istiyorum, bu arada, bilirsin, tuhaf fikirlere . *Yine.*" Ona çarpık sırtışlarından birini attım.

Gözlerini deviriyor ve gülüyor. "Not edildi."

Elini kaldırıyor, dudaklarım avucunun ortasına konuyor, aynı anda diğer eliyle yanağımı tutuyor, ağzı şefkatli bir öpücükle oraya iniyor.

Sert bir nefes çekiyorum. "İlk defa böyle öpülüyorum." Bir itirafta daha bulunuyorum. "Bu resmen benim en sevdiğim öpücük."

"Eminim bundan çok daha iyi öpücükler almışsındır." Sesi kısık ve hırıltılı.

"Hayır. Hiçbiri bir bok ifade etmiyordu." Parmaklarımı omurgasında gezdirip saçlarının arasında kıvırıyorum, bir iniltiyi bastırıyorum, sikim zonkluyor. "Sana kadar değil."

Gözlerini kapatıyor, kaşları çekiliyor... neyle? Pişmanlık mı?

Sormaya çok korkuyorum. Beni ya da ailem adına yapacağım her şeyi tanımıyor bile. Bir canavarla oturuyor ve onun yüzünü tanımıyor.

Benden korkacak mı? Nefret mi edecek? Sanırım bunu öğreneceğiz. Çünkü Joelle, o hiçbir yere gitmiyor.

Diğer elim dizine gidiyor, parmak uçlarım yukarı kayıyor ve aşağı baktığımda neredeyse koltuktan fırlayacak gibi oluyorum.

"Bu da ne böyle?" İçimde ona karşı olmayan bir öfke kabarıyor.

"Sen neden ?" Gözlerini dikip baktığım yere bakınca kucağımdan inmeye çalışıyor ama onu sıkıca bırakmayı reddediyorum.

Çenesini kavrayıp yüzünü nazikçe kendime doğru çekiyorum. "Bebeğim, kalçandaki o morlukları kim bıraktı?

Bunu kimin yaptığını söyle bana."

"Enzo, lütfen..." Omuzlarını düşürerek iç geçiriyor. " değil. Boş ver gitsin." Ama yapamam. Bırakmayacağım.

"Joelle, tek yapman gereken bana bir isim vermek. Hepsi bu kadar. Cesedini asla bulamayacaklar. Söz veriyorum." Gözleri yuvarlaklaştı. "Öldürecek misin? Benim için mi?"

Dudaklarını dudaklarıma indiriyorum, ağır ve dağınık nefeslerini içime çekiyorum. "Zerre kadar tereddüt etmeden." "Yapamazsın," diye mırıldanıyor. "Çok şey var..."

"Çok fazla mı?" Dudaklarım üzerinde gezinirken, o ben bitiriyorum. Nefes veriyor,

yenilmiş.

"Kimin için çalıştığını biliyorum Joelle. Neler yapabileceklerini biliyorum. Sana yemin ederim bebeğim, hepsi ölecek ve sen ve ben, her şey bittikten sonra bir şey . Eğer istersen."

Kahretsin, bu çok aptalcaydı. Kız onunla konuştuğum için aklımı kaçırdığımı düşünecek. Ama belki işler daha güvenli olduğunda deneyebiliriz. Bu düşünce, berbat hayatımda daha iyi bir şeyler olabileceği umuduyla beni sarıyor.

Bana bakacak kadar geri çekiliyor. "Bunu çok istiyorum, ama sadece-"

Parmağımı dudaklarına bastırıyorum. "Hayır deme. Henüz değil."

Hiçbir zaman.

Başını , kaşları çatılıyor. "Benim için öldürmene izin veremem. Bunu vicdanıma yükleyemem."

"Biz tanışmadan önce ölmüşlerdi. Şimdi sonlarını acı verici kılmak için daha fazla nedenim var."

Çenesi titriyor ama çenesini sıkıyor, gözlerinin arkasında oluşan ağrıyı sanki saklanıyormuş gibi sabitliyor. Sanki onun bekçisiymiş gibi. Güçlü olmak için çok çabalıyor ama yavaş yavaş onu yok edecek. Acı her zaman yapar.

"Neye bulaştığınızı bilmiyorsunuz," diyor, üzüntüsünün tüm kanıtları artık uzak bir anı.

"Ben de senin için aynısını söyleyebilirim. Ama işte buradayız bebeğim. Ve ben hiçbir yere gitmiyorum."

JOELLE

Beni her zaman tutması gerektiği gibi tutuyor. Sanki kolları dünyadaki en güvenli yermiş gibi. Ama bunların hepsi zihnimin yarattığı umutsuz bir yanılsama. Kimsenin yanında güvende değilim.

"Seni kimin incittiğini bana söyleyecek misin?" diye ikinci kez soruyor, pes etmeyi reddederek. Ona söylemek istiyorum, gerçekten istiyorum ama yapamam. Oğlumu ve eğer onun üzerindeki etkilerini düşünmek zorundayım.

Keşke Enzo o üç adamı bulabilse ve dün gece bana yaptıkları için onlara acı çektirebilse. Beni onlara götüren sakallı adamın, artık Roman olarak bildiğim adamın, o adamlarla elimden gelenin en iyisini yapmadığım için beni azarlayan adamın canına okumasını istiyorum

Benimle işleri bittikten sonra Roman'a şikayet ettiler. Onu tekrar becerirsem Bianchi'lere söylemeyeceğini söyledi. Enzo'nun içeri girdiği şey .

Roman'ı evime geldiği gecedен önce hiç görmemiştim ama Faro etrafındaki erkekleri değiştirmeyi seviyor. Kimsenin birbirine bağlanmasını istemiyor.

Böyle bir adamın nasıl Chiara kadar iyi bir kızı olur anlamıyorum. Babasının yaptığı her şeyden, yok tüm kadınlardan ve çocuklardan habersiz. O da babasından nefret ediyor. Bunu bana defalarca söyledi.

Chiara en az benim kadar iyi bir arkadaş. Hayatım farklı olsaydı, buranın dışında da arkadaş olabileceğimizi düşünebilirdim. Genelde burada, kulüpte konuşuyoruz. Yetkili kişiler kimseyi almamıza ya da bir gitmemize izin vermiyor. Bu bizim için koydukları kuralların bir parçası.

Spor salonu ve iş yeri, bize sağladıkları boktan araba ile adım atabildiğim tek yerler, herhangi bir fikre kapılmamamız için bir yer belirleyici ile izleniyor. Vücudum benim işim ve onu en iyi şekilde tuttuğumdan emin oluyorlar, yoksa bana ihtiyaçları kalmayacak.

Ayrıca bize yiyecek, kıyafet ve tuvalet malzemeleri gibi temel ihtiyaçlarımızı da sağlıyorlar. Hiç para almıyoruz. Bahşişlerimizi bile alıyorlar. Sahip olduğumuz her şey için onlara bağımlı olmamızı istiyorlar. Benzin depolarımızı da dolduruyorlar. Sadece iş kullanmamıza izin verilen basit bir kapaklı telefonumuz var. Hiçbirimiz asla

yardım çağırma hayali.

Her hafta bir kadın evime gelip tırnaklarımı yapıyor. Müşterileri için mümkün olduğunca iyi görünmemizi istiyorlar. Ne kadar iyi görünürsek, o kadar çok para alıyorlar. Şimdiye kadar Enzo'dan aldığım parayı bir tampon kutusuna saklamayı başardım, oraya hiç bakmamalarını umuyorum.

Seks kulübündeki müşterilerden bazıları, herkesin sahip olması gerekenden daha fazla paraya ve güce sahip adamlardır. Politikacılar. Ünlüler. siz koyun. Bizde en çılgın hayalleri bile gerçek olabilir, yeter ki parasını ödemeye razı olsunlar.

Zihnim bir gece öncesine, üç adama ve yaptıklarına kayıyor. Nabzım hızla atıyor, sanki her yeniden oluyormuş gibi hayal ediyorum.

"Bakalım bunu ne kadar iyi kaldırabilecek." Hepsi benimle sırayla ilgilendikten sonra adamlardan biri gülüyor. Elindeki büyük sopayı bir sirk gösterisindeymiş gibi döndürürken, diğer ikisi beni bileklerimden tutuyor.

Nefesim acı verici bir şekilde ağırlaşıyor, o yaklaşırken gözlerim ondan ayrılmıyor, ayak sesleri bedenimde delici bir dehşetle kayıyor ve cop yumuşak bir şekilde iç uyluğuma indiğinde irkiliyorum.

"Kötü kız," diye mırıldanıyor, öyle hınzır bir sırıtışla ki ruhumu acıtıyor. Ben daha ne yaptığını anlamadan elindeki sopayı havaya kaldırıyor ve kalçama vuruyor, sonra tekrar, sonra tekrar. Ben ağzımdaki tıkaçtan çığlık atarken bana birkaç kez daha vuruyor.

Diğer adamlar dayak dururken bile göğüslerimi okşuyor ve sonra copu içime sokuyor.

"Joelle?"

Sesinin uzaklığını duyuyorum-Enzo'nun .

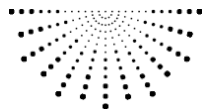
"Joelle, titriyorsun. Neyin var? Konuş benimle, bebeğim."

Boğazımı temizleyip kendimi bu düşüncelerden kurtarıyorum, bedenim hâlâ titriyor. Enzo bana şefkatle bakıyor, acı, gözyaşları, çığlık atıyorlar ve dışarı çıkmak için pençeliyorlar, ama ağlamayacağım. Eğer başlarsam, hiçbir şey kalmayana kadar onun kollarında hıçkıra hıçkıra ağlayacağım.

Onunlayken savunmasızım. Bir kez olsun biri umursuyor, tatlı, güçlü, güzel biri. Ve o beni istiyor, ya da benim hakkımda bildiğini sandığı şeyi.

Ama çirkinlik hâlâ onun göremeyeceği kadar derinlere gömülü. O zaman beni hâlâ isteyecek mi? Hayır. İstemeyecek. Ne derse desin, ne istediğini düşünürse düşünsün. O bir fahişe istemez. Ve ben bir fahişeyim.

CHAPTER SIX

ENZO

ONA BİR ŞEY OLDU. Kötü bir şey. Bana söylemeye korkuyordu ve kollarımda titreyişinden, aklının başka yerde olmasından zarar gördüğü belliydi. Bunu anlamak için uyluğunun iç kısmındaki siyah ve mavileri görmeme bile gerek yoktu.

Otoparkta o sakallı orospu çocuğunu bekliyorumHenüz bilmiyor ama gece onun dünyadaki son gecesi olacak.

Ona bunu yapan o muydu bilmiyorum ama hiç önemi yok. Sadece onu yakaladığı, onunla öyle konuştuğu için öldü, sanki o bir hiçmiş ve yetkili olan oymuş gibi. Benimleyken ne kadar yetkili olduğunu göreceğiz.

Sonunda onu kulüpten çıkarken yakaladım, doğru gidiyordu. Arabasına bindiğinde onu takip etmeye başladım. Burada bir bok yapamam. Sessiz bir yer bulmalıyım.

Kardeşlerim neyin peşinde olduğumu öğrenirlerse beni öldürürler. Bianchiler için planımızı mahvedebilirim. Ama yapmayacağım. Dikkatli olacağım. Ne olursa olsun yaptıklarının cevapsız kalmasına izin veremem. Bedelini ödeyecek.

Gecenin bu saatinde sokaklar sessizliğe gömülmüş durumda ve her iki tarafta da sokak lambalarının olduğu iki yönlü geniş bir yolda ilerlerken biraz mesafe bırakıyorum.

O keskin bir sağa dönüyor, ben de öyle yapıyorum ve kendimi bu sefer mütevazi, tek yönlü bir sokakta buluyorum, sağımızda yoğun bir ağaçlık alan var, büyük ağaçlar karanlıkla örtülmüş. Mükemmel bir yer.

Adam yavaşlıyor. Sanırım birisi sonunda misafiri olduğunu fark etti.

İyi geceler, orospu çocuğu.

Cebimden siyah deri eldivenlerimi taktıktan sonra yolcu koltuğundan daha önce üzerimde bıçağı alıyorum.

Aracı yavaşlayarak durdu ve elinde bir sopayla dışarı çıktı. Misafirimiz olursa diye maske takmalıyım ama siktir . Onu kimin öldüreceğini tam olarak bilmesini istiyorum.

Bileğimdeki silaha uzanıyorum, bıçağı kapatıyorum ve arabamdan inip ışıkları kapatırken ikisini de cebime sokuyorum.

"Seni küçük pislik," diye alay ediyor, elindeki sopaya vurarak. "Gerçekten beni takip edebileceğini ve benim bunu bilmeyeceğimi mi sandın?" Kıkırdıyor. "Siz genç kediler bugünlerde kendinizi sert bir bok sanıyorsunuz, ha?"

Yavaşça ona doğru ilerlerken tek kelime etmiyorum, mokasenlerim çakılların üzerinde çıtırdıyor, ses havada yankılanıyor.

"Seni eşek sudan gelinceye kadar dövmeden önce sessiz kalacak mısın?"

Bir adım daha atıyorum, aramızda bir metre var.

"Joelle'e aşık falan mısın?" Ben de aynısını yaparken o bana doğru ilerlemeye devam ediyor. "O bir

güzel bir amcığın var. Seni suçlamıyorum." Üst dudağını yukarı kaldırıyor. "Geçen gün biraz yedim. Müesseseden." Göz kırıyor.

Geldiğini görmüyor. Çok geç olana kadar. Silahımdan çıkan mermi onu yemek borusundan geçiyor, susturucu takılı. Kimse dizlerinin üzerine çöktüğünü, nefes nefese , ağzının genişçe açıldığını, gözlerinin daha da genişlediğini duymuyor.

Elimdeki silahla yaklaşıyorum, elleri boynundaki deliği kapatıyor, kan sızıyor, parmaklarının arasında kesiliyor.

"Bu çok daha iyi." Başını okşadım, silahı cebime geri koydum ve bıçağı . "Şimdi, onun amı hakkında ne diyordun?"

Tepki olarak kan kusuyor.

"Ah, doğru." Kıs kıs gülüyorum. "Meşgulsün. Endişelenme. Konuşmana gerek yok. Sadece dinlemelisin." Etrafında dönerek bıçağın sivri ucunu sırtında gezdiriyorum. "Kanının tadı nasıl? Hmm?"

Önüne geldiğimde titreyen elini kaldırıyor. Silahı gözüne yaklaştırıyorum. "Ona yaptığın şey için kendinle gurur duyuyor olmalısın." Bedenim, geçen öfkeyle uğulduyor. Kendimi zor tutuyorum, dişlerim o kadar sert gıcırıyor ki kırılabilirler.

"Ona bir daha asla dokunamayacaksın." Her kelime öfkeyle özenle sarılmış, bıçağın ucu sessizce gözlerinin altını kesiyor. "O çürükleri ona sen yapmış olmalısın."

Başını sallıyor, konuşmaya çalışıyor ama ağzından çıkan tek şey boğulmak ve kan tükürmek oluyor. "Bianchilerin intikam olarak ona yapabilecekleri için seni öldürmemem için bana yalvardı ama kimse

benim olduğumu bilecek. Kimse şüphelenmeyecek. Çok fazla düşmanları var. Ben sadece biriyim. Ve eminim senin gibi bir puştun da kendine ait bir sürü düşmanı vardır."

dikmiş bakmaya devam ediyor, kendi ölümüne boğuluyor. Diğer elim pantolonuna uzanıp fermuarını açıyor. Bıçağın bir sonraki adımda nereye gideceğinden şüpheleniyor olmalı çünkü pantolonunu çıkarmaya çalışırken benimle mücadele ediyor.

"Bunu daha hızlı yapalım, olur mu? Gitmem gereken yerler var." Bıçağı kaldırıp elinin üst saplıyorum. Ben pantolonunu indirirken, çığlık atamadan, yardım çağıramadan bıçağı hızla uzaklaştırıyor. "Akşamımı böyle geçirmek istemezdim ama yapılması gerekeni yapıyoruz. Ve bunu, ona yaptığın şey için memnuniyetle yapacağım. Acı çekeceksin. Acı çekeceksin."

Minik aleti göründükten sonra bıçağımı dibine doğrultuyorum. Ama kesmeye başlamadan önce gömleğini avucumun alıyorum, yüzüne yaklaşıyorum, kanı elime damlıyor. "Zaman lüksüm sana günlerce acı çektirirdim, bu yüzden şimdilik bunu yapmak zorundayım."

Sonra dilimliyorum.

Boğuluyor, sessizlik içinde çığlık atıyor. Merhamet yalvardığını duyacak kimse yok. Daha önce hiç bir erkeğin aletini kesmemiştim. Bunu da büyüyen yetenekler listeme ekleyin.

Damarlarımda kükreyen vahşet kontrol edilemez. Aletin tamamen kapalı fark edene kadar ona yaptıklarının görüntüleri zihnime tekrar tekrar .

"Aç ağzını, orospu çocuğu. Sana çiğneyecek güzel şey vereceğim."

Sessizce hıçkırıyor, çenesi titriyor, bir korkağın zavallı gözyaşları yuvarlak aşağı yuvarlanıyor, bazıları sakalına takılıyor, o kömür gözleri büyük bir pişmanlık dozuyula sıırılsıklam.

"Tamam, madem kadar iyi bir adamım, sana yardım edeceğim." Ağzını zorla açıyorum, içinde bıçak olan yumruğum üst dişlerine baskı yaparken diğer elimle aletini boğazına sokuyorum.

çalışırken "Çiğne," diyorum. "Çiğne dedim." Sesimi alçak tutuyorum, bıçağın ucu göz çukuruna yaklaşıyor.

Ve sonra yapar. Orospu çocuğu kendi sikini çiğniyor. Peki, o kadar iyi

boğazında kurşun.

"Bu güzel bir resim olur, sence de öyle değil mi? Eminim annen hatıra olarak bir tanesine bayılırdı."

Pantolonumun cebinden cep telefonumu çıkarıp bir fotoğraf çekiyorum, flaş karanlığa karşı parlıyor, diğer tek ışık onun arabasından geliyor.

Joelle'in görmesi gerekirse, fotoğrafı onun için hazırlayacağım. Benden istemese bile, onu güvende tutmak için elimden gelen her şeyi için her zaman orada olacağımı bilmesini istiyorum.

Öğürüyor, gözleri yuvarlanıyor.

"Her bir gözünüzü alıp size de yutturmalıyım ama buna zamanım yok.

."

arkasından tutup omzumun üzerinden kaldırıyorum ve aleti ağzından çıkıp yere düşüyor.

Bagajımı açıp onu içeri atıyorum. Yine de aleti unutamayız. Onu için geri dönüyorum, sonra tekrar boğazına tıkıyorum. Ben eve dönene kadar ölmüş olmalı. Onu bir kurşunla öldürmeyeceğim. Yavaş öleceğine yemin ettiğimde yalan söylemedim. Her sefil saniyeyi uzatmak istiyorum.

Neyse ki bugün Royce SUV'um var. Bugatti'mi kana bulamaktan nefret ederdim.

Kahretsin, bunu kardeşlerime açıklamak zorunda kalacağım. Bunu onlardan saklayamam, özellikle de cesetten ve kanıtlardan kurtulmak için kişisel temizlikçilerimize ihtiyacım varken.

Direksiyonun başına geçip istemeye istemeye Dom ve Dante'yi arıyorum. "Evet," diye cevap veriyor önce Dom, birkaç saniye sonra da Dante.

"Kahrolası güzellik uykumu alıyordum." Dante esniyor. "Ne sıkıme bu saatte arıyorsun?" "Bir boka ," diyorum, hemen konuya giriyorum ve arabayı sürerken hoparlörü açıyorum. Dom'un nefesi bir ejderha gibi sert.

"Sana kaç kere prezervatifsiz sikişmemeni söyledim?" Dante inliyor. "Aletinden yengeç çıkarmana yardım etmeyeceğim." Kıkırdıyor, kendini eğlendiriyor.

"Penislerden bahsetmişken... Bagajda bir tane var."

"Ne yaptın lan sen?" Dom'un sorusu sertti.

"Lanet olsun, kardeşim, bırak da bitireyim. Kahretsin." Nefesimi sertçe verdim. "Arabada gerçek bir sık var demek istedim." "Sana mantıklı geliyor mu?" Dom, Dante'ye soruyor.

"Çünkü onu boğmak üzereyim." ", bunun için çok yorgunum." Dante yine esniyor. "Enzo, çıkar baklayı."

", lanet olsun. Ama siz ikiniz bu konuda mutlu olmayacaksınız."

"Neden hiç şaşırmadım ki?" Dom'un sesi eşit ama kırılmış.

"Arabamda aleti kayıp, ölmek üzere olan adam var." Durakladım. "Cesedinin ve diğer her şeyin hemen ortadan kaldırılmasını istiyorum. Az önce sana olayın olduğu yeri mesaj attım," diyorum Dom'a. "Önce onları oraya gönder."

"Şaka yapıyor olmalısın." Dom'un nefesi kabaca çizginin içinden geliyor. "Hayatında yaptığın onca aptalca şey arasında bu en kötüsü ."

"Bekle." Dante duraklar. "Gerçekten bir adamın aletini mi ?" Sonra gülüyor. "Siktir, kardeşim. Nasıldı?"

"Aslında düşündüğüm kadar kötü değil ama sürekli kendi sikimi düşündüm. Yani, bunun ben olmasını istemezdim."

"Bundan keyif almanıza sevindim," diye araya giriyor Dom. "Kimdi o ve bana yalan söyleme."

"Striptiz kulübünden bir pislik. Kızlardan birine biraz fazla sert davrandı ve bilirsin işte, bok olur."

"Neden striptiz kulübündeydin? Oradan nefret ediyorsun," diye Dante. "Bekle bir dakika, bu

Geçen gün ben Carlito'yla birlikteyken konuştuğun sarışın hatunla mı?" "Belki."

"Kahretsin, kardeşim bir striptizciye aşık olmuş."

"Sakin ol. Kimse kimseye aşık değil ama onu daha fazla incitmesine izin veremezdim. zorundaydım. O sadece başka bir Palermo pisliği. Dünyaya bir iyilik yapıyordum."

"Peki ya babam ve Matteo!" Dom araya giriyor, sesi kılıç gibi keskin. "Ya yaptıkların uğruna çalıştığımız her şeyin içine ettiyse? O zaman ne olacaktı? Biz Bianchi'lerin işini bitirene kadar ondan kurtulmak için bekleyemedin mi?"

Dom'un aklındaki tek şey Bianchi kardeşleri öldürmek. Anlıyorum. Neden kızgın olduğunu anlıyorum. "Yapmam gerekeni yaptım ve yine olsa yine yaparım," diyorum ona. "Nasıl olsa şey yoluna girdi, değil mi? Adamın aleti kayıp ve bunu bizden başka kimse bilmiyor. Planımız güvende." Sola döndüm, onun sadece birkaç mil uzaktaydım. "Git ve rahatla. Belki ben sana gelmeden önce sert bir şeyler içersin. Ya da Candy'yi arayabilirim. İyi kafa yapar."

Dante bir kıkırdamayı bastırmaya çalışıyor ama .

"edin," diye bağırıyor Dom. "Temizlikçiler mekâna doğru yola çıktılar, sonra da bana uğrayacaklar."

Dom telefonu kapatır ama Dante hala oradadır.

"Hâlâ bir adamın sosislerini kestiğine inanamıyorum," diye araya giriyor.

"Evet ve ona yedirdim."

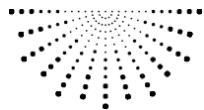
"Ne?" ağırlaşıyor ve Dom telefonu kapattığı için kıkırdamasını kontrol edemiyor. "Bu uzun bir hikâye," diye . "Pek sayılmaz."

"Kardeşim, sen benim kahramanımsın.

Eğlenceli olmalı." "Bunu bagajımdaki

adama söyle."

CHAPTER SEVEN

JOELLE

Roman'la olan olaydan beri Enzo'yu birkaç gündür görmedim. Bunun çok fazla olduğuna mı karar verdi? Onu bir daha göremeyecek miyim? Bu düşünce kalbimi keskin bir spazmla sıkıştırıyor. Son zamanlarda hayatıma giren tek iyi şey o. Onu şimdi kaybedemem.

Kulüpteki soyunma odama giriyorum. Paulina ve Sienna çoktan oradaydı, dansları için , yan yana saçlarını düzeltiyorlardı.

Aynanın önündeki boş oturup bana bakan kıza bakıyorum ve gördüğüm kişiden hiç hoşlanmıyorum. Bu adamların bana böyle hissettirmesine izin vermemem gerektiğini biliyorum ama bu kontrol edebileceğim bir şey değil. Kendimden nefret ediyorum. Bana yaptıklarından nefret ediyorum. Beni şeyden.

Kızlar birbirleriyle fısıldaşmaya başlıyorlar, bu da benim onlara doğru ilerlememe neden oluyor, kısık seslerini ve arkamda gezinen iri gözlerini buluyorum.

Neye bakıyorlar öyle? Kanatlarım falan mı çıktı? Kahretsin, bu güzel olurdu. Belki oğlumu bizi buradan uçurabilirim.

Eminim Paulina her zamanki gibi hakkımda atıp tutuyordur. En iyi yaptığı şey bu. Başımı öfkeyle sallıyorum ve bunu yaparken güçlü ama nazik bir el koluma konuyor, omzuma tüy gibi sürtünüyor.

Nefeslerim kesiliyor, ağzım istemeden açılıyor, sıcaklık kollarımdan aşağı yayılıyor. Bu dokunuşun kime ait olduğunu anlamak için arkama bakmama yok. Umutsuzca özlediğim dokunuşu, aslında ne kadar fark etmem için tekrar hissetmem gerekse de.

"Enzo?" Adını nefesimi fısıldıyorum, sanki daha yüksek sesle söylersem korkuyorum. "Benim, bebeğim." Bu sözcükler boğucu bir kabukla süzülüyor, avucu enseme, parmakları Sıkı bir kavrayışla başımı ona doğru eğerken içime dalıyor.

"Beni özledin mi?" Orantısız sırtışı beni sıcak bir sarhoşlukla sarıyor, şehvet dolu arzu her boşluğu dolduruyor.

"Sanki hiçbir fikrin yokmuş gibi." İtiraf dilimde acı bir his uyandırıyor. Onu ya da iyiliğini hak etmiyorum ama yine de onu kendimden uzaklaştıramıyorumEğer yaparsam, bu beni daha fazla incitecek ve kalbime bir hançer daha saplanmasını kaldıramam. Dikkatli olabilirim. Faro'nun ya da adamlarının Enzo'nun sadece bir müşteri olmadığını bilmesine izin vermeyeceğim.

"Bu senin erkek arkadaşın falan mı?" Paulina çok fazla merakla soruyor.

Kahretsin.

"Sen kendi işine bak." Sienna onun koluna hafifçe vuruyor.

"Sadece soruyorum. Tanrım." Omuz kahverengi saçlarını uzun tırnaklarıyla geriye atıyor ve gözlerini biraz fazla dramatik bir şekilde deviriyor.

Enzo beni tutuşunu bırakıyor ve düşünceli tavrımın değiştiğini hissettiğini söyleyebilirim.

bana bakarken takındığı ifade. Paulina'nın ne yapmaya çalıştığını biliyor. O aptal değil.

Dikkatimi kızlara yöneltiyorum. "O benim değil-"

Enzo ağzını kulağıma doğru eğdi. "Bırak ben halledeyim."

İki kadın ona en sevdikleri dondurma çeşidiymiş gibi bakarken onlara doğru ilerliyor. Yanağımın iç kısmını ısııyorum, göğsümün ortası ağırlaşıyor, karnım zonkluyor. Faro ya da Agnelo hayatımda bir erkek olduğunu düşünürse, Robby ve ben ölmüş sayılırız. Ya da daha kötüsü, onu en yüksek teklifi verene satarlar ya da kulüpte çalıştırırlar.

"Bayanlar." Şeytani bir sırıtişla başını sallıyor, öyle ki her kadının külotu yanabilir. Umarım bu onları birlikte olmadığımıza ikna etmeye yeter, ki teknik olarak birlikte değiliz. Öyleyse neden ona bakışlarından birdenbire kıskançlık duygusuna kapıldım? "Ben Patrick. Tanıştığımıza memnun oldum."

Neden iki ismi olduğunu hiç konuşmadık ama sebebi ne olursa olsun, her yerinde tehlike olduğunu hissediyorum.

Yüzünü bir maske gibi saran hem kibar hem de çılgın bir havası var. Bana karşı nazik olabilir, ama bakışlarının yumuşaklığının ardında gizlenen canavarı buldum.

Kızlar ona bakıyor, gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacak gibi. Bir moda dergisinin reklamı gibi görünüyor. Uzun yün paltosu kalçasının üst kısmına kadar iniyor, saçları geriye taranmış. Gülümsediğinde elmacık kemikleri daha köşeli görünüyor. Tepkilerine hiç şaşırmadım. Normalde onun kadar seksi erkeklerle karşılaşmayız.

"Joelle'in kız arkadaşım olmasını kadar istesem de değil. Buraya parasını ödediğim dansı yapabilmek için geldim." Her de elini tutup üstünden öptü ve sonra bana yürüdü. "İkinizle de tanışmak güzeldi ama artık gitmemiz gerekiyor."

"Güle güle." Sienna neredeyse iç geçiriyor.

"Şanslı sürtük," diye mırıldanıyor Paulina nefesinin altında, benim duyabileceğim kadar yüksek bir sesle. Benden hiç hoşlanmadı. Müşterilerden gördüğüm ilgi nedeniyle kıskançlık mı bilmiyorum ama bana katlanamıyor.

Özel alanlardan birine doğru yan yana yürürken Enzo'ya "Bunu yapmamalıydın" diye fısıldıyorum. "Buraya tek nasıl geldin ki?"

Perdeyi açıyorum ve boş odalardan birine giriyoruz. Sırtımı ona dönerek doğruca içkiye yöneldim, bir şişe votka aldım ve sinirlerimi yatıştırmak için kendime çok ihtiyacım olan bir shot doldurdum.

Paulina bir şey söylese... Tanrım.

Kendini kanepeye bırakıyor, öne doğru eğiliyor, bacaklarını açıyor, dirseklerini kalçalarının üstüne dayıyor. Bakmamak için kendimi zor tutuyorum ama . Gözleri benimkilere kayıyor.

"Korumalar adamı kovmakla o kadar meşguldüler ki buraya gizlice geldiğimi fark edemediler," diye açıklıyor sırtarak. "Beni gördüğüne sevinmedin mi?"

Soruş şeklinden sanki cevabı zaten bildiği anlaşılıyor. "Tabii ki biliyorum. Ama bizi öğrenirlerse neler olabileceğini anlamıyorsun."

Bardağı ağzıma götürüyorum ve yanığın boğazımda yuvarlanmasına izin , uzunluğumdan aşağıya doğru inen sıcaklığın tadını .

"Buraya gel," diye çağırıyor, o derin, gırtlaktan gelen yankı kalp atışlarımın hızını artırıyor.

Meydan okurcasına kaşlarımı çatıyorum, olduğum yerde kalarak bir kadeh dolduruyorum. Eğer daha sonra kıcımın üstüne düşmeden dans etmeyi planlıyorsam bu kesinlikle olacak.

Ayağa kalkıyor, parmakları düğmelerine gidiyor, onları tek tek çözüyor paltosunu yavaşça kanepenin üzerine bırakıyor. Yaklaşırken gözleri benimkilere takılıyor, siyah düğmeli gömleğinin kollarını dirseklerine kıvrıyor, teninde sıkışıp kalmış damarlar tüm çıplaklığıyla ortaya çıkıyor.

"Bütün saat boyunca kızgın mı ?" Şimdi önümde duruyor, içkiyi unutmuş. "Yoksa beni affetmen için seni ikna edebilir miyim?" Sesi derin bir törpüyle kıvrılıyor, bir avucu enseme sarıyor, beni sertçe kendisine çekiyor, kalp atışlarım onunkilerle yankılanacak kadar yakın. İsteyerek gidiyorum. Hep öyle yapıyorum. Çünkü o benim bildiğim tek güvenliğim.

Nefesi dudaklarımın üzerinde derin bir dalga gibi yuvarlanıyor. Göğsünün sertliği, odunsu kolonyasının kokusu, hepsi içimin sıkışmasına neden oluyor, yapabileceğimi hiç düşünmediğim bir şeyi istiyorum.

O ruhumun yıkımında bir yaşam gücü, beni açlıkla vuran bir tetikleyici - o kadar çiğ bir arzuyla ki, bir anlığına kim unuttuyorum.

Seks hayatımda nefret etmeye başladığım bir iş, bir karmaşadan başka bir şey değildi. Ama o, o adamlar gibi değil. Belki de bu, istismarın beni tanımlamasına izin vermeden bir erkekle birlikte olabileceğim anlamına geliyor. Belki bir gün o ve ben, onun dediği gibi birlikte olabiliriz.

Ama bu umut, muhtemelen asla dışarı çıkamayacağımı, oğlumun onların olacağını aniden fark etmemle söndü. Sonsuza kadar.

Boğazım kuruyor ve nefesim sığlaşıyor. Shot bardağına uzanarak onu aramıza sıkıştırıyorum ve her damlasını mideye indiriyorum.

Hepsini içmemi izliyor, bitirdiğimde bardağı alıp bardağın üzerine koyuyor. Eli çenemi buluyor, sahiplenici bir şekilde kavıyor, başparmağı dudaklarımın üzerinde geziniyor.

Hiç tanımadığım bir adamın şefkatli dokunuşunun tadını kaşlarım çatılıyor. Ve sadece bir erkek değil, Enzo.

"Seni bulmaya geldiğim için özür dilerim," diye fısıldayarak itiraf ediyor. "Seni orada göremeyince, ben..." Sözcükleri tekrar bulana kadar kayboluyor. "Sana bir şey korkuyordum. Oraya geri dönmemin tek nedeni buydu."

hızla atıyor.

"Benim için endişelendin mi?"

"Tabii ki endişelendim, bebeğim."

"Teşekkür ederim." Gözyaşlarım gözlerime dolmak için savaşıyor, yüzlerini göstermek için can atıyorlar. Artık kimse benim için endişelenmiyor. Bunun ne kadar iyi hissettirdiğini unutmuşum.

"Bana henüz teşekkür etme," diyor alçak sesle ve boğuk bir sesle. "Hâlâ bunu telafi etmek zorundayım. Ve bu konuda çok iyiyimdir."

"Oh, gerçekten mi? Peki bunu nasıl başaracaksın?" Ağzımda bir gülümseme belirliyor.

Gözleri dalıyor, bakışlarının özümü kavrayış şeklinden dolayı içim bir tahrik ritmiyle uğulduyor. Şimdiye kadar gördüğüm en yeşil gözlerde boğuluyorum, düşüşte kayboluyorum, asla bulunmak istemiyorum.

"Bununla başlayabilirim..." Ağzı dudaklarıma iniyor, geziniyor, nefes . Sanki içine çekiyor, tadını çıkarıyor, ama bunu yapmıyor. Bu şimdiye kadar hissettiğim en erotik şey. Her yerim karıncalanıyor.

Bu öpücüğe ihtiyacım var. Daha önce hiçbir şey istemediğim kadar istiyorum. Kalp atışlarım göğsümde çarpıyor, kalın parmakları kalçama masaj yapıyor.

Bana . Bana tekrar bir şeyler hissettir.

"Kahretsin," diye mırıldandı. "Eğer seni şimdi öpersem, duramam."

Durma, çığlık atmak istiyorum. Al beni. Sahip ol bana. Sonuçlarını siktir et.

Ama bu düşünceleri düşündüğüm için bile pişmanım. Nasıl bir anneyim ben? O haklı. Bunu yapamayız. Bir yalan bahanesiyle onunla yalnız kalmak yeterince kötü. Daha fazlası olursa . Bedenim onların maaş çeki, onların malı. Ben kendime ait değilim.

" değil," diyorum, uzaklaşıyorum ve o da gitmeye izin veriyor. Odanın karşı köşesindeki striptiz direğine doğru ilerliyorum. "En iyisi bu."

"Joelle..." Orada bir pişmanlık var. "Özür dilerim, çünkü ben-"

"Bak, Enzo, Patrick, her , fark etmez, tamam mı?" Kurşun geçirmez bir zırh gibi sırtıyorum. Ama öyle değil. Ne kadar güçlü olduğunu düşünsem de kırılan. "Oturup konuşsak nasıl olur?" diye devam ediyorum boğazımı temizleyerek. "Belki de her şeye rağmen o dansı istersin? Ya da belki..." Elimle direği kavıyorum ve ayaklarımı havaya kaldırarak sallanıyorum. "Belki daha fazlasını istersin."

O kadar hızlı, o kadar ustaca hareket ediyor ki, geniş avuç içi boynumun ön tarafını sardığında nefes alacak zamanım bile olmuyor, başparmağı ağırlaşan nabzıma bastırırken gözleri beni yerime mihlayan iki füze gibi tutuyor.

Vücudum neredeyse sıvılaşıyor, dilim dudaklarımın arasında gezinirken nefesim kesiliyor, başka tarafa bakamıyorum.

Göğsünün sertliğiyle sırtımı direğe bastırıyor, omurgam soğuk metalle aynı hizaya geliyor.

Tenim bir ürpertiyle kırılıyor ve bu ürperti tenimdeki soğuktan kaynaklanmıyor. Onun yüzünden. Bu delilik. Kalbimde yarattığı bu öfke. Bir duygu girdabı ve tek istediğim daha fazlası.

Göğsü bir canavarınki gibi genişliyor, çenesi bükülüyor, beni yutmaya hazır, şehvet, karanlığın tadına ihtiyaç gözlerinin zümrütlerini emiyor.

Sanki hem cennet de cehennemle örtülmüş, iki dünya arasında bölünmüş bir adam gibi. Şu anda, onun her iki tarafını da görmek çok kolay. Ama korkmuyorum. İki adam da bana zarar vermez.

Dokunuşu, sahiplenmeyle dolu, parçalanmış bir adam. İffetsiz. Bakışlarında var. Beni ne kadar çok istediğinin tadını . Ben de onu istiyorum. Bunu istiyorum. Ama o haklı, yapamayız.

Geleceğimizin külleriyle dolu bir dünyada kaybolmuş ruhlarız. Olmaması gereken. Bu hayatta değil.

"Bana böyle davranma," diye uyarıyor, avucunu boğazımda sıkarak içimin daha fazla uğuldamasını sağlıyor. "Ben onlar değilim. Buraya senin amın için gelmedim Joelle. Bunu zaten anladığımızı sanıyordum." Boynuma doğru eğiliyor, dudakları tenimde geziniyor.

titreyen bir nefes çıkıyor, ellerim sırtında, tırnaklarım dokunuşumun altında esneyen sertleşmiş kaslara batıyor.

"Oyun yok, Joelle." Sesi boğucu bir ritimle titriyor. "Olmuş gibi davrandığın kişiyi istemiyorum. Ben seni istiyorum. Gerçek seni."

Parmak uçlarımda sırtında gezinmesine izin veriyorum, saçlarına doğru yuvarlanıyorum. "Bana güvenebilirsin bebeğim," nefes alıyor. "Seni asla incitmeyeceğim."

Dudakları kulak mememin hemen altındaki noktaya şefkatli bir öpücük bırakıyor ve vücudum kışkırtıcı bir ürpertiyle patlıyor, meme uçlarım siyah pullu sütyenimin kalınlığı altında sertleşiyor.

Nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Ona gerçeği . Sırlarım konusunda kimseye güvenemem.

"Bebeğim?" diye sesleniyor, geri , başparmakları şimdi yanaklarımda, gözlerimin altını siliyor.

Ağlıyor muydum? Tanrım, tutamıyorum bile.

"Yanlış bir şey mi söyledim?" diye soruyor, kaşları geriliyor, yüzündeki şefkatin yerini endişe alıyor.

Başımı salladım. "Hayır." Eğilip parmak eklemlerini öpüyorum. "Sadece aptalca şeyler düşünüyordum." Benden acı bir kahkaha kaçıyor. "Oturabilir miyiz? Saat birazdan dolacak ve gitmeden önce seninle biraz vakit geçirmek istiyorum."

"Evet." Gülümsemeye çalışıyor ama gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor. Elimi tutarak, nazikçe

bizi kanepeye götürürken sıkıyor. Yanına oturduğumda, kolu kığımın altından geçiyor ve beni vücudunun üzerine getiriyor, onunkilere biniyor. Gözlerimin içine bakarken parmak uçları kalçalarımın bir aşağı bir yukarı geziniyor ve kalbim paramparça oluyor.

Seni istiyorum. Her yerim ağrıyor.

"Birlikte olduğumuzda," diyor. "Benim kucağım senin daimi koltuğun."

Gülümsemeye zorluyorum. Bana öyle bir bakıyor ki, sanki tüm yüzü aydınlanıyor. Sanki dünyada onun kalbini çalabilecek tek kadın gibi. Ben zaten onunum. Hiçbir şeyin önemi yok. Ama önemli. Her şey önemli. Ve ben bundan nefret ediyorum.

Dünyam harabeye dönmüşken neden onunla buluşmak zorundayım? Neden evren beni daha fazla cezalandırmaya çalışıyor? Yeterince şey yaşamadım mı? Neden onu önünde sallandırıp sonra da alıp ?

"Başka bir yerde oturmayı tercih ederim." Göğsümde bir delik açan acıyla dalga geçiyorum.

Ben ona bakarken kaşlarını çatıyor -tümüyle erkek, her gözeneğinden erkeklik ve güç damlıyor. Eli boynuma uzanıyor, parmakları çenemi emredici bir şekilde kavrayana kadar yukarı çıkıyor.

"Dene Joelle." Ses tonundaki karanlık, erotik bir alt akıntıyla sızıyor.

"İstemiyorum," diye fısıldıyorum, kalbim hızlanan atışlarla çarpıyor.

"İşte benim kızım."

Kız arkadaşı. Neredeyse gözyaşlarına boğulacaktım. Bu benim için çok şey ifade ediyor ve o bunun farkında bile değil. Parmak eklemlerini yanağımda usulca kaydırıyor. "Sen çok güzelsin."

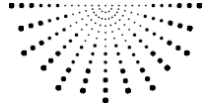
Kalbim sıkışıyor, gözlerimin arkasında bir sızı oluşuyor. Keşke normal olsaydık. Birbirine aşık iki insan. Ama bu bizim kaderimiz değil ve asla da olmayabilir.

Yüzünün yan tarafını , ellerimin her yerde olmasını, tüm gizli sırlarını keşfetmeyi istiyorum. Onda olduğunu bildiklerimi.

Hepimizde var.

Ancak bazılarımız için, sessizlik içinde taşıdığımız yaraların içine kaynayan çok fazla belirsizlikle doludurlar.

C H A P T E R E I G H T

JOELLE

"UYAN LAN!" diye bağılıyor biri, erkek sesi uzak, üzerime çöken uyku sisini yararak.

İnliyorum, yüzüm hâlâ yastığa gömülü, daha da gömülüyorum. *Bu aptalca bir rüya. Yatağa geri dönmek istiyorum.*

"dedim, seni tembel orospu!" diye kükrüyor bir adam, eli kolumda, parmakları derime sürtünüyor, kalbim o kadar hızlı atıyor ki boğazıma tırmanıyor.

Yabancı saçlarımı çekip beni yataktan sürüklerken, bunun rüya değil, çok gerçek bir kabus olduğunu anlıyorum.

Gölgelere doğru bir çığlık atıyorum, duvarlar çığlıklarımı hapsediyor, yere düşerken ellerim savaşıyor, dizlerim kavurucu bir acıyla fayanslara çarpıyor.

"Dikkatli ol," diyor arkamızdan biri, başucumdaki lambayı yakarak. "Eğer bir kemiğini kırarsa, Faro seni öldürür."

"Evet, evet." Beni kolumdan tutup ayağa ve kahverengi saçlı, benim yaşlarımda, gözleri küçük ve yuvarlak, boyu benden uzun bir adamla. "Gördün mü, tek parça halinde. Öyle değil mi?" diye soruyor uğursuz bir kıkırdamayla.

"Bu da ne böyle?" Bacaklarım ve kafa derim ağırırken bu soruyu soruyorum.

"Patron seni görmek istiyor. Ayakkabılarını giymek için iki saniyen var."

"Önce giyinmem gerek." Ellerimi çıplak kalçalarımda gezdiriyorum, pijama şortum kıcıma yapışıyor. "En azından bir pantolon alabilir miyim? sadece var."

Kıs kıs gülüyor. "Evet, sutyen de yok." Gözleri meme uçlarıma odaklanıyor. Yüzüm utançla ısınıyor.

"Bırak da kız pantolon giysin, dostum. Neden bu kadar olmak zorundasın?"

"Sen yumuşaksın," diyor diğerine. "Eğer bir fahişeye olması gerektiği gibi davranmazsan, o da gidip kendini yetkili sanacak." Bana acımasızca bakıyor. "Bu doğru değil mi?"

Ben daha cevap veremedi eli , karnımın üzerinde kıvrılıyor ve sırtımı önüne bastırıyor. Oradaki şişkinliği hissediyorum ve tiksintiyle yüzümü buruşturuyorum.

Diğer adama bakarken kaşlarım çatılıyor, sarı saçları yanındaki lambanın ışığıyla aydınlanıyor, vücudu duvara yaslanmış bir şekilde gelişigüzel etrafı izliyor.

Genç bir çocuğun yüzüne sahip, belki de yirmi yaşından büyük değil. Arkamdaki adam meme ucumu çimdiklerken gözleri yere kayıyor, parmakları aşağı iniyor ve kalçalarımın arasındaki birleşim yerine oturuyor.

Şortumun üstünden içime doğru bastırırken içim burkuluyor. Bir silah onun canını sıkmak için duyduğum şiddetli ihtiyaç beni bunaltıyor.

Enzo.

Beni duyamayacağını bilsem de ona sesleniyorum. Eğer duysaydı, bu adamlar çoktan ölmüş olurdu.

," diyor sarışın olan. "Faro çabuk olmanı söyledi. Onu mı istiyorsun? Çünkü ben

eminim yoktur."

"İyi. Her neyse." Sonunda ellerini üzerimden çekti. "Zaten onun kirli amını istemiyorum."

Kelimeler tenimi kesiyor, zaten var olan yaraların üzerine asit döküyor. Üzüntüye karşı savaşıyorum, dolabıma , eşofmanları alıyorum, spor ayakkabılarımı giymeden önce birkaç saniye içinde üzerime atıyorum.

"Gidelim," diyor siyah saçlı olan, beni takip etmeden önce çıkmamı bekliyor.

Evimden ayrılırken, sabah ışığı hala bulutların arasından süzülürken, bir sonraki adımda nasıl bir kabusun içine gireceğimi ve yüzümde neden maske olmadığını merak ediyorum.

İki katlı büyük bir malikâneye varıyoruz ve üç basamağı tırmanıyoruz, iki siyah kapı açılmadan önce bizi selamlıyor. Siyah saçlarını sıkı bir topuz yapmış, hizmetçi kıyafeti giymiş yaşlı bir kadın bizi kibarca içeri almadan önce merhaba diyor.

İçerisi daha büyük görünüyor. Katedral tavanın büyük, şatafatlı, kristal bir avize asılı, ortada spiral bir merdiven var.

"Bu taraftan," diye bana dokunan adam, bileğimi çekiştirip beni ileri doğru itiyor. Başka bir odaya giriyoruz ve ilk gördüğüm Faro oluyor; yuvarlak, kısa bedeninin üzerinde siyah bir cübbe var, kafası grilerle dolu.

Onun evine hiç girmedim. Hiç olmak istemedim. Bu iyi bir şey değil. Kötü bir şey olmasa beni buraya getirmezd.

İçim içimi yiyor.

"Ahh, işte orada." Kollarını uzatıyor, gülümsüyor ama gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor. "Hoş geldiniz, hoş geldiniz." Kahverengi deri koltuktan kalkıp sağımdaki köşede duran bara doğru ilerliyor, gözlerim onun her hareketini takip ediyor. "İçki?" diye ama samimi değil.

"Hayır, ben iyiyim. Teşekkür ."

Sırtını bana dönmüş, bal rengi sıvıyı kristal bardağa dökerken çıkardığı ses, hamam böcekleri gibi etimde geziniyor.

Bir şey geliyor. Hissedebiliyorum.

Panik içimde kabarıyor, kaslarım sertleşiyor.

İki adam büyük bir gürültüyle kapıları arkalarından kilitliyor ve ben onlara dönüp baktığımda bir şey gözüme çarpıyor ve nefesim kesiliyor, çılgılığımı tutarken uzuvlarım titriyor.

Yalnız değiliz. Burada başka biri daha var. Daha önce fark etmediğim biri.

Gözlerimiz buluştuğunda acımasızca gülümsüyor, tırnaklarını giydiği beyaz bornozun altında gizlenen göğüslerinin üst kısımlarında aşağı yukarı gezdiriyor.

Kaçmam, kaçmam gerekiyor ama olduğum yerde donup , vücudumun her santimi dalgalı bir korkuyla yılanırken bile tepki vermemeye çalışıyorum.

O ne yaptı!

"Görüyorum ki Paulina'yı çoktan görmüşsün." Faro'nun sesi keskin bir ısırik gibi ve hemen ona dönüp bakıyorum, içimde bir korku dönüyor.

Onu ilk bulduğum yerde oturmuş, içkisini yudumluyor, gün ışığı sol tarafındaki perdelerin arasından süzülüyor. "Paulina bana senin hakkında ilginç şeyler anlatıyordu." Ona baktı ama

onun yerine bana bakıyor, yüzünde nasırlaşmış bir sırıtış beliriyor.

Hareketsiz bir heykel gibi kıpırdamadan duruyor, kimsenin eline bir çekiç alıp beni bir araya getirilemeyecek kadar kırık parçalara ayırmaması için dua ediyorum.

"Soyunma odasına gelen adam. Kim o?" Faro aklımdan geçen korkunç düşünceleri yarıda .

"O hiç kimse değil." Ses tonumu eşit tutuyorum, bakışlarının delikler açmasından etkilenmiyorum. Eğer tepki vermezsem, bunu yutabilir. "O sadece dans için para ödeyen bir adam. Tipik Paulina." Gözlerimi deviriyorum. "Her zaman sorun olmayan yerde sorun bulursun."

"O bir yalancı, Faro! Yaptığı şey bu. Yalan söyler," diye bağırır Paulina. "Orada olmalıydın. Nasıl olduğunu görmeliydin-"

Onu susturmak için elini kaldırır.

"Yalancı kim, Joelle? Hmm? Sen mi Paulina mı? Bana karşı gelen orospu çocuklarına ne olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Ben olsam bunu yapmazdım, Faro. Paulina kıskançtır. Benden nefret ediyor. İşte bu yüzden." Ona doğru emin bir adım atıyorum, dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Bu adamlardan bazıları sahiplenici oluyor, hepsi bu." Sırıtışımın genişlemesine izin , çapkın kenarıyla onu etkilemeyi umuyorum.

Paulina homurdanarak ayağa kalkıyor ve ben geldiğini görmeden bana doğru koşuyor. Avuç içiyle göğsümü ortalayarak beni yere itiyor.

Bir dirseklerimin doğruluyorum, ağzımda bir hırıltı oluşuyor, birbirimize bakarken nefesim kesiliyor. O sert görünmekle meşgulken bir ayağımı savurup dizine tekme ve sırt üstü düşmesine neden oluyorum.

Saldırdım, karnına yumruk attım. Yüzünde güzel bir iz bırakabilirdim ama Faro bunun için beni öldürürdü. Sikişmek için bacaklarına ihtiyacı yok.

"Durduralım mı patron?" diye soruyor adamlardan biri bir yerden. Onu göremiyorum. "İsteseydim . Orada bir beynin mı var?" "Kusura bakma patron."

"Seni öldüreceğim!" Küçük, narin boynunu avuçlarımdan arasında tutarken Paulina bağırıyor.

"Dene beni, sürtük," diye . "Köşeye sıkıştırıldığımda neler biliyorsun."

Oğlumun ve benim hayatta kalmamı zayıfımışım gibi davranıyorum, ama hayatımızla oynadığında o kişi hoşlanmayacağı bir yanımı görecektir.

İstesem onu hemen şimdi, burada öldürebilirdim. İhanetinden dolayı onu boğarak öldürebilirim. *Onlara* karşı birlikte hareket etmemiz gerekiyordu ama o gidip Faro'yla yattı ve ona benim hakkımda bilgi verdi. Ne için? Öne geçmek için mi? Kayırılmak için mi?

Bu bana daha fazla taciz ve tecavüzden başka ne kazandırdı? İsteddiği bu mu? Onun gibi kadınlar beni iğrendiriyor. Bu benim hayatım. Oğlumun hayatı!

Onu durdurmaya fırsat başını kaldırıyor ve alnıma doğru fırlatıyor. Sert bir şekilde birleştığımızde ikimiz de inliyoruz ve o kaçmak için bir fırsat bulup tekrar yukarı tırmanıyor.

Yüzüme tekme atmaya çalışırken acıya karşı koyuyorum, yuvarlanıyorum.

Ayağa fırlayarak koştum ve iki avucumla sertçe iterek odanın öbür ucuna uçmasını sağladım... büyük bir mercan vazoya çarparak kalın cam parçalarına ayırdım.

!

Orada durdum, göğsüm kabardı, ayağa kalkmasını, benimle savaşmasını bekledim.

"Hadi Paulina. Şimdi pes etme." Odayı bir sessizlik kaplar. "Paulina?" Kesik kesik bir nefes alırken midem bulanıyor. Neden hiçbir şey yapmıyor? "kalk!" Parmak uçlarıma basarak sesleniyorum, spor ayakkabılarımdan çıkardığı sesler vücudumdaki korkuyu daha da artırıyor. "Paulina?" Mırıldanıyorum, gözlerim

Faro, içkisini yudumlarken yüzünde alaycı bir ifade, sanki bir tiyatro gösterisi izliyormuş gibi.

Ona doğru yol almaya devam ediyorum, nefesim kesik kesik. Ve sonunda ona ulaştığımda.

Hayır.

Bedenim bir titremeye sarsılıyor, tökezlerken dizlerim bükülüyor, neredeyse onun üstüne düşüyordum. Ama bir el beni tutuyor.

Elini.

"İşte bu bir sorun." de Paulina'ya bakarken Faro yanımdan kıs kıs gülüyor, kalın bir cam parçası dışarı çıkmış, boynunun arkasından delinmiş, etrafında kan gölü var. Gözleri açık ama yaşam yok.

Onu ben öldürdüm.

"Ne-ne," diye kekeliyorum, bakışlarımı ondan ayıramıyorum, kalp atışlarım anormal bir hıza ulaşıyor.

"Sen ne, hmm?"

"İsteyerek yapmadım." Başımı sallıyorum, boğazım şişiyor, gözyaşlarım yüzüme hücum etmek üzere.

"Bunu sen yaptın, seni aptal kaltak," diye bağıyor, bakışları da az geri kalanı kadar şeytani. "Bana sadece paraya mal olmakla kalmadın, şimdi de bu lanet pisliği temizlemek zorundayım."

"Lütfen, Faro!" Ne için yalvardığımı bilmiyorum. *Oğlumu cezalandırma. Onu öldürmeyin.*

Eli saçıma gidiyor ve yumruğuyla kabaca çekiştiriyor. "Seni cinayetten tutuklamaları polisleri çağırmalıyım. O zaman oğlunu bir daha asla göremezsin. Ve o..." Faro sırtıyor. "Yeni favori o olacak. Anne gibi oğul gibi."

"Hayır." Gözyaşları sessizce yağar. "Lütfen bunu yapma. Ne istersen yaparım. Sadece oğluma zarar verme."

"Evet, emin ." Çekiştirerek kafa derimin yanmasına neden oluyor. "Soyunma odasındaki o adam, bir daha onun için dans etmeyeceğinden emin ol. Senin yanına yaklaşmasına izin yok. Ondan kolayca kurtulabilirim ama..."

Beni bırakıyor, kanepeye geri dönüyor ve oturuyor. "Bunu yapanın sen olmasını istiyorum. Senden geldiğini bilmesini ve bunu inandırıcı kılmasını istiyorum. Yoksa yemin ederim, senin de lanet oğlunun da sonunu getiririm."

"Bitti." Ağır nefes alıyorum, oğlum için Enzo'dan kurtulmaktan başka seçeneğim olmadığını biliyorum. Yine de kalbim yerinden sökülüyormuş gibi hissediyorum. "Bundan emin olacağım."

"Oh, daha iyi." İçkisinden uzun bir yudum alır. "Şimdi siktir git." Elini umursamaz bir şekilde sallıyor. Sonra adamlar beni sürükleyerek götürürken, ben öldürdüğüm kadına son bir kez daha bakıyorum.

Bir anne.

Bir kız. Bir

kız kardeş.

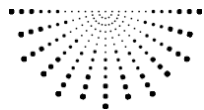
Bir fahişe.

Şimdi de bir

katil.

Ben .

CHAPTER NINE

ENZO

KULÜBE GELDİĞİMİZDE, Carlito ona katılmamız için mesaj attığında gelen Dante'nin peşine takıldım. Kardeşim burada olsa da olmasa da Joelle'i görmeyi planlıyordum, çünkü dün gece halletmem gereken bir iş yüzünden uğrayamamıştım.

Dante ilişkimizin boyutunu bilmiyor. Ne diyeceğimi bilmiyorum. İlişki mi? Joelle ve ben bize hangi etiketi yapıştırırsak yapıştırılalım fark etmez, kardeşlerimin ondan hoşlandığını bilmesini istemiyorum, özellikle de Dom'un. Planımızdan uzaklaştığını düşünecek. Ama değilim.

Altı ay içinde Bianchi'lerden intikamımızı alacağız ve bu arada her şeyi . Senkronize mükemmellik. Peşinde olduğumuz şey bu. Hiçbir şey gidemez. Kontrol edebileceğimiz hiçbir şey.

Geldiğini görmeyecekler. Muhtemelen öldüğümüzü düşünüyorlar. Dövüş sanatları okulu sahibi olan adamlarımızdan Roger'ı kullanarak yıllardır bunun için eğitim alıyoruz. Vücudumuzu bir silaha dönüştürdü, bizi gelecek olana hazırladı.

Royce'umdan iniyorum, Dante'nin arabasından inip yanıma gelmesini bekliyorum. "Belki kız arkadaşın bu gece burada olur." Alçak sesle kıkırdarak omzuma vuruyor. "Evet, evet, sen git kendininkini düşün. Joelle ve ben arkadaşız."

"Doğru, bunu sikine söyle."

"Sen benim sikim hakkında ne biliyorsun, kardeşim?" "Sadece söylüyorum. Öyle herkes için adam öldürmezsin."

İçeri girerken ağzımı kapalı fazla savunmacı olmak istemiyorum, yoksa anlar. Ana alana girer girmez Carlito'yu diğer iki adamla birlikte buluyoruz, her kucağında striptizciler, elleri kadınlara düşerken shot .

Carlito bizi gördü. "İşte buradasınız piçler! Kıçınızı yeterince uzun süre tuttunuz." Kadını kabaca üzerinden atıyor ve kadın neredeyse tökezleyerek ayağa kalkıyor, her birimizin avuçlarını sıkıyor. "Sizi kuzenlerimle tanıştırmalıyım," diye devam ediyor Carlito, az önce kadına yaptığı saygısızlığı umursamadan. "Bunlar Riccardo ve Tommaso. Çocuklar, bunlar da Patrick ve Chris."

Çenelerini bizi selamlıyorlar. Oturuyoruz, ben o sikiğin yanındayım ve gözlerim hemen arıyor. O burada değil. İçlerinden biri kızımı onun için dans ettirne yaparım bilmiyorum. Hayır, biliyorum. Ona dokunurlarsa yiyecekleri tek şey sikleri olmayacak.

"Pekâlâ, bayanlar ve baylar," diye anons ediyor sunucu. "Hepinizin beklediği kişiye hoş diyelim, Bayan Joelle! Ona biraz sevgi gösterin!"

Salon ıslık ve alkışlarla inliyor. Carlito kıçını geri park ediyor, ben gözlerini çıkarıp sıkıkmak isteyerek ona bakarken sinsice sahneye bakıyor.

Oda neredeyse siyaha kadar kararıyor, müzik biraz tehlikeli bir şeye dönüşüyor. O

sahne bir sisle patlar ve sonra cehennemde yolunu bulan bir melek gibi görünür.

Elleri direğin üzerinde kayarken ışıklar loşlaşır, gözleri kapalıdır, kalçalarını bir an için hafifçe , sonra etrafında döner.

Yüzümü ona dönüyorum ama arka taraftayız ve önümüzde birkaç masa var. Bu tarafa bakarsa beni görür.

Joelle yukarı tırmanıyor, bacakları havada ikiye ayrılıyor ve kalçalarıyla direği kavrayıp baş dururken direğin uzunluğunca aşağı yuvarlanıyor. Bunu yaparken avuç içleri yere değiyor ve bakışları benimkilere yöneliyor. Buradaki onca göt sikleri muhtemelen onun için sertleşmişken, gördüğü tek kişi benim.

Dans etmeye devam ediyor, buldukça bana bakıyor, göğüsleri şimdi her değersiz pislik için dışarıda. Sadece ona baktıkları için gözlerini oymak istiyorum. O vücudu sadece benim için çıplak istiyorum ama ondan bunu talep edemem. O benim bile değil, değil ?

Kahretsin, daha önce bir kadına karşı hiç bu kadar sahiplenici hissetmemiştim. Bu yeni bir duygu ama hoşuma gidiyor. Gerçi şu anda bundan nefret ediyorum, bu konuda hiçbir şey yapamayacağımı bilmek, onu omzuma atmak ve yatağıma bağlamak ya da bunun bir mağara adamı saçmalığı gibi.

"Çok ateşli, değil mi?" Carlito bana doğru bağıyor. "Onu Raquel'in önünde sikerdim. Belki bu o ekşi kaltağı kıskandırır."

Öldürmeyin onu. Onu öldürmeyin, bir ilahi gibi tekrarlıyorum, yumruğum yanımda sıkılıyor.

"Ne dedi o?" Dante kulağıma fısıldıyor. Ruh halimdeki değişikliği fark etmiş olmalı. Bu konuda iyiyizdir. Kardeşlerim ve ben birbirimizi biraz fazla iyi tanıyoruz. Gerçi bu da işin doğasında var. tek sahip şey birbirimizdi ve ipuçlarını yakalamayı çabucak öğrendik.

"Joelle'i kıskandırmak için Raquel'in önünde onu becermek istediğini söyledi." "Onu Noel'de domuz gibi deşeceğim."

"İnsanlar Noel'de domuz yer mi?"

"Ne fark eder ki?"

"Çünkü senin saçmalıkların hiçbir anlam ifade etmiyor." Kıkırdıyorum. "Söylediğin bazı saçmalıkları nereden buluyorsun bilmiyorum."

"Her neyse dostum, İngilizce dersi değil. Benim söylediklerim hakkında endişelenmek yerine çeneni kapatıp kız arkadaşını izlemeye ne dersin?"

Onun sinirlenmesine gülmeye devam ederken sahneye başka bir kız atlıyor, kızıl saçları Joelle'inki uzun. Birbirlerine bir şeyler söylüyorlar, kızıl saçlı kız başını sallarken gözleri bir an bana kayıyor. Sonra ikisi aynı direğin üzerinde dans ediyor.

Bu da böyle?

Şarkı bitene kadar Joelle'i izliyorum, iki kadın da iniyor ve iki kişi daha geliyor. "İçiyor musunuz çocuklar?" Carlito soruyor.

Dante bana doğru eğilerek, "Hayır, arabayla gitmeliyiz," diye cevap veriyor.

Carlito kez başını sallıyor, dikkati kucağındaki striptizcide, onu üzerinden atmadan önce, tekrar üzerine çekiyor, sıcak pembe G-string'inden dolar banknotları çıkıyor.

Kızıl saçlı kalçalarını sallayarak bana geliyor. Çok yaklaştığında kulağıma eğildi. "Joelle bana dans etmek istediğini söyledi."

"O ne?" Duraksıyorum, çenem geriliyor. "Hayır tatlım, ihtiyacım yok, yine de teşekkür ederim." "Gelmemi o istedi. Israr etti."

Yanımdaki yumruğu açıp kapatıyorum.

O ne halt ediyor?

"Affedersiniz," diyorum ona, Joelle'i bulup tüm bunların olduğunu sorabilmek için ayağa kalkıyorum.

Ya soyunma odasında olduğunu ya da birileri için dans ettiğini bilerek arka tarafa doğru ilerliyorum ki şu anda bunu düşünmek bile istemiyorum. Onu bulana kadar burher metrekaresine bakacağım. Benim için dans etmesi için neden başka bir kadını gönderdiğini yüzüme söyleyebilir.

Soyunma odasına ulaştığımda, onu kızdırıp kızdırmayacağımı umursamadan içeri girme niyetiyle elim kapı koluna gidiyor. İşim bittiğinde uzun süre kızgın kalmayacak.

Bu gece ona benim için ne kadar önemli olduğunu göstereceğim. Artık kendimi tutmayacağım. Gerisini birlikte çözeceğiz. Benden başka kimseye ait olmayacak. Onu benden almaya çalışan her erkeği öldürmem gerekiyorsa, yapacağım şey bu. Onu güvende tutacağım. Kimse ona dokunmayacak.

Kapıyı itip açmadan önce düğme sonuna kadar dönüyor. İçeride neler olduğunu, aslında ne gördüğümü anlamam bir saniye sürüyor. Neredeyse kararlılığımı kırıyor ve kendimi cebime uzanıp bir bıçak alırken buluyorum.

Joelle sarışın bir adamı öpmeye devam ediyor, adamın avuç içleri çıplak kıkında. Tam burada durduğumdan tamamen habersiz, kalbim parçalanıyor. Bunu yapabileceğini bile bilmiyordum.

Birden başını kapıya doğru çeviriyor ve beni orada buluyor. Sütyenini düzeltirken yüzü soluyor, ona hevesle gösterdiği şeyi artık bana göstermiyor.

"Kim lan bu?" Dişlerimi göstererek hırlıyorum, elimdeki bıçakla onlara doğru ilerliyorum, neredeyse yolu yarılamıştım, o adamın kanlar içinde yere yığıldığını görmek istiyordum.

Alt dudağı titriyor, yüz hatları buruşuyor ama kıpırdamıyor, öylece duruyor. Ve o saksocu bana dik dik bakacak kadar taşaklı.

"Onu öldürmeden önce çabuk konuşsan iyi olur Joelle."

"Hey, konuştuğunu sanıyorsun sen?" Adam ayağa kalkıp üzerime gelmeye çalıştı ama Joelle omzunu geri itti.

"Bebeğim, bize bir dakika ver, tamam mı?" diyor ona.

"Az önce ona *bebeğim* mi dedin?" Kafamdaki kan akışını, boynumdaki nabzın kulaklarıma vuruşunu duyabiliyordum.

Bir şeyi, herhangi bir şeyi öldürme ihtiyacı kalbimde yer açmaya çalışırken o beni görmezden gelerek yanağını öpüyor. Tüm vücudum geriliyor, bir bomba gibi patlamak üzere. O her onu öldüreceğim.

Üzerinden iner inmez ayağa kalkıyor ve yanımdan geçerken, içinde olduğumu bile bilmediğim bir oyunu kazandığını söyleyen bir bakışla benimle alay ediyor. Eğer önümde Joelle olmasaydı, elimdeki bıçak onun boynuna saplanacaktı.

Kapıdan çıktıktan sonra bıçağı kapatıp cebime geri koyuyorum. Tek kelime etmeye fırsat bulamadan üzerine atıldım, vücudumu onunkine bastırarak onu duvara .

"Konuş," diye patlıyorum, kelimenin içinde zehir dolaşıyor. "Ve yemin ederim, iyi olsa iyi olur." "Çekil üstümden!" Beni uzaklaştırmaya çalışıyor, avuç içleri göğsümü itiyor.

"Yanlış cevap." Her iki bileğini de kavradım ve başının üzerinde sabitledim. "Onunla ne yapıyordun?" Yüzüm onunkine doğru kayıyor, dudaklarım ağzına o kadar yakın ki onu yakalayabilir, acımasızca öpebilirim. Vahşice. Hak ettiği gibi.

"Bana az önce gördüğüm şeyi yanlış anladığımı söyle." Sadece onu , cevaplarındaki gerçeği görece kadar geri çekiliyorum. "Bana bunun lanet bir şaka olduğunu söyle." Bana bakarken sesim alçalıyor, kaşları geriliyor, çenesi titriyor. "Çünkü aksi takdirde, yemin ederim, beni öldüreceksin, Joelle."

"Enzo, bunu yapma." Anlamadığım bir şey için yalvarıyor. Gözleri gözyaşlarının öfkesiyle parlıyor, parlıyor, mavi okyanuslar yerini fırtınalı denizlere bırakıyor.

Avuç içim bir elimle boynunun kabaca kavrarken, diğer elimle bileklerini tutuyorum.

"Kimdi o adam bebeğim? Söyle bana," diye nefes alıyorum, soru duygu yüklü. "Hemen söyle."

"Ben-" diye kekeliyor, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor. "O... o benim... benim erkek arkadaşım." "Saçmalık," diye fısıldıyorum dudaklarının arasından. "Bu tam bir saçmalık. Yalan söylüyorsun."

Derin bir nefes çekerek iç geçiriyor. "Ben . Özür dilerim. Sen harika bir ama ben, ben iyi bir insan değilim. Hiçbir zaman da olmadım."

Acı acı gülüyorum, parmaklarım etine batıyor, nabızı parmak uçlarımda zonkluyor, göğsüm her sert nefes verişimde genişliyor. "O güzel ağızdan tek bir kelimeye bile inanmıyorum."

"Enzo," diye ısrar ediyor. "Beni dinle!" Tekrar o gözlere bakıyorum.

"O adam, gerçekten benim erkek arkadaşımdı. Yıllardır benim erkek arkadaşımdı." Bakışlarımı kaçırıyor, yere bakıyor. "Ben sadece senin paranın peşindeydim. Ne kadar çok kazanırsam, patronlarım o kadar mutlu olur. Sen bir müşteriden başka bir şey değildin."

Görüşüm bulanıklaşıyor, tüm vücudum çınlıyor, öfke alevleri beni tüketene kadar üzerime geliyor.

Böyle bir olamaz. Yalan söylüyor.

Bunca zamandır numara yapmasına imkan yok.

Ama ya öyleyse? Ya sonunda birinin içeri girmesine izin verdiyseniz ve o sadece rol yaptıysa?

Onu tutuşum zayıflıyor, kalbim de onunla birlikte zayıflıyor. Yenilmiş gibi bakma nezaketini gösterdi.

Onu tamamen bıraktım.

"Özür dilerim, Enzo. Umarım bir gün beni affedebilirsin." Gözlerinden yaşlar akıyor.

Ona tiksintiyle bakarak sırtıyorum. Üzerimden dalgalar halinde damladığını hissedebiliyorum.

"Affedilecek bir şey yok. Sen çoktan unutuldun. Memnuniyetle sonsuza dek sileceğim uzak bir anı."

"Enzo," diye ağlıyor usulca. "Mutlu ol."

Kalbimin kafesini kırmayı başaran ama sonunda onu paramparça kadına son bir kez uzun uzun bakıyorum.

Yürüyüp .

Döndüğümde, ki , dönüştüğüm adamı tanıyamayacak.

JOELLE BİR HAFTA SONRA

O gider gitmez bedenim milyonlarca küçük parçaya ayrıldı. Ama bunu yapmak zorundaydım. İkimizin de kalbini kırmak zorundaydım. Benim canavar, zalim biri olduğumu düşünmesine izin vermeliydim.

Gerçeği hay istedim ama yapamadım. Başka seçeneğim yoktu. Bana değer veren tek adamı kaybettim. Bana uzun zamandır ilk kez yaşadığımı hissettiren tek kişiyi ve içten içe bir daha kimseye karşı böyle hissetmeyeceğimi biliyorum.

Planım iyi . Sienna'yı için dans gönderdiğim anda onu reddedeceğini ve arkada beni bulmaya çalışacağını biliyordum.

Onun için hazırdım.

Faro'adamlarından biri, Paulina'yı öldürdüğüm gece arkadaşı bana tecavüz ederken geride durup izleyen adam, arkadaşımış gibi davranacaktı. Faro'ya planı anlattığımda, o adamı gönderdi. En azından diğeri değildi.

Enzo için yapılan plan işe yaradı. Hem de çok iyi.

O ilahi gözlerde çıldırtıcı bir öfkeyle yarışan acıyı gördüm. Benden nefret ediyordu. Bunu hissettim. Ona ihanet ettim. Tek gördüğü buydu. Görmesine izin verdiğim tek şey.

Alternatif bir dünyada bir şeyler yaşayabilseydik bile, onu kırdığım an bu ilişki sona erdi. Beni asla affetmeyecek. Bana bir daha asla güvenmeyecek. O zamandan beri onu görmememe şaşmamalı. Neden gelsin ki zaten?

İş yerinde kendimi tuttum ama evde, ona bunu yaptığım nefret ederek acımı yastığa akıtıyorum. Gözyaşlarım her zaman gibi sessizce dökülüyor. Ağladığımı kimsenin duymasına izin vermem, kendimin bile.

Aynada beyaz, ışıltılı sutyenimi düzelterek sahneye çıkmaya hazırım. Saçlarım sarmal dalgalarla düşüyor, bir yandan tutturulmuş ve tek yapmak istediğim hepsini koparmak. Ama bunun yerine, hıza bir nefes daha alarak dışarı çıkıyorum. Çıkar çıkmaz onu gördüm.

Bakışlarım sahneye en yakın yerlerden birinde oturan ve Korayı kucağına oturtmuş olan ona takılı kalırken dudaklarımdan panikle bir soluk dökülüyor.

İlk başta beni fark etmiyor, ama fark ettiğinde kalçalarını kavırıyor, yüz hatları ve bakışları yüzünü delik deşik ediyor.

Onu başka biriyle, ben olmayan biriyle gördüğüm için içim tiksintiyle doluyor. Bunun o olmadığını biliyorum. Bunu umursamıyor. Bunu beni cezalandırmak için yapıyor ve işe yarıyor. Kalbim, kelimenin tam anlamıyla ağrıyor.

Basamakları tırmanıp sahneye çıkıyorum, şimdi ona dönük, gözleri göğüslerinde görüyorum ve tek istediğim çığlık atmak, bu lanet olası yerde her şeyi kırmak!

Dansıma başlıyorum, her bir hareketim hızlı, sarsıntılı. Dönüşlerim daha keskin, bacaklarım o kadar çığ bir şiddetle kırbaçlanıyor ki bu beni ateşliyor, nabzım daha hızlı atıyor.

O benim.

Nefes alışım yoğunlaşıyor, şarkının melodisi bana yapışıyor. Sözleri, ritmi kanıyorum. Beni tüketiyor, öfkemi yeni zirvelere taşıyor.

Direkten aşağı baş aşağı dönerek inerken, bacaklarım metali kavrayarak sallanırken, onu buluyorum, Kora onu sırtlıyor.

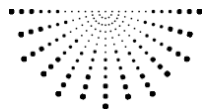
Onunla birlikte giderken bakışlarımı tutuyor, göğsünün ağır tırmanışında nefes verişleri sertleşiyor. Kadın onu çekip götürmeden önce çenesindeki bir kas seğiriyor, bir zamanlar yaptığımız gibi fazla konuşmayacağından eminim.

Gerçekten bitti.

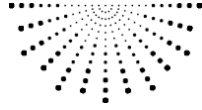
Sahip olduğumuz her şey artık yok oldu ve peri masalımızı içinden çıktığı kâbusa çevirdi.

BÖLÜM II

MEVCUT

CHAPTER TEN

JOELLE

Ellerimi üzerinde sıkıyor, yavaş sürücüye korna çalıyorum.

Lanet olsun! Oraya daha da geç gideceğim!

Chiara'ya daha önce mesaj atıp işe birkaç saat geç gelmemin sorun olup olmadığını ama cevap vermedi. Bunu garip buldum. Her zaman hemen cevap verir. Ama ne olursa olsun işe erken gelemezdim. Çok kötü bir baş ağrım vardı, işlevinizi bile yerine getiremeyeceğiniz türden, sizi tuvalete sürükleyen türden. Migren berbat bir şey. İlaçlar nihayet etkisini gösterdi, bu yüzden rahatladım.

Faro öğrenirse çok kızacağını bildiğim için bir gün bile izin almamıştım. Ama risk almak zorundaydım. Kendimi bu kadar kötü hissederken orada hiç iyi olmazdım.

Benimle yüzleşirse ona söyleyeceğim şey bu. Bana en iyi halimle ihtiyacı olduğunu ve efendimi hayal kırıklığına uğratmaya cesaret edemeyeceğimi.

Göz devirmeyi ekle.

Faro, sürekli büyüyen egosunun birileri tarafından desteklenmesinden hoşlanan bir adam. Ona ne söyleyeceğimi çok iyi biliyorum. Her zaman işe yaradığından değil ama şansım yaver gitti ve bir iki kez öfkesini yatıştırdım.

Sonunda vardığımda, yan yana park etmiş dört siyah SUV buluyorum. Bu çok garip.

Burası normalde bu saatte tıklım tıklım olur. Yan girişte her zaman bir fedai olurdu ama şimdi göremiyorum.

Kahretsin, belki de Faro geç kaldığımı öğrendi ve beni öldürebilmek için burayı kapattı. Tamam, muhtemelen biraz dramatik davranıyorum. Sırf beni öldürmek için işi bırakmaz. Şimdiye kadar evime birini gönderirdi. Ama bir şeyler . Chiara'nın mesajıma cevap vermemesi beni da endişelendiriyor. Onun iyi olduğundan emin olmalıyım.

Arabayı kapatıp ayaklarımı betona doğru sallarken bacaklarım binlerce kilo ağırlığında. Göğsümde bir sıkışma ve midemdeki endişenin çöküşüyle girişe doğru ilerliyorum.

Yaklaştıkça müzik sesi duymuyorum. Kapıyı açtığımda uzaktan gelen erkek seslerinden başka bir şey duymuyorum. Kim bu adamlar? Ona zarar mı verdiler?

Sesler yaklaştıkça soluk soluğa kalıyorum, birden fazla ayak sesi arkamdan gelip benimle yüz yüze gelmeye hazırlanırken kapıyı yavaşça kapatıyorum.

Boğazıma tırmanan korkuyu bastırmak için elimi ağzıma götürüyorum. Parmak uçlarımda uzaklaşarak barın arkasına saklanıyorum ve burada her kim varsa beni bulamayacağını umuyorum. Her ne oluyorsa ona yakalanmayı göze alamam. Eğer ölürsem, Robby gerçekten yalnız kalır ve bu .

"Burada kal," diyor sesini daha önce hiç duymadığım adam. "Patron onlar gelene kadar bütün gece burada olacağımızı söyledi. Her birini öldürüp kellelerini ona getireceğiz."

"Kimsenin kafasını ."

"Güzel. O zaman ben de seninkini keseceğim çünkü Faro'nun istediğini yapmazsan bunun için öleceksin dostum."

"Siktir. İyi. Evet," homurdanıyor adam güçsüzce.

Kahretsin. Lanet olsun.

Her ne olacaksa kötü olacak.

Hangi , Chiara?

Kalbim göğüs kafesimde o kadar ağır çarpıyor ki midemin çukurunda yoğun bir bulantı hissi çalkalanıyor.

Gözlerimi kapatıp beni bulmamaları için dua ediyorum. Eğer bulurlarsa, beni öldürürler. Hiç şüphe yok.

Ben bir tanıgım ve Bianchiler tanıkları sevmez. Onlara çok para kazandırıyor olabilirim ama korunacakları anlamına gelse benden tereddütsüz .

Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca hareketsiz kalıyorum, tüm zaman duygumu kaybediyorum. Yanımda yürüyen adamları her , arkamdan başkası her yürüdüğünde nabzım durmadan . Kollarımı titreyen dizlerime doluyorum. Ayağım takırdıyor, alçak bir gümbürtüyle bir şeye .

Nefesimi tutup çekerken gözlerim şişiyor, ciğerlerim yanıyor ama o nefesi verirken içim felç oluyor.

"Bunu duydun mu?" diye soruyor biri diğerine.

Kollarımdaki tüyler etime batıyor, kalp atışlarım kulaklarımda gümbürdüyor.

"Gidip kontrol edeceğim."

Güm. Güm.

Yaklaşıyor.

Gözlerimin arkasında bir sızı

oluşuyor. İşte bu kadar. Öleceğim.

Zavallı Robby'm.

Sonunda o nefesi bırakıyorum, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor.

Çok özür dilerim, bebeğim. Lütfen beni affet. Her şey için.

Dikkatimi ayağımla vurduğum şey çekiyor, siyah çanta ve altından çıkan silah namlusuna bir şey.

Crunch.

Adam, şimdi daha yakın. Çok yaklaştı.

Tam uzanıp silahı almak üzereyken, son bir çabayla biraz onurlu bir ölmek için, yüksek bir patlama sesi duyuldu ve anında kaos patlak verdi.

"!" diye bağılıyor biri.

Pop.

Pop.

Her yönden silah sesleri geliyor, bir mermi tam önümdeki duvara saplanıyor, gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

Ne haltlar burada?

Kararsızca uzanıyorum, silahı yavaşça çantanın altından çıkarıyorum ve titreyen ellerimle kavriyorum. Vicdanımda başka bir cinayet daha istemiyorum ama mecbur kalırsam ateş edeceğim. Ben saklandığım yerde daha derine sinerken kurşunlar ateşleniyor, biraz korumam olduğu için şükrediyorum.

İnsanlar dövüşmeye devam ediyor, inilti ve gürültü itiş kakış yavaş yavaş azalıyor, silah sesleri sonunda bitene kadar azalıyor. Ama adamlar hâlâ burada.

"Kahretsin," diye inliyor biri, "Vuruldu."

Aman Tanrım. Umarım bu yakında gidecekleri anlamına gelir.

Onlar beni bulmadan buradan gitmeliyim.

Bazı adamlar arkadaşlarına yardım etmek için konuşmaya devam ederken kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Hadi yüklenelim ve buradan siktir olup gidelim!" diye bağılıyor biri diğerine. İçimi bir rahatlama kaplıyor ve farkına varmadan küçük bir inilti çıkarıyorum. *Olamaz! Ne yaptım ben?*

"Bunu duydun mu?" diyor bir adam, ama o ses...

Derim karıncalanıyor, ani bir soğukluk içime işliyor. Korku, şok, hepsi yüzeye .

Değer , bırakmaya zorlandığım adamın tüm bu şiddetin ortasında olduğuna inanmayı reddediyorum.

Son aylarda onu kulüpte görmüştüm, her kucağında farklı bir dansçı vardı, alay ediyordu.

Ben.

Normalde birlikte olduğu adamla gelirdi, ikisi de her zaman Carlito ve onun

Mürettebat. Hiçbir zaman onlar gibi olmamışken neden o adamlarla takıldığı hâlâ bir anlam ifade etmiyor.

Ne zaman Carlito ya da onun adamlarından biri için dans etmek zorunda kalsam, Enzo'nun yüzündeki ifade beni öldürebilecek bir ifadeydi. Öldüreceğinden korkuyordum.

İki ismi olmasının bununla bir ilgisi var mı? O bir polis mi yoksa rakip bir gangster mi? Aklımda bir sürü soru dönüyor ve muhtemelen cevaplarını asla .

Bir şey söyle.

Ama artık tek duyduğum sessiz fısıltılar.

Silahlı avucumda daha sıkı tutuyor, midemdeki sıkı düğümlerden akan korkuyu yutkunarak . Bana zarar verir mi?

Daha düşüncelerimi toparlayamadan, barın üzerinden büyük bir gürültü geliyor ve bir de bakıyorum ki biri üzerinden atlıyor, siyah pantolonu ve ona uygun spor ayakkabıları ilk gördüğüm şey oluyor.

Gözlerim dönüyor, elim titriyor, silah neredeyse elimden kayıyor. "Benden uzak dur!" Başımı kaldırıp baktığımda siyah kar maskesi takmış adamla karşılaşmadan önce çığlık atıyorum.

Silahlı tutuşumdaki sarsıntıyla yavaşça ona doğru kaldırıyorum ve karnına nişan alıyorum.

Bu her kimse, gitse iyi olur çünkü ateş *edeceğim*.

Enzo nerede? Ben olduğumu görürse, gitmeme izin vereceğine eminim. Ne yaptığımı düşünürse düşünsün, bana zarar verecek kadar benden nefret ettiğine inanmayı reddediyorum.

Adam avuçlarını kaldırıyor ama ben silahı olduğu yerde tutuyorum. "Sana zarar vermeyeceğiz. Çık dışarı."

Nefes alıyorum.

"Enzo?" O kadar alçak sesle fısıldıyorum ki muhtemelen beni duymuyor.

"kardeşlerim var," diye devam ediyor, ses tonu eşit. "Artı bizim için çalışan bir grup adam. Sana bir şey yapmayacağımıza yemin ederiz."

O ciddi mi? Şu an bildiklerimi bilsem onunla asla bir yere gitmezdim. "Umurumda değil! Beynini uçurmadan önce gitmen gerek."

Silahlı biraz daha yukarı kaldırıp bu kez yüzüne nişan alıyorum. Eğer giderlerse, sonunda

Faro ya da Agnelo gelmeden buraya gel.

"Ateşli ve silahlı kadını kadar sevsem de, özellikle de o kadın sensen, o şeyi bana doğrultmayı bırakmalısın Joelle." Ağzının maskesinin altından o meşhur sırıtışına dönüştüğünü görebiliyorum.

Onu vurmaliyim. Bana yalan söylediği ya da daha doğrusu kendisiyle ilgili tüm gerçekleri atladiğı için ona bunu ödetmeliyim. O lanet bir suçlu. Polis değil. "Siktir , Enzo."

Beni yakacak şekilde gülümsemeye devam ediyor. Ama şimdi, onun yerine ben onu istiyorum. Nasıl bu kadar aptal olabildim? Neden normal bir adamın benim gibi bir kadını isteyeceğini düşündüm?

Sırtını barın diğer tarafının kenarına yaslamış, bana bakıyor ve o gözleri, parlak yeşilin canlı alevini tanımak için sesini duymama bile gerek yok.

"Buraya gelmemin asıl sebebinin sen olduğunu artık biliyor olmalısın. O direğe sahip olma şeklin..." Duraklıyor, neredeyse hırılıyor. "Kahretsin, kızım. O şeyin üzerinde bir yılan gibisin."

Bunu gerçekten söyledi mi? Burnumun arkası yanıyor. Ben sadece biri miydim?

Ama soyunmamı hiç istemedi. ısrar etti, o zaman neden benimle konuşuyor? Ama sormaya bile değmez. Bir önemi yok. İlişkimiz bitti. O açıkça tehlikeli ve ne benim ne de Robby'nin hayatında daha fazla tehlikeye ihtiyacım yok.

Dünyamıza getireceğim herhangi erkek, eğer kendi hayatım olursa, oğluma babalık yapabilecek biri olacak. İyi biri. Güvenli biri. Bu Patrick ya da Enzo her kimse o değil. O bir uydurma. Benim ortaya çıkardığım biri. Var olmayan biri.

"O silahı bırakıp bizimle dışarı gelmeye ne dersin?" dedi soğukkanlılıkla. "Seni eve bırakırım."

"Ben burada iyiyim." Çenemi kaldırıp gözlerimi dik dik bakarak, silahın onu ikna etmesini umuyorum.

Beni yalnız bırak. "Gidebilirsin."

"Tamam, tabii bebeğim, sen kal." Omuz silkiyor, bardan . "Ama ateşe verdiğimizde tüm o güzel tenin yanıp kül görmek gerçekten utanç verici olur. Tüm bu yeteneğin boşa gitmesini istemem."

"Siktir git!" Bağıryorum, öfke üzerine çöküyor.

Alaycı bir şekilde başını sallıyor. "Ne güzel bir ağız böyle pis şeyler söylüyor."

Sana aslında ne söylemek istediğimi duymalısın, pislik.

Neredeyse benden vazgeçip gideceğine dair bir umudum var ama onun yerine bacağı kırılıyor ve silahı alıyor.

Nefesim kesiliyor ve göğsüm korkuyla kabarak bar duvarının ucuna geri çekiliyorum. Kendini alçaltırken sertçe bakıyor ve ön kolumu yumuşakça kavıyor. "Benimle savaşmayı bırak, bebeğim." Sesi duygusallıktan titriyor. "Seni incitmeye çalışmıyorum."

Kalbim küt küt atıyor, gözlerim kısacık bir an için sulanıyor, sonsuza dek önceymiş gibi hissettiren o bağlantıyı istiyorum. Ama hayır. Tuzağımıza düşmem. O güvenli bir seçim değil. O vahşi biri.

"Dokunma bana, seni pislik!" bağıryorum ve beni kabaca yukarı çekmeden önce başını sallayarak inliyor. Ayaklarımı tekmeleyerek ona koyuyorum ama faydası yok. Benden çok daha güçlü. Beni ayağa kaldırıyor, göğsüm sertçe yükseliyor.

"Pislik mi?" Boşta kalan avucunu sahte bir şokla göğsüne dayayarak espri yapıyor. "Bu benim centilmenliğimdi. Eğer bir pislik olsaydım..." Saçlarımı yumrukluyor, yüzümü kendine doğru çekiyor. "Seni boğazından tutup sürüklerdim."

İçimi kaplayan öfkeyle donmuş, aşağılık küçümsemeyle dolu bir bakış daha fırlatıyorum. Çenesi kumaşın üzerinde nabız gibi nefesleri benimkinin aksine eşit.

Bakışları dudaklarıma yöneliyor, benimkiler de onun ağzına. Ateşin hala bir adam için yanması yanlış mı?

İstememeliyim, artık değil, bundan sonra değil? Ama onu istiyorum. Bizi istiyorum. İstiyorum. Ve bunun için kendimden nefret ediyorum. Onun gibi bir adamı arzuladığım için nasıl bir kadını ben?

Onun da bunu hissettiğini söyleyebilirim, o öfkeyi ama aynı o vahşi çekimi. Bunu kapatamıyorum, o da kapatamıyor.

Birbirimize bakmaya devam ediyoruz, kelimeler olmadan, silahlar olmadan savaşıyoruz. heyecanı, korkunun uyanan bir arzuya dönüştüğünü hissediyorum.

Bu hasta. Ben . Maskesini yırtıp onu öpmek istiyorum. Yalan söylediğim için, sevgilim sandığı adamı öptüğüm için ne kadar üzgün olduğumu söylemek istiyorum.

Neler yapabileceğini bilmeme rağmen istediğim tek kişi o. Ama artık çok geç.

Çok ileri gittik.

"Hadi dostum. Dante'nin yardıma ihtiyacı var!" diye bağırır biri.

Bu da gözlerini benimkilerden ayırmasına neden oluyor. Ve ben bunu hissediyorum. Bu kaybı.

Yakıyor.

"Evet, . Benim hatam." Bir süre ensesini ovuşturduktan sonra beni barın etrafından uzaklaştırıyor.

Uzaklaşırken, muhtemelen yanındaki bir adamla konuşurken hiçbir şey duyamayacağımı düşünerek sesle söylediği sözleri . Ama ben her şeyi duyuyorum.

"Elimizde kim olduğunun farkında mısın?" diyor

ona. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Bianchi kardeşlerin en sevdiği oyuncak. Onlara bir ton para kazandırıyor."

Ellerim yumruk oldu, gözlerim kısıldı. Benim hakkımda bunu söylemeye nasıl cüret eder? "Onunla ne yapmak istiyorsun?"

"Onu tutacağım," diyor gülerek. "Onlarla uğraşmak için daha iyi bir yol var mı? Kulüplerini yakarız ve en sevdikleri kızı alırız."

"Ne!" Öfkeyle söylüyorum.

Ama ikisi de sanki görünmez bir hayaletmişim gibi

beni görmezden geliyor. "Peki," diye homurdanıyor

adam. "O seninle kalıyor."

"Hayatta olmaz!" Bağırıyorum. "Onunla kalmayacağım!"

Faro, Enzo'nun elimde olduğunu öğrenirse, ölmüş sayılırım. Sadece üyelere kulüpten bahsettiğimi düşünecek ve oğlumu öldürecek. Kontrol etmeleri ihtimaline karşı eve dönmeliyim.

"Başka türlü olmazdı." Enzo kıkırdıyor. "Onunla birlikte *çok* eğleneceğimize dair içimde bir his var." Beni kabaca kendi tarafına çekiyor.

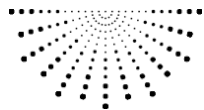
İnliyorum, önüme bakarken öfke tüm hücrelerime nüfuz

ediyor. Bir plan yapacağım. Bundan kurtulacağım.

Onunla burada savaşmanın faydası olmayacağını biliyorum. Ne yaparsam yapayım beni ele geçirecek. Ne zaman savaşacağımı ve ne zaman ölü taklidi yapacağımı iyi bilirim. Göğsünde bir hançerle yerde yatan o olana kadar bu oyunu oynayacağım, oraya benim koyacağım hançerle.

Sonra oğlumu bulacağım ve artık kaçamayacak hale gelene kadar koşacağız, denerken ölsem bile.

CHAPTE R E L E V E N

ENZO

KARDEŞLERİM kendi evlerine döndüklerinde, kavga eden Joelle'i kendi evime sürüklüyorum.

"Bırak beni!" diye bağıyor, kolumu pençeliyor. Ama acının her zerresini kabul ediyorum, içinde yanan faydasız kavgayı görmezden .

Onu götürmeme gerek yoktu. Onu buradan, Bianchilerin onu asla bulamayacağı bir yere güvenli bir şekilde götürebilirdim ama bunun için fazla bencildim. Onu tamamen kendime istiyorum. Dom' söylediğim, Bianchiler için değerli olduğu saçmalığı, hiçbiri umurumda değil.

Hepsi saçmalıktı, onu götürmek zorunda kalmamın nedenini örtbas etmenin bir yoluydu - çünkü onu çok özlemiştim.

Aklımı, kalbimi karıştırdı ama de lanet olsun. Beni yakaladı.

Aramızdaki şeyin gerçek olup olmadığını bilmek zorundayım. Bir parçam onun bu kadar duygusuz olabileceğine inanmıyor. Kimse bu olamaz, ya da belki de ben bir kadının derisinin altına girip zihnini zehirlemesine izin veren lanet bir aptalım.

Umarım erkek arkadaşı ya da her onu özlemiştir çünkü bir daha asla göremeyecek. Bundan emin olacağım.

Bianchiler konuştuğunu onu öldürürler. Bunu bilmeli. Eğer , yakında öğrenecektir. Tek seçeneği ona sağlayabileceğim yeni bir kimlik altında saklanmak olacak.

"Joelle, benim. Düşmanınmışım gibi kavga etmeyi bırak," diye homurdanıyorum ve sonunda onu merdivenlerden evime sokarken kapıyı ayağımla tekmeleyerek kapatıyorum.

Adamlarım binanın içinde konuşlanmış durumda, her kapıda birden fazla ceset var, koruyorlar, izliyorlar, Bianchilerin yaşadığımız yere yaklaşmak için iki kez düşünmediklerinden emin . Nerede olduğumuzu bildiklerinden değil. Evlerimizi bir LLC altında satın aldık.

Kardeşlerim ve ben hemen yan yana yaşıyoruz, her biri küçük, kapılı bloğumuzda kendi malikanesine sahip. Evler dönümlerce araziyle ayrılmış durumda ve kardeşlerimin evleri benimkilerin hemen yanında. Birkaç tanıyoruz ama onlar da kendi halindeler. .

"Seni hiç tanımıyorum!" Ben onu tutmaya devam ederken nefes alış veriş göğsünün ağırlaşmasına neden oluyor. "Gerçekten kimsin sen? Oradan başlamaya ne dersin?" Kolunu kavrayışından çekti ve ben de bıraktım.

"Sana karşı bir şeyler hissettiğime inanamıyorum!" Ben kapıya yaslanıp kollarımı göğsümde kavuştururken o volta atıyor. Ortadaki küçük masaya çarpıyor, neredeyse oradaki heykeli deviriyordu, dikkat edemeyecek kadar kızgındı. "Bunca zamandır senin iyi bir adam olduğunu sanıyordum." ve olsun, çok seksi. "Ama sen de beni incitmekte iyi olan diğer tüm erkekler gibisin."

Duraksıyor, sonunda bana doğru bakıyor, kaşları çatık, yüzü çok üzgün. Sadece ona sarılmak istiyorum. "Bekle." Bir parmağımla havaya kaldırıp ona doğru ilerlerken ağzım nasırlı bir sırıtışa dönüşüyor.

"Dur ." Kolumu sırtının küçük kısmına doladığımda ve çenesini yukarı kaldırdığımda bana direnmiyor

gözlerine, şeyine ihtiyacım vardı.

"Bana karşı hislerin mi vardı?" Kıs kıs gülerek tek kaşımı kaldırıyorum.

Gözlerini devirerek alay ediyor. "Tabii ki sana karşı bir şeyler hissediyorum, pislik herif." Lanet olsun. Dante haklıydı. Gerçekten kötüyümüşüm.

Ayrı kaldığımız bunca zaman boyunca onu aklımdan çıkaramadım. Tek oydu. Tek istediğim oydu. Bana o adamın hiçbir şey ifade etmediğini, aramızdaki şeyin gerçek olduğunu söylediğini hayal ettim. Ama hepsi saçmalık, değil mi?

"İşte yine o lanet kelime." Elimi yüzünden çekiyorum. "Ama kirli ağzını daha sonra ele alacağız." İki kolumla onu daha sıkı kavıyorum, göğüslerimiz çarpışıyor, dudaklarım düşüyor, neredeyse onunkilere değiyor. "Konuşmamız gereken daha önemli şeyler var, senin sözde duyguların gibi." Nefes nefese kalıyor, yıpranmış nefesleri benimkilerin üzerinde geziniyor.

Şehvet dolu bakışlarına bakıyorum, onu öpmeyi o kadar çok istiyorum ki. Kendimi bunu yapmaktan için içimdeki duvarlara tırmanan ahlaksızlıkla savaşıyorum.

"Yani o hisler," diye fısıldıyorum. "Erkek arkadaşınla sevişmeden önce miydi yoksa sonra mı?"

Keskin bir nefes çekiyor, başını geriye iterken yüz hatları kaşlarını çatarak eğiliyor, dişleri alt dudağının yumuşaklığını ısıyor. Ama bu sadece bir an sürüyor, yüzündeki sertlik geri geliyor.

"Boş ver bunları," diye ateş etti. "Bırak beni gideyim." Tutuşuma karşı koyarken, umarım bunun ona bir olmayacağını anlamıştır. Avucum kalçasında daha da sıkılaşıyor, ağzımda bir gülümseme belirliyor.

"Boş ver de ne demek?" Yüzümü yaklaştırıp keskin bakışlarımı daraltıyorum. "Benimle oyun oynadığına aldırıyor musun? Başka bir adamın siki içindeyken senin amının benimkine binmesini?"

Elim yumuşak dalgalarına batana kadar omurgasından yukarı tırmanıyor, parmaklarım kıvrılıyor, çekiyor, çenesi dudaklarıma paralel olana sertçe geri çekiyor. Derisini emiyorum, kıvrana kadar ısıyorum, boğazının derinliklerine yerleşen iniltiyle savaşıyorum.

"Bunun beni ne kadar delirttiğini biliyor musun? Seni duvara yaslayıp tek bildiğin, tek hissettiğin benim sikim kadar onu içinden sikmeyi ne kadar çok istiyorum?"

Diğer avucum boynunun ön tarafına kayıyor, nasırlı parmaklarım narin etin etrafını sarıyor. Bu kadar yumuşak, bu kadar güzel bir şeye dokunmamalıydım. Ama işte buradayım, yine de yapıyorum.

"Ben senin değilim. Asla da ." Sesi bir alev gibi dalgalanıyor, ne ateşliyor.

Külüpte sahip olduğum kadını özlüyorum, yalnız olduğumuz zamanki kadını. O zaman gerçkti. Yalan olamazdı.

Hay sikeyim! Artık neye inanacağımı bilmiyorum.

Benim için ne kadar önemli olduğunun farkında değil. Daha önce hiç kimseye böyle bir şey hissetmediğimi düşünürsek, ona karşı hissettiklerimin ne kadar önemli olduğunu.

"Bana ne yapacaksın, ha? Burada kalamayacağımı anlamıyor musun?"

"Neden olmasın? İhtiyacın olan her şey bende var. Ve diğerlerinin aksine, seni öldürmeye çalışmıyorum." Dudaklarımı indirip boğazında ve o derin derin nefes alırken kokusunu içime çekiyorum. "Casa Enzo'da kalışının katlanılabilir olması için elimden geleni yapacağım. Az ya da çok." Kıkırdama göğsümün derinliklerinden geliyor, dönüp baktığımda bakışlarının daralmış bir yarığa dönüştüğünü görüyorum.

Sırıtiyorum. Daha geniş. Onunla sevişmeyi biraz fazla sevdiğimi fark ettim. O ne kadar sert bakarsa, sikim o kadar . Ahlaksız bir , değil mi?

"Bırak gideyim," diye tersliyor. "Ben senin için bir hiçim. Faro nerede bilmezse, değer verdiğim birini öldürecektir. Eğer bu olursa..." Omuzlarımı itiyor. "Seni kendim öldüreceğim!"

"Senin konumundaki bir kadın için çok büyük bir tehdit." Onu tutuşumu hafifletiyorum. "Kimi öldürecek?"

Belki bana bir kez olsun doğru bir şey söylersen sana gerçekten yardım edebilirim, ki zaten tek istediğim de buydu Joelle."

"Sana neden güveneyim ki? hakkında hiçbir şey bilmiyoruz."

"Yapabilirdik. Eğer dürüst olsaydın. Kulüpteki o adam ..." O lanet kelimeyi bile söyleyemiyorum.

"Sana söylemiştim. Erkek arkadaşım." Bir elini kalçasına atıyor, kaşlarını çatıyor. "Şimdi, gitmeme izin verecek misin, vermeyecek misin?"

"Üzgünüm bebeğim, ama hiçbir yere gitmiyorsun. Rahatlasan iyi olur." Göz kırıyorum, kurtarması gereken biri olduğuna gerçekten inanmıyorum. Bir kere yalancı olan her zaman yalancıdır.

"Siktir git!" diye hırlıyor.

"Mmm, keşke yapsan." Beyaz atletinin arkasına gizlenmiş şekillerini görmek için geri çekildiğimde bakışlarım göğüslerinin üzerinde geziniyor. "O günü düşünüp duruyorum, , amını , ama şimdi seni düşündüğümde üzerinde kıyafet yok."

"Oh, konu bu mu yani?" Ağzı alaycı bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Şu anda senin için kıyafetlerimi çıkar. En iyi yaptığım şey bu. Eminim bunu artık biliyorsundur."

Boynumdaki damar zonkluyor, onu yakalamak ve gerçekten ne kadar özel olduğunu göstermek istiyorum. "Benim için hiçbir zaman bununla ilgili olmadı ve sen de bunu çok iyi biliyorsun."

Göz kapakları kapanıyor ve işte o zaman saklamak için savaştığı o savunmasız tarafı ortaya çıkıyor. Çenesi titriyor, kaşları çatılıyor, ne kadar istese de bundan kaçamıyor.

"Joelle..." Fısıldıyorum.

Bakışları bir anda benimkine kayıyor ama boğazını temizlerken maskesi tekrar takılıyor ve dikkati arkama dağılıyor.

Bana bakmadan önce gözleri şişti. "Neden her yerde insanlar var? Burası neresi?" Şok yüz hatlarını çiziyor.

"Korumalar. Sana zarar vermeyecekler." Mesafeyi yarıp yanağını avuçluyorum, kalbim yoğun duygularla çarpıyor, direnmeyi sonsuza dek bırakmasını umuyorum. "Ben de sana zarar vermem. Bunu bilmelisin bebeğim." Onun için hissettiklerimi zar zor zapt edebiliyorum. Bu imkânsız bir şey. Bir an ondan nefret etmek istiyorum, sonra ne olduğumuzu hatırlatmak için onu ölesiye öpmek istiyorum.

"Tabii. Elbette. Tabii ki bana zarar vermezsin." sallıyor, elimden kayıyor, yüzü tiksintiyle dönüyor ve beni irkiltiyor. "Yani, kulübe girip insanları öldürmen, iyi bir insan olman mıydı?"

"zarar vermediğimi söylemedim. Sadece *sana* zarar vermeyeceğimi söyledim. Ve şimdi birden Faro'nun adamlarına ne olduğunu umursamaya mı başladın?"

"Hayır! Ama gibi kendi ordusu olan bir adam Bianchi'lerden farklı olmamalı."

"Biliyor musun Joelle, eğer gerçekten düşündüğün , o zaman siktir et. Hadi gidelim." Elim kolunun üst kısmına gidiyor ama o geri çekilip bir adım geri atıyor.

Sinirle inleyerek ilerliyorum, ama o uzaklaşmaya devam ediyor, bakışları

Be

n. "Nereye gittiğini ? Hmm?" Bir adım daha atıyorum. "Adamlarım evin her yerinde." "Beni buradan çıkarırsan bir daha beni asla göremezsin," diye yemin ediyor ve geriye doğru yürümeye devam ediyor.

Boğazımdan isteksiz bir kıkırdama kopuyor. "İşte sorun da burada yatıyor. Seni görmek istiyorum. Her zaman. Böyle bir sorunla karşılaşacağımı bilmiyordum ama buradayız."

Dudakları bir yanıt oluşturmaya çalışıyormuş gibi titriyor, hareketleri durdu ve ben

Bu fırsattan yararlanarak onu hızla yakaladım ve kollarımı kalçalarının etrafında dolaştırdım.

"Hey! Ne halt ?" Ellerin yumruk yapıp bir kez göğsüme vuruyor, onu kaldırıp omzuma bakışları öfkeli.

"İndir beni!" Yumruklarını sırtıma vuruyor ve benden derin bir kahkaha yükselmesine neden oluyor. "Hayır, bebeğim." Merdivenlerden çıkarken kışına sert bir şaplak attım. "Hiçbir yere gitmeyeceksin.

biraz terbiye öğren. Sana öğreteceğime söz ."

Vahşi bir kedi gibi hırlıyor, hizaya kadar, burada önceki hayatına dönmekten çok daha güvende olduğunu fark edene kadar memnuniyetle evcilleştireceğim biri.

Benim tarafımdan alınmaktan korkmasını anlıyorum ama ben düşman . İhtiyacı olan dostum. Bianchi'lerin verdiği acıyı durdurabilecek kişi, eğer bu kadar inatçı olmayı bırakırsa.

Kullanılmayan yatak birine ulaştığımızda kapıyı açıp bizi içeri götürüyorum ve onu yatağa atıyorum.

"Sakin kıpırdama," diye uyarıyorum, sert bakışlarım onun üzerinde.

"Beni burada tutamazsın," diye pantolonunu indiriyor, dirseklerine dayanarak. En azından iyi bir dinleyici.

"fark etmedin mi?" doğru yürüyorum, kink çekmecesini karıştırıyorum ve eve getirdiğim kadınlar üzerinde sıkça kullandığım bir çift yumuşak, siyah kelepçe buluyorum. "Ne istersem onu yaparım."

Geriye dönüp parmağımda döndürerek yaklaşıyorum. Ayağa kalkıyor, gözlerini dikmiş onlara bakıyor. "Bunlarla ne yapacaksın?" Gözleri kocaman açılıyor.

"Sence ne yapmalıyım?"

Yatağa varıp yanına oturana kadar ayak seslerim çıplak ahşap zeminde hafifçe gümbürdüyor, bakışlarım vücudunda, o bir çarpıcı mavi gözden dar bir kot pantolonla kaplı yumuşak kalçalarına doğru ilerliyor. "Her adımda benimle savaşıyorsun." Elimi ona doğru götürüp kabaca çenesini kavriyorum. "Seni dizginlersem belki uslu durmayı öğrenirsin."

"Canın cehenneme, Enzo." Göğsümü itiyor, bakışları öfkeyle ateşleniyor, ama başka bir şey de var, bir kadında iyi tanıdığım bir şey, açlığa çok benzeyen bir şey. Ve yemek için değil. Bundan hoşlanıyor. Benim de hoşuma gitmesi çok kötü. Hem de çok.

Az önce vurduğu yere bakarken ağzımda bir sırıtma beliriyor, gözleri dudaklarıma kayıyor. Daha fazla saçmalamasına vermeden üzerine çıktım, vücudum sıkıştırıyor, dizim kalçalarının sıcaklığını kesiyor, bir elim bileklerini başının üzerinde tutuyor.

Kalçalarımı amının etrafında döndürüyorum, onun için ne kadar sert olduğumu biliyorum, bana yalan söyleyen, oynayan bir kadın, o vücutla sikişmekten zevk alacağım şekilde. şeyin sonunda, beni derinlerde isteyecek ve ben ona bir santim bile vermeyeceğim.

Dudakları aralanıyor ve yumuşak bir inilti savunmasını aşılıyor, sikim yavaş, şehvetli daireler çizerek ona doğru sallanıyor. "Bak..." Dudaklarım boynuna iniyor, yavaş yavaş yukarı çıkıyor, nefesim sıcak bir şekilde çenesinin kıvrımlarında . "Bağlandığında daha iyi davranacağımı biliyordum" diye fısıldıyorum kulağına, iniltisi beni doğrudan cehenneme .

Dilim boynunun dibinde yuvarlanıyor, dudaklarım şimdi kulak memesinde, daha derine eğilirken sikim içinde olmak için can atıyor, inlemeleri nefeslerimin sertliğine karıştırıyor.

"Enzo," diye soluk soluğa bağılıyor, buna en az benim kadar ihtiyacı var. Bu çılgınlığı durdurmak, lanet olası kıyafetlerini yırtıp atmak ve ona erkek arkadaşının unutulmuş bir çöp parçasından başka bir şey olmadığını göstermek çok kolay olurdu.

Ama yapamam. Her şey hakkında bana dürüst olana kadar olmaz. Bianchiler. İşi. Her şey hakkında.

Geri çekiliyorum, yatağımda, evimde yatan bu lanet olası mükemmelliğe bakıyorum ve ilk kez

Bir kadınla yatmayacağım.

Bunu yapabileceğimi kim bilebilirdi? Ben kesinlikle bilmiyordum.

"Amcığında hissettiğin o ağrı, belki erkek arkadaşını arar ve ilgilenmesini sağlarsın. Eğer gerçekten o adamsa," diye tükürdüm, ses tonum gölgelenmişti.

Yataktan kalkıyorum, gözleri istekle doluyor ama sıkışmış bakışlarında öfke de var. "Senden nefret ediyorum," diye tıslıyor.

"Bebeğim, seni geçmişimden bazı kadınlarla tanıştırebilirim. Belki bir kulüp kurabilirsin." "Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?" Ayağa kalktı, yataktan kalktı ve parmak uçlarına basarak yanıma geldi.

yüzü bir parça uzakta.

Sikeyim. Bu şekilde çok ateşli.

"Dövüş benimle, bebeğim." Dişlerimi sıkarken avuç içim ensesinin dibine yapışıyor ve onu kendime çekiyorum. "Sert severim."

"Bunların hepsi bir şaka, ha?" Gözleri parlıyor.

"Gülüyor gibi mi görünüyorum?" Kelepçeleri yere bırakıyorum, geriye doğru yürütüyorum, boştaki elim kalçasını sarıyor, ta ki vücudu sert bir gümbürtüyle duvara çarpana kadar.

Göz göze geliyoruz, başparmağım boğazındaki nabzın üzerinde geziniyor, bakışları delici, kaşları kırışıyor. Yüzünde konuşulmamış kadar çok şey var ki, sahip olduğu her itiraf etmek istediğim yerde beni içine çekiyor.

"O gün geldiğimde," diye zayıfça itiraf ediyorum. "Seni onunla gördüğümde, seni istediğimi söylemek için geldim. Denemek istedim. Seninle bir şans için her şeyi sikip atacaktım. Bunu biliyor muydun?"

Keskin bir nefes çekiyor, gözleri yaşlarla doluyor. Boynunu sıkıca kavrayıp alnımı onunkine yaslıyorum.

"Enzo..." Kırık bir şekilde iç geçiriyor ve bu tek kelime göğsümü yumrukluyor.

"Yapma bunu." Boğazımdaki yumruya karşı yutkunuyorum. "Senin merhametine ihtiyacım yok." Ağzımı onunkine doğru eğiyorum ama tadına bakacak kadar yaklaşmıyorum.

Geri adım atıyorum, onu tamamen bırakıyorum, ona bu kadar yakın olduğum bir saniyeye daha ve sanki ruhum parçalanıyormuş gibi hissediyorum. "Sana aşık oldum. Seni istedim. Ve sadece sana yardım etmek için değil. Ama sen her şeyi ." Ellerim hayal kırıklığı içinde dönüyor. "Bana nedenini söyle, Joelle. Neden?"

Alt dudağını ısıırıyor, gözyaşları düşmek için mücadele ediyor. "Çok özür dilerim."

"Olma." Kıkırdamam acımasızca. Boş. "Hayatımın en büyük hatasıydın."

Pantolonunu indirdi, gözyaşları yüzünden akıyordu ve ben söylediklerimden anında pişmanlık duydum. Acı konuşuyordu.

Lanet olsun, ben bir .

"Koleksiyonuma ekle." İç çeker, yenilmiştir. Paramparça.

Bu ikimiz de aynıyız.

"Bu ne anlama geliyor, Joelle?" Gözyaşlarına lanet olsun, onları istiyorum. Yüzündeki o istiyorum; kulüpte bana vereceği gerçek gülümsemeyi.

"Boş ." Bir anlığına yere bakarken omuzları çöküyor.

"Bunların herhangi biri gerçek miydi? Bana sadece gerçeği söyle." Soru bir fısıltı gibi geliyor, dilimde acı bir tat bırakıyor ama bilmem gerekiyor.

Bir parmağını gözünün altına götürüyor, bakışları benimkini tutarken yüzü geriliyor. "Hepsi gerçektir," nefes alıyor. "Her an. Her saniye. Biz gerçektik, Enzo."

"O zaman neden?" Hemen yanına koştum, derin derin bakarken avuçlarımla yüzünü kavradım. "Ne sikime onu öpüyordun?"

Gözleri , dudakları kenetlenir, gözyaşları yanaklarından aşağı süzölür.

"Hâlâ bana söylemiyorsun, ha?" Ellerimi bırakıp kapıya doğru ilerliyorum. "Ben . Sen de

alışmayacağına güvenene kadar burada kal. Kaçabileceğinden değil." Omuz silkiyorum. "Bu oda da dahil olmak üzere mülkümün her yerinde kameralar var ve kontrolden çıkarsan adamlarım seni zapt etmek için talimat alacak."

Bana kalbinin acısıyla dolu bir bakış fırlatıyor ve daha fazlasını verdiği için nefret ediyorum.

"Daha sonra yiyecek bir şeylerle döneceğim."

Umarım geri döndüğümde daha işbirlikçi bir ruh halinde olur.

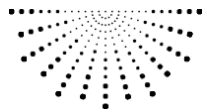
"Şu yemeği boğazına sok!"

Belki de değildir.

Kapıyı arkamdan kilitlerken gülerek sallıyorum. Daha önce hiçbir kadın beni terk etmek için yalvarmamıştı. Onu göndereceğim ana kadar, içindeki kavganın her saniyesinin tadını çıkaracağım.

Cebimden cep telefonumu çıkarıp evimden canlı yayınları görmek için kullandığım uygulamayı . Kardeşlerim ve benim evimizin her santimetrekaresinde kameralar var. Şu anda Joelle'in pencereye koşup açmaya çalıştığını görmek beni onlara sahip olduğum için çok mutlu ediyor.

CHAPTER TWELVE

JOELLE

Nasıl oluyor da kendimi hep bu boktan durumların içinde buluyorum? Gittiğinden beri ne kadar zaman geçti bilmiyorum. Koyu gri perdelerden sızan sabah ışığı bir gösterge ise, kesinlikle saatler.

Çok yorgunum ama bu lanet odada kapana kısılmışken uyuyacak kadar yorgun değilim. Gözlerimi bile kapatamıyordum, adrenalin beni bunca zamandır uyanık tutuyordu. İki büyük pencereden kaçmaya çalıştım ama faydası olmadı, anahtarla kapatılmışlardı. Kimin penceresinde kilit olur ki?

Kimse normal değil, bu kesin.

Söylediği her şeyi, duygularını nasıl bu kadar özgürce döktüğünü düşündüğümde, Tanrım, bu bende ona her şeyi anlatma isteği uyandırdı. Ve eğer oğlum olmasaydı, . Tabii hâlâ hayattaysa.

Faro, kulüp dahil olmak üzere her yerde kameraları olduğunu düşünürsek, yakalandığımı çoktan biliyordur ama umarım Robby'nin iyiliği için asla konuşmayacağımı anlamıştır.

Buradan nasıl çıkacağımı bulduktan sonra oğlumu . Belki Faro'nun adamlarından birine Robby'nin söylemesi için rüşvet verebilirim. Onlara ne teklif edebilirim ki? Vücudumdan başka bir şey. Ama onu da isteyerek veririm. Bir adam daha nedir ki? En azından bir amacı olurdu. Düşüncesi bile pis hissettiriyor ama oğlum için yapmayacağım şey yok. *Hiçbir şey.*

Kollarımı dizlerime doluyorum, başımı öne eğiyorum ve Enzo'nun beni kulüpte görmeye geldiği zamanlardaki tüm o güzel anıları hatırlıyorum. Bizi özlüyorum, birlikte olduğumuz zamanları. Ona karşı hislerim hâlâ orada, kül ve toz yığınlarının altında gömülü. Hafif bir el hareketiyle hepsi ortaya çıkacak ve bana nihayet güvenebileceğim birine sahip olduğumu düşündüğüm günleri hatırlatacak. Ama bunların hepsi bir yalandı. Gerçek şu ki, mutluluğu birbirimizin kollarında bulmak için aramızda çok fazla engel var.

Robby ve benim için bir tehlike ve benim de onun gibi bir katil olduğumu görmezden gelse bile, böyle bir adamın bir fahişeye birlikte seçeceğini sanmıyorum.

Kapı kolundaki tıkırtı beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor.

Enzo, koyu lacivert bir takım elbise giymiş, vücudundaki her bir sert kas sanki sadece kendisi için özel olarak yapılmış gibi gererek içeri giriyor.

Elinde büyük bir kese kağıdı var ve neredeyse içinde ne olduğunu sormak istiyorum ama umurumdaymış gibi davranmak istemiyorum.

"Bana ne getirdiğimi sormayacak mısın?" Elini taranmış saçlarında gezdirip biraz karıştırırken dudaklarında tembel bir gülümseme belirliyor.

"Pek sayılmaz." Bakışlarımı duvara çeviriyorum ama o bana doğru yürüyüp yatağın ayak ucuna otururken yan gözle onu izliyorum.

"Peki, söyle bana," diye yenilgiyle homurdanıyorum.

"Çantaya sanki içinde senin adın yazılı bir işkence aleti varmış gibi bakıyorsun."

Kaşlarımı . "Öyle olsa şaşırmazdım."

Avuç içi dizime düşüyor ve iç uyluğuma doğru kayıyor. "Normalde bir kadına işkence türü, yalvardıkları türdendir."

Sözleri kalçalarımın arasına sıcak bir şekilde çarpıyor, kalp atışlarım hızlanıyor, amım sıkılıyor. Oraya koyduğu ağrıyı dindirmek için dizlerimi sıkıyorum ama faydası yok. Sadece bedenim üzerinde , kalbim üzerinde de güçlü bir etkisi var. Bu adama duyduğum susuzluğun vahşiliğini bastırmak için yapabileceğim hiçbir şey yok.

Hareket ettiğimi fark ediyor, ağzının kenarını şehvetli bir sırtış kaplıyor. Şimdi unuttuğum çantayı açmaya giderken elini . Beyaz kaplar, birkaç şişe su ve birkaç kâğıt tabak çıkarıyor.

Krepleri, meyveleri ve kruvasanları gösterdiğinde midem hemen gurulduyor. "Bunların hepsini kardeşimin aşçısı yaptı."

"Sen olmadığını ," takılıyorum, buraya geldiğimden beri ilk kez gerçek bir gülümsemeyle, gözleri bana ışıldayarak bakıyor.

Bana bir çatal uzatıyor, sonra tabağa biraz yemek ekleyip onu da bana veriyor. Bana daha iyi davranıyor. Yemek artıklarıyla bir kafese kapatılmak bundan çok daha az insancıl.

"Bu sabah daha iyi bir ruh halinde olmana ."

"Evet, şey." Cevap verirken çiğniyorum. "O kadar heyecanlanma. Açlıktan ölüyorum da ondan."

Bir şişe alıyor ve bana uzatmadan önce açıyor. Elime alır almaz yarısını ve bitirdikten sonra komodinin üzerine koyuyorum.

"Uslu durmaya devam edersen seni bu odadan çıkarmayı düşünebilirim." Ses tonu hafif ve alaycı.

"Öyle mi?" Yaban mersinli krebi kestim ve kocaman bir parçayı ağzıma attım. "Peki ben nasıl davranır mısın?"

"Birincisi bana pislik demeyerek." Kaşlarını çatıyor.

"Sanırım bunu başarabilirim." Omuz silkiyorum, ağzım seğiriyor. Eğer bu odadan çıkabilirsem, bu evden çıkma şansım çok daha yüksek.

"Bu gerçek bir gülümseme miydi yoksa yine benimle oyun mu oynuyorsun?"

Yapmacık bir tiksintiyle ağzım açık kaldı. "Vay canına. Belden aşağı vurdun, Enzo. Gerçekten alçakça."

Kıkırdıyor, büyük, güçlü avucu kalçamın üstüne iniyor ve o kadar lezzetli sıkıyor ki içim titriyor.

"Kapa çenenin ve yemeğini ye," diye bir bağılıyor ve ben de bu talebin vücudumdaki tüm sinir uçlarına gönderdiği elektrik şokuyla neredeyse çatalı düşürüyordum.

Ben yemek yerken elini orada tutuyor, sanki bana bir şekilde dokunmama düşüncesine dayanamıyormuş gibi. Elimi onunkinin üzerinde gezdiriyorum, hoşuma gidiyor ve daha fazlasını istiyorum. Sadece ona dokunmak bile bana bir zamanlar paylaştığımız güzel günleri hatırlatmaya yetiyor.

Gözlerini kapatıyor, başını sallıyor, göğsünden sert bir nefes çıkıyor, içinde bir savaş fırtınası kopuyor. Havada mayalanmakta olduğunu hissedebiliyorum. "Gerçekten yardıma ihtiyacın olduğunu düşünmüştüm," diyor. "Bianchi'lerin sana zarar verdiğini, ama , değil mi? O da mı bir oyundu?"

Ruh halimdeki değişiklik beni, onun beni asla affetmeyeceği bir gerçekliğe sürüklüyor. Gardını indirir indirmez, sanki bir şey geri geliyor ve ona yapmaması gerektiğini hatırlatıyor.

Ayağa kalkıyor, eli artık üzerimde değil ve ben şimdiden özlüyorum - sıcaklığını, güvenliğini.

Çünkü ne kadar tehlikeli olursa olsun, onun etrafında olmak kendimi güvende hissettiğim tek an.

Kapıya yönelirken bana sırtını döndü.

"Bekle, Enzo. Sadece bekle, tamam mı? Lütfen." Gitmesine birkaç santim kala durduğunda sesime pişmanlık karışıyor. Ben de yataktan kalkıyorum ama kollarına atlayamayacağım kadar uzakta duruyorum ve

Çünkü şu anda tek yapmak istediğim bu.

"Seninle oynamadım. Seni gerçekten önemsiyordum. Bu bir oyun değildi." Yavaşça yüzüme bakıyor, ifadesi soğuk.

"Dün söylediklerime inanmak zorunda değilsin," diye devam ediyorum. "Ama benim durumum biraz karışık. Benim hakkımda bilmediğin çok şey var ve bilmek de istemiyorsun. Eğer bilseydin, beni asla istemezdin." Duraksıyorum, devam etmek için cesaretimi topluyorum. "Ve bilseydin bile, seninle olamam. Hayatımda daha fazla tehlikeye yer yok. Sen göze alamayacağım bir karmaşasın."

Boynunun arkasını kavıyor. "Beni yargılama, Joelle. Bianchi'lerin bizden neler aldığını bilmiyorsun. Benim bu gelmemin sebebi onlar. Ben de bu hayatı hiç istemedim."

Istırabı kelimelerinde delik deşik. Damarlarında dolaştığını hissedebiliyorum.

"Sana acı çektirdiğim için çok özür dilerim." Yaptığım şey yüzünden, asla benim olmayacak birine değer verdiğim için kalbim paramparça oldu.

"Merak etme, bebeğim." Yüz ifadesi sertleşiyor. "Sonunda hepimiz birbirimizi incitiyoruz." O devam ederken alt dudağım titriyor. "Ben seni güvenli bir yere gönderene kadar ikimiz de birbirimize tahammül etmeyi öğrenmek zorundayız."

Nefesim ciğerlerimde sıkışıp kalıyor. "Beni göndermek mi? Ne?"

"Plan bu. Kalırsan seni öldürecekler. Ama merak etme, seni bir süreliğine tutuyorum. Bianchi kardeşleri yok edene kadar hiçbir yere gitmeyeceksin. Rahatına bak."

Kendi nefesimde boğulurken göğsüm tıkırdıyor.

Tanrım, Robby olmadan hiçbir yere gidemem.

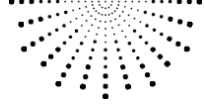
"Beni için ne yapmam gerekiyor? Yalvarmamı mı istiyorsun? Bu mı? Aletini sertleştiren şey bu mu?" Dişlerimi sıkıyorum. "Yalvaran bir kadın."

"Mmm..." Bakışları daralır. "Oh, yalvaracaksın..." Durduğum yere doğru adım atıyor, üzerimde yükseliyor, beni duvara iterken kalçası bacaklarımla arasına giriyor. ayırık dudaklarımla yanından geçiyor. "Ama yalvardığında, bu tamamen başka bir şey için olacak."

Bakışlarına yakalandım. Hareket edemiyorum. Cevap veremiyorum. Kimya. çekim, kelimeleri ağzımdan çekip alıyor.

Çekirdeğim sıkılaşıyor, bu adama susamışım. Bir yabancı. Bir zamanlar arkadaşımıydı. Müstakbel sevgilim. Ama şimdi, o beni kaçırandan başka bir şey değil ve ben de onun canlı avıyım.

ÜÇÜNCÜ HAPTE R

JOELLE

Uykuya dalmak istememiştim ama vücudum dün geceki olaylardan dolayı yıpranmış ve kırılmıştı. Yüzümü ovuşturarak bir esneme sesi çıkardım, yatağın üzerine bıraktığım yemek kabını ve poşetini iterken dışarının karanlık olduğunu fark ettim. O kadar yorgundum ki, komodinin üzerine koymayı unutmuşum.

Bir süre oğlumu düşündüm, lanet pencereleri denerken çalıların arasına atlayıp bacaklarımın beni götüreceğı yere koşabilmeyi umdum.

Ama her yerde erkekler var. Silahlı, eminim. Lanet pencereden geçsem bile gitmeme asla izin vermezler.

"Ahh!" diye bağıyorum, saçlarımı çekiştiriyorum.

Tüm vücudum ağrıyor, boğazım zonkluyor. , hayatımı saklamaya çalışarak geçirdiğim acı bitiş çizgisine yaklaşıyor. Her şeyi kilit altında tutmak, her gün yalnız hissetmek çok zor. Bu çok fazla. Robby tek ve ben buradayım. Çaresizim.

Yastığı tutup gözyaşlarımı içine akıtıyorum. Acıtıyor. Özgür olmak . Oğlumla birlikte, hiç yaşaygibi bir hayat yaşamak istiyorum.

Kimsenin beni duymayacağını bilerek sessizce ağlarken omuzlarım sarsılıyor. Kimse beni görmeyecek. Hiç kimse görmez. Ben yalnızım. Her zamanki gibi.

Arkadaşlarım ve ben iki gündür yoldayız ve en iyi hayatımızı yaşıyoruz. Evime yakın bir müzik mağazasında çalışarak biriktirdiğim paranın bir kısmını kullanıyorum. On altı yaşımdan beri orada çalışıyorum, bu yüzden biraz yastık altı param var.

Hem Elsie hem de Kayla bizim sahip olduğumuzdan çok daha fazla paraya sahipler, bu yüzden aileleri maceralarını finanse etti. Elsie'nin annesi bir plastik cerrah ve Kayla'nın babasının da birkaç şarap imalathanesi var. Aileleri bana yardım etmeye çok istekliydi ama ben kendi paramı kendim ödemek istediğim için reddettim.

Annem için fazladan para bıraktım, böylece ihtiyacı olursa kullanabilir. Benden para almaktan nefret ediyor ama bazen buna mecbur kalıyor. Bir aileyi tek başına geçindirmek kolay olmadı ve çalışmaya başlamamın nedenlerinden biri de buydu.

Yakındaki bir lokantada yemek yedikten sonra arabaya döner dönmez Elsie radyoyu açıyor.

Omzumun üzerinden, muhtemelen benden on yaş büyük bir adamın bizimle konuşmayı bırakmadığı restorana bakıyorum. Bana büyük bir ürkütücü his veriyordu. Hâlâ orada, pencereden arabamızı izliyor.

Titriyorum, kollarımdaki tüm tüyler diken diken oluyor. Sonunda arabayla uzaklaşırken, o adamın geride bıraktığı ürkütücü hislerin görmezden geliyorum.

"Bu şarkıya bayılıyorum!" Elsie tempoya ayak uydurarak başını sallıyor, parmakları kot pantolonunun kalçasına vuruyor, uzun siyah saçları omuzlarının tepesinde dalgalanıyor.

"Ben de," diye sesleniyor Kayla , kollarını koltuğumun arkasına dolayarak.

Çift yönlü yolun ıssız kısmı önümüzde uzanırken, bizi bir sonraki durağımıza, eyalet sınırlarının ötesindeki popüler bir karaoke mekânına götürüyorum. Birkaç saat içinde şehre varmış oluruz.

Ama aniden cipim tekliyor ve araba yavaşça durma noktasına geliyor.

"Ne oluyor be?" Başımı Elsie'ye doğru sallayarak bağıriyorum, onun gözleri de aynı şaşkınlıkla gölgelenmiş.

"Kahretsin," diye fısıldıyor Kayla, hepimiz dışarı atlarken, duman çıkan kaputu fark ediyor.

"Çekici çağırayım." Elsie çantasını karıştırıp cep telefonunu buluyor.

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyor. "Telefon

çekmiyor." Sertçe yutkunuyorum, omurgamdan aşağı

bir ürperti akıyor.

"Boku yedik," diye ağlıyor Kayla, titreyen parmakları dudaklarına gidiyor, kalın kaşlarının altındaki bakışlarını endişe kaplıyor.

"Her şey girecek," diye güvence veriyorum, elini kendi elimle sıkarak.

Ama bu iyi değil. Hem de hiç. Bir araba görene kadar yolun kenarında bir saat gibi gelen bir süre bekliyoruz. Gördüğümüzde ise karanlık bir tünelde ışık görmüş gibi oluyoruz ama birinden çıkarken diğerinde boğulmak üzere olduğumuzu henüz bilmiyoruz.

"Durun!" diye bağıriyoruz, yolun ortasına koşuyoruz, ellerimizi havada sallayarak aşağı yukarı zıplıyoruz.

Siyah SUV yaklaşıyor ve durmak üzere sürükleniyor.

"Tanrıya şükür!" Elsie, Kayla'nın rahat bir nefes aldığını söylüyor ve ben de bunu hissediyorum. Nihayet. Kurtulduk.

Ama sürücü kapısı açıldığında, kimin indiğini fark ettiğimde, göğsüm ağırlaşıyor, nabzım çok yüksek sesle atıyor, söylediği tek bir kelimeyi bile duymuyorum, ama ağzı hareket ediyor.

Lokantadaki adam.

O yaklaştıkça başım dönüyor, siyah noktalar yanıp sönüyor ama yine de yüzündeki o kocaman sırıtışı görüyorum. Arabadan iki kişi daha indiğinde, işte o zaman tam anlamıyla paniğe kapılıyorum. Ondan daha yaşlılar, belki kırk yaşlarındalar.

"Sorun nedir hanımlar?" diye soruyor genç adam kayıtsızca, bir diğeri ise cipime doğru yürüyor.

"Sadece arabada bir sorun var." Gülümsemeye zorluyorum, bacaklarım titriyor ve güçsüzleşiyor, kalın bir endişe yumağı mideme çarpıyor.

"Şanslısın," dedi cipimin yanındaki adam. "Ben iyi bir tamirciyim." Etrafta dolanıyor, içeriden kaputu açıyor ve biz daha ne olduğunu anlamadan, diğer yaşlı adam Kayla'nın açık kahverengi saçlarını tutuyor, kolu Kayla'nın boynuna dolanıyor, Kayla sırtını ona dönüyor.

Çılgık atıyor, gözleri dehşet içinde açılmış, onu tekmeliyor, pençeleriyle çıkmaya çalışıyor. "Lütfen, bırakın onu!" Ağlıyorum, gözyaşlarım yüzümden aşağı yağıyor ve kaçsam mı, kaçmasam mı bilemiyorum.

Ona bir şekilde yardım et.

Sadece gülüyorlar, diğer ikisi gözlerini bana dikmiş, bakışları arkamdaki Elsie'ye kayıyor ve ben felç edici bir korkuyla yılanıyorum.

Nefeslerim sertçe kesiliyor, geri çekilirken gözlerim şişiyor, kaçmak istiyorum ama kaçacak hiçbir yerim olmadığını biliyorum. Kayla'yı tutan adam cebinden bir silah çıkardı ve

Başının yan tarafına bir darbe indirir, gevşemeden önce gözleri döner.

"Kaçın!" Elsie bağılıyor, sesi arkadan geliyor. Kalp atışlarım her hızlanışta daha da hızlanıyor, adamlar şimdi daha da yaklaşıyor, yavaşça sürünüyorlar, bizi yakalayacaklarını biliyorlar. Yine de koşuyorum, çünkü elimizde kalan tek şey koşmak.

Ama fazla uzağa gidemeyiz. Bir kurşun Elsie'nin baldırına saplanıyor ve Elsie anında yere düşüyor, restorandaki adam onu sürükleyerek götürürken betonun üzerinde hıçkıra hıçkıra ağlıyor.

Biri arkamdan kafama vurduğunda, dünyam bulanıklaştığında, her şey kararmadan önce bir ses "Patron seni sevecek" dediğinde gördüğüm son şey onun ağlamaklı kahverengi gözleri oluyor.

ENZO

Ertesi gün, işe uğrayıp Dante'yle biraz takıldıktan sonra Marissa'dan dair bir mesaj aldım, bu da "lütfen Enzo, beynimi patlat" anlamına geliyordu.

Normal şartlar altında yapardım ama şu anda kesinlikle normal bir durumda değiliz. Marissa'ya çalışmakla meşgul olduğumu söyledim, umarım bu onu . Yine de çok ısrarcı olabiliyor.

Dans kulüplerindeki kadınların hepsi beni şöhretimden dolayı tanıyor ve bunu kendileri deneyimlemek çekinmiyorlar. Bu kızlar arkadaşlarına anlatıyor ve o da daha fazla arkadaş getiriyor...

Ama benim odağım başka yerde. Evimde benden nefret eden bir rehine var. Tabii bana aramızdaki her şeyin gerçek olduğunu söylemek gibi akıl oyunları oynamadığı zamanlarda. Erkek arkadaşı olduğuna yemin ettiği başka bir adamın dili boğazındayken buna nasıl inanabilirim ki? Evet, o lanet görsele tekrar ihtiyacım yoktu.

Onu kollarıma almak istemekle, sahip olabileceğimiz şeyleri mahvettiği için kıyafetlerini cezalandırmak istemek arasında kaldım. Denemeye değerdi. Onun için denemeye değerdi. Artık çok geç.

Sabah ofisten çıktıktan sonra kişisel alışveriş uzmanımız Colleen'i aradım, o da bana her türlü kıyafeti ve hayatımda hiç görmediğim kadar çok kızsals şeyi ayarladı. Bedenleri tahmin ama Colleen değiştirmekte sorun yaşamayacak. Umarım bu Joelle'in gülümsemesini sağlar.

Elimdeki altı çanta biraz yiyecekle odaya hazırlanırken anahtarı kapıya sokup iterek açıyorum.

Beni görür görmez ayağa kalkıyor, yüzünde artık fazlasıyla aşına olduğum aynı bakış.

"Hey, sana birkaç giysi getirdim," diyorum, eşyaları yatağın ayakucundaki yere koyarken.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve gözlerim anında göğüslerine takılıyor, atletinin altındaki meme uçları sertleşiyor.

Çenemi gıcırdatıyorum.

Sikeyim. Bakmayı kes.

Yiyecek kaplarından biri boş, komodinin üzerinde açık bir şekilde duruyor

En azından yemek yiyor.

Boğazımı temizliyorum, elbiseler, taytlar, gömlekler, ayakkabılar gibi bazı kıyafetleri alırken bakışlarım çantalara kayıyor. Hiçbir yere gitmeyeceğimizi düşünürsek ona çok fazla şey aldım ama onu gönderdiğimde bunları yanında götürebilir.

Ama onun gitme düşüncesi, kahretsin... Göğsümde bir ağrı oluşturuyor. Onu silkeliyorum, hiçbir zaman gerçekten umursamayan bir kadın için böyle hissetmek istemiyorum.

Sessizliğinden bıkip ona doğru yürüyorum, gömleğimi avucumun içine almışım, başparmağımla yüzünü okşuyorum. "Teşekkür edebilirsin, Enzo. Çok nazıksın."

Alay ederek elimi itiyor. "Teşekkür , Enzo. Beni kaçırdığın ve gitmeme izin vermediğin için çok teşekkür ederim. Sen her türlü harikası. Seni annemle tanıştırmak için sabırsızlanıyorum. Seni çok sevecek."

Dudaklarımın kenarları kıvrılıyor. "Eminim ister. Belki de onu arayıp ."

Yüzü düşüyor, gözleri açılıyor. "Ahh-hayır. Yapamayız," diye kekeliyor ve hızla başını sallıyor. "Bunu asla yapmayın."

Ondan yayılan korkunun kokusunu alabiliyorum.

Ama neden?

Yanağını sıkıyorum. "Bebeğim, nasıl yapacağımı bile bilmiyorum. Ve sen istemediğin sürece bunu yapmam. Seni incitmek için burada değilim."

Yüzüne yerleşen kaş çatmayla birlikte kaşları düşüyor. "Bana yardım etmek istediğini söylüyorsun, o zaman yardım et. Bırak gideyim, Enzo," diye yalvarıyor. "Bu şekilde yardım edebilirsin! Burada geçirdiğim her an sevdiğim kişinin öldürölme ihtimali demek."

"Siktir, Joelle!" Başparmağımla ağzının üzerinde gezdiriyorum, göğsüm sıkışıyor. "Bana kim olduğunu söyle. Onları bulup sana geri getireceğim. Ve onların peşinde olan her kimse, ölecek. Buna inan."

"Bu riski göze alamam." Uzun bir veriyor ve acısının gölgesiyle bana bakıyor.

Eğilerek alına bir öpücük konduruyorum ve kendimi toparlamadan önce gözlerim kapanıyor. "Ve Bianchilerin seni öldürmesi riskini göze alamam. Buradan dışarı adımını atar atmaz..." Ona dönüp bakıyorum. "Seni bulup öldürecekler ve değer verdiği herkesi öldürecekler. Bu yüzden seni güvende , kesinlikle tutacağım."

"Anlamıyorsun," diye yumuşak bir çığlıkla pantolonunu indirdi. "O zaman anlamama yardım etmelisin."

"Sadece git." Onları kabaca iterken gözyaşları sesini . "Bebeğim. Konuş benimle."

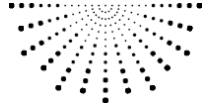
"Git!" Bu kelime içime bir bıçak gibi saplandı. "Git!" Yataktan kalkıyor, avuç içleriyle göğsümü itiyor. "Defol git buradan!" Daha sert itiyor ama bir santim bile kıpırdamadım. "Gitmeni istiyorum!"

Ellerimi onunkilerin üzerine koyuyorum. "Ben giderim. Özür dilerim. Ciddiyim." Nefesleri hızla yükseliyor, ben devam ederken gözleri göğsümün hizasında. "Senin için her şeyi yaparım Joelle, ihtiyacın olmadığını düşündüğün zamanlarda bile seni korurum. Umarım bunu senin için yaptığımı anlamışsındır."

"Bunu *kendin* için yapıyorsun!" Sonunda bana baktı. "Bunların hiçbirisi benim içinmiş gibi davranma." Dönüyor, yatağa geri dönüyor ve bana sırtını veriyor.

söyleyecek başka bir şey , bir gün hayatta olduğunda beni kadar yürekli olmasını umarak yanından ayrılıyorum.

CHAPTE R FOURTE EN

ENZO

Günün büyük bölümünde onu yalnız bıraktım, yüzümü tekrar görmeden önce biraz sakinleşmesini istedim. Evimin önüne geldiğimde, cep telefonum onun odasından gelen bir uyarı ile titriyor, uygulama bana artan bir hareket olduğunu bildiriyor.

Uygulamayı çalıştırıp Bugattiyi park ettikten sonra koşarak dışarı çıkarken nabzım hızlanıyor. Gözlerim telefonda eve girdiğimde Joelle'in gayet iyi olduğunu görüyorum. Ama misafir odası, şey... Ona aldığım kıyafetler her yerdeydi ve o öfkeyle homurdanarak camlara vuruyordu. Televizyonu kaldırmaya çalışmadığına şaşırdım, belki kaldırmıştır. Kaydı geri sarıp kendim görmeliyim.

Tam koltuklardan birini pencereye fırlatacağını düşündüğüm anda duvara dizlerini kaldırıyor, yüzünü saklıyor ve hafifçe sallanıyor. Ağladığını duyamıyorum ama ağladığını biliyorum ve bu bende kendi kalbimi söküp atma isteği uyandırıyor.

Her seferinde iki adım atarak koşuyorum, kapının kilidini açıyorum ve iterek açıyorum, ona sarılmak, acısını dindirmek istiyorum. İçeri girer girmez bakışlarımı yakalıyor, gözlerinin altını fırçalıyor, içindeki kırmızı çizgiler göğsüme çarpıyor.

*Bunu ben
yaptım. Ben
yaptım. Hay
sikeyim.*

Yavaş adımlarla yürürken elim saçlarımda geziniyor, her adımım çimentoya bulanmış. Ağır. Yüklüyüm. Beni istemeyeceğini biliyorum. Dünyasını düzeltmek için kollarımı istemiyor. Onu ateşe benim.

Ama yine de gidiyorum. Gidiyorum çünkü bana ihtiyacı var, karşı çıksa bile. Olmadığını düşünse bile. Çünkü aklı unutsa bile kalbi beni tanıyor. O zamanlar olduğumuz kişinin hayaletleri hâlâ burada, şu an olduğumuz kişinin bedenine hapsolmuş durumda.

Keşke hatırlayabilseydi.

"Joelle," diye fısıldıyorum, bir kolumu uzatarak. "Buraya gel, bebeğim."

Omuzları titriyor, gözleri sulanıyor, kaşları bana bakarken öyle gergin ki. Ama hareket etmiyor ve ben de pes etmiyorum. Yanındaki boşluğa alçalıyorum, bir kolumu sırtına dolayarak onu daha yakına çekiyorum. Avuç içim kolunda aşağı yukarı gezinirken başı göğsüme düşüyor.

Bir süre öyle kalıyoruz, vücudu sarsılıyor, gözyaşları gömleğimi ıslatıyor ve onu sıkıca avucunun içine alıyor.

"Yarattığınız bu karmaşa için muhtemelen bir şeyler yapmamız gerekecek." Kelimeler hafif bir gülümsemeyle yuvarlanıyor.

Burnunu çekiyor, gülüşü zayıf. Onu bu şekilde görmek kararlılığımı kırıyor. Artık bu odada tek başına kilitli kalmasını istemiyorum. Evimdeki her şeyi kırmaya karar verirse, öyle olsun. eşyaları her zaman yenileyebilirim ama onun yerine yenisini koyamam.

"Aşağı inip biraz atıştırılmalık almaya ne dersin? Bütün güzel şeyler bende var."

"Ne gibi?" Benden uzaklaşıyor, yanakları pembenin bir tonuyla boyanmış, üzerlerinde ıslaklık bulutu var.

"Üç farklı kapkekim var." Gözlerim onun ağzına kayıyor. "Belki dört çeşit dondurma. Dur, üç olsun. Dün gece birini bitirmiş olabilirim."

Gözlerini kısıyor. "Hepsini mi?" "O

kadar da fazla kalmamıştı."

Kocaman, parlak gözlerle bana bakıyor, içinden taşan kahkahayı gizlemek için dudaklarını inceltiyor. "Peki." Kıkırdayarak elimi havaya . "Bir ton kalmıştı. Ne diyebilirim ki? Ben bir çikolatalı şekerleme için enayi."

"Öyle mi?" Kaşlarını kaldırıyor. "Yani vücuduma biraz sürsem, hepsini yalayıp temizler misin?"
Sikeyim.

Çenem seğiriyor, sikime giden görüntüyü bastırmak bir yumruğum yanımda kıvrılıyor. Evet, bunun için çok geç. Sikim sarsılıyor.

"Gerçekten mi bebeğim?" Elim boynunun yan tarafını kavırıyor, parmaklarım tenine sürtünüyor, gözlerim bakışlarının sonsuz okyanusuna dalıyor. "Yapma bunu," diye inliyorum. "Seni rahatlatmam gerekirçiplak vücudundan çikolatalı dondurma düşünemem."

"Gayet iyi gidiyorsun." Elini dizime koyuyor. "Bu benim dikkatimi dağıtıyor ve benim de dikkatimin dağılmasına ihtiyacım vardı."

"Peki o zaman..." Ayağa fırladım. "Senin dikkatini dağıtacağım."

Gözlerinde meraklı bir parıltıyla başını yana eğdiğinde, onu kalçalarından omzuma atıyorum.

"Hey!" Sevimli bir şekilde kıkırdıyor. "Muhtemelen bana bu kadar yakın olmak istemezsin. Daha duş bile almadım."

"Yemek için yeterince güzel kokuyorsun, bebeğim." Avucum içgüdüsel olarak kışına iniyor ve suları test ediyorum, sıkıca sıkıyorum ve nefesi kesiliyor.

Sıcak nefesleri sırtımda ve beni ne kadar istediğini bilmek, belki de kulüpte yaşadığım tüm o hislerin sadece bana ait olmadığını bilmek, onu daha çok istememe neden oluyor. Belki de gerçektik, her ne kadar berbat olsa da.

Merdivenlerden inerken elim hala kışında, her yerine dokunmak . Lanet olsun, bir kadını hiç bu kadar çok sikmek istememiştim. Kahretsin, ben de bunu yapmak için hiç bu kadar beklememiştim.

Yatağıma ya da başka bir yere girmeye fazlasıyla istekliler. Ama bunların hiçbirisi bir şey ifade etmiyordu, Joelle'e kadar.

Mutfağıma vardığımızda onu isteksizce tekrar ayağa kaldırdım. Boğazını temizlerken saçlarını kabartıyor, bana bakarken yanakları daha kızarmış.

"Söz verdiğin dondurma nerede?"

"Lanet olsun, kadın. Hiç sabırlı değilsin." Dolaptan bir kase ve kaşık çıkardım, buzdolabına doğru yürüyüp dondurucuyu açmadan önce de yerleştirdim.

Beni takip ediyor, dikkati bir sürü dondurulmuş sebzeyle çevrili dondurma kutularına kayarken çok yakınımda duruyor.

"Demek tüm o kasları kontrol altında tutmayı böyle başarıyorsun? Dondurma ve brokoli mi?" Yüzü kahkahalarla aydınlanıyor.

"Sen gerçekten lanet olası bir komedyensin." Ona bilerek dirseğimle çarpıyorum ve o da bana karşılık veriyor, diz çöküp kahve aromasını almak için beni itiyor.

"İhtiyacım olanı aldım." Bana şakacı bir şekilde bakıyor, tezgaha geri dönerken kutuyu açıyor

kaşığını almak için. "Gidebilirsin."

"Kahretsin, tatlıyla yer değiştirdim, ha? Nasıl olduğunu anlıyorum. Tamam. Bana ne zaman ihtiyaç olmadığını biliyorum."

"Şaka yapıyordum." Kaşığı emiyor, sonra biraz daha daldırıyor. "Önce bana etrafı göstermen gerekiyor."

"Velet." Kıkırdayarak ona doğru ilerledim, elindeki dondurmayı kaptım ve ağzıma bir kaşık aldım.

"Hey! Paylaştığımı hiç söylemedim."

"Şimdi yapıyorsun." Kaşığı dolduruyorum. "Ağzını aç." Ve açıyor, bakışlarını benimkilere dikeyor. Yavaş yavaş kaşığı içeri sokuyorum ve gözlerim onunkilerden ayrılmadan, soğuk metali yalayıp temizleyene kadar emmesini izliyorum.

"Tadı nasıldı?" Başparmağım kaşığın yerine geçerek dudaklarını okşuyor.

"Güzel." Fısıltılı nefesleri sikimi boğacak gibi oldu. Derin nefes alıyorum, sikim onun dudakları için zonkluyor. Her de. Bu kadının içine ihtiyacım var. Onun boşalmasını izlemeliyim. Benim için, sadece benim için.

Dişlerimi gıcırdatıyorum.

"gel." Elini tutarak parmaklarımızı birbirine geçiriyorum ve onunla birlikte uzaklaşıyorum. "Seni küçük bir tura çıkaracağım, sonra işe gitmem gerekecek, yani bensiz tek başına idare etmen gerekecek."

"Sıkıntıdan ölmeyeceğime söz veriyorum."

"Sadece kapının yanındaki heykeli kırmamaya çalış." Onu yanıma çekip kolumu kalçasına doluyorum. "Hoşuma gitti."

"Kırdığım ilk şey bu olacak."

"Hiçbir şey söylememeliydim, ha?"

Küçük bir gülümsemeyle yan gözle bana bakıyor. "Şimdi anlıyorsun."

JOELLE

Beni yüksek teknoloji sinema salonundan ortasında devasa bir trambolin bulunan oyun odasına, açık hava tenis kortlarına ve havuz kenarındaki kabanalara kadar lüks evinin bazı bölümlerinde gezdirdi.

Beni kendisi için çalışan tüm da tanıştırdı. Yeterince iyi görünüyorlar, ama insanlara güvenilmez.

Ama kalbim Enzo'ya güveniyor. Neden bilmiyorum ama güveniyor. Gitmeme izin vermiyor olabilir ama bunu beni korumak için yaptığına inanıyorum, Robby'nin güvende olması için ölmeyi tercih etsem bile. Ama hiçbir şeyin Enzo'yu gitmeme izin vermeye ikna edeceğini sanmıyorum. Gerçeğin bile.

Ona oğlumdan bahsedersem, onu kurtarmaya çalışacaktır. Çok geç kalırsa, Faro konuştuğumu öğrenirse Robby'nin işi biter. Hayır. Bunu kendi başıma çözmeliyim.

"Tamam," diyor bozulmamış, beyaz mutfağına dönüp altındaki koyu renkli ahşap zemine adım attığımızda. "Şimdi ben istediğin kadar dondurmanın tadını çıkarabilirsin."

"Ve umarım odan olan kıyameti temizledikten sonra güzel, sıcak bir duş," diye homurdanıyorum, ne yaptığımı hatırlayarak. Eli kalçama dolanıyor, o güçlü bedeni benimkine çarpıyor.

"Duş, ha?" Gözleri ağırlaşıyor ve yakınımı eğiliyor, o kadar yakın ki bir ürperti omurgamda hızla ilerliyor, ağzı kulağımın üzerinde geziniyor. "Keşke şu anda banyoda bir kameram olsaydı.

Şimdi."

Bedenim ısınıyor ve karıncalanıyor, içim sızlıyor, sadece onun için olduğu gibi ıslanıyorum. Bakışları benimkileri delip geçiyor ve o şehvet hissi intikam duygusuyla geri geliyor.

Dokunuşunu arzuladığım biri tarafından dokunulmak nasıl bir his olurdu? İçime ilk kez girdiğinde, diğer tüm zamanların beni incitmek için olduğunu bilerek iyi hissettirir miydi? O anda onu ister miydim, yoksa sonsuz bir korkuya mı kapılırdım?

Bilmek istiyorum. Onunla hissetmek istiyorum. Sadece onun bana gibi.

Ama sonra ne olacak? Yine de kaçmam gerekecek. Yine de gitmesine izin vermem gerekecek. Tekrar.

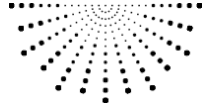
"Gerçekten gitmeliyim, bebeğim." Sesi boğucu bir törpüyle çarpıyor, parmak eklemleri yanağımı okşuyor. "Olmak istediğim son yer senin bir yer da."

"Enzo..." Adını mırıldanıyorum, aramızdaki yoğun bağın beni yeniden bir bütün yapmaya yetmesini diliyorum, ama tanınmayacak kadar mahvolmuş durumdayım. Beni ve tüm gizli yaralarımı hâlâ tanımıyor. Hatırlaması kolay, tanıdığında beni reddedebilir.

"Sana hâlâ kızgınım," diye takılıyorum, duygusal bir sınırla bağlıyım.

Bakışları yüzümün her santimetresinde şefkatle dolaşüyor. "Ben böyle seviyorum, bebeğim." Dolgun dudakları ağzımın köşesine doğru eğiliyor ve beni o kadar hafif öpüyor , biri bunu neredeyse hiç hissetmez ama ben hissediyorum. Her şeyi hissediyorum. Gücünü. Dokunuş, tüm vücudumu karıncalandırıyor. Bana bunu hissettiriyor. Her zaman. Ve onunla, hissetmeyi asla bırakmak istemiyorum.

CHAPTE R FIFTE E N

JOELLE

O gittikten sonra bir süre evin dolaştım, tehlike anında saklanacak bir yere ihtiyacım olursa diye etrafımı tanımaya çalıştım. Bugünlerde beynim böyle düşünüyor, her zaman kaybolacak bir delik .

Kollarımı bana aldığı büyük boy sıcacık kazağa dolayarak, saran tehlike havasını pekiştiren soğukkanlı ifadeleriyle nöbetçilerin yanından geçiyorum.

Geniş bir koridorda yürürken, bana hiç göstermediği bir önünden geçerken donup kalıyorum. Cam kapıdan kuyruklu piyano görünüyor ve parmak bir zamanlar tuşları kadar iyi çaldığımı, müziğin içinde boğulduğumu, etrafımdaki dünyanın kayıp gittiğini hatırlayarak karıncalanıyor. Hâlâ çalabiliyor muydum yoksa ellerim unutulmuş muydu?

ON DÖRT YAŞINDA

"Tekrar çal," diyor annem arkamdan, ben ona bakarken avuçlarını omuzlarıma sıkıştırmış, yüzünde bir gülümseme belirliyor.

Parmaklarımı tekrar tuşların üzerine koyuyorum, müzik sürükleniyor, "Do Majör Prelüd No.1 "in sesi bizi huzurla yıkıyor. Bu annemin favorisi. Ve bu yüzden benim.

Kendimize ait bir piyano alacak paramız hiç olmadı ama ihtiyacımız da yoktu, çünkü bu piyano büyükanneme aitti. Kendisi klasik bir piyanistti ve annem onun doğal yeteneklerini miras aldığımı söylemekten hoşlanırdı.

Çalmayı hep sevmişimdir. Bir keresinde okuldaki müzik odasına gizlice girdiğimde kimse çalmıştım ya da en azından yalnız olduğumu sanmıştım. Müzik öğretmeninin dikkatini çektim, beni kanatları altına aldı ve bilmediğim her şeyi bana öğretti.

"Sen gerçekten harikasin," diye fısıldıyor annem. "Bunu asla unutma Jade." "Unutmayacağım."

Onu düşünmek hala acı veriyor, dışarıda bir yerde olduğunu bilmek, öldüğüme inanmak, asla bir ulaşamamak. Bu tarif edemeyeceğim bir acı.

Gözlerimin altını kaydırıyorum, ıslak damlalar parmaklarımı ıslatıyor. Yine de annem onunla neden iletişime geçemediğimi anlayacaktır. Hayatını çocuklarını koruyarak geçirdi. Robby'yi tehlikeye atmamı asla istemezdi.

Piyanoya bakmaya devam ediyorum, kendimi , tekrar çalıp çalamayacağımı çok istiyorum ama denemeyeceğim. Bu bana sadece güzel günleri hatırlatacak ve şu anda onları düşünemiyorum.

Kalbim ve ruhum hala o odada olsa da, her tuşa basışımda kendimi akıtmayı dileyerek hareket devam ediyorum.

Yanındaki oda çok daha güvenli ; kapısı açık duran büyük bir ofis. Siyah, modern bir masa ve yüksek arkalıklı deri bir sandalye ortada duruyor. Duvarları soluk griye boyanmış, deniz mavisi uzun bir kanepe bir tarafa doğru uzanıyor.

İçeri adım atarken, ayaklarım yumuşak fildişi halının üzerinden geçiyor, tüylü iplikler ayak parmaklarımın arasından kayıyor, ellerim üzerinde tek bir toz zerresi bile olmayan cilalı masanın kayıyor.

Merakım ve masanın etrafından çekmecelere doğru ilerliyorum, böyle bir adamın ofisinde ne bilmek istiyorum. Belki bana onun gerçekte kim olduğunu söyleyecek şey bulurum.

En çekmeceyi açtığımda iki mavi klasör ve küçük bir not defteri buluyorum. Not defterine uzanırken bir şey bulmayı beklemiyorum. Ama başım geri döndü.

"Nereden bildi ki...?" İlk sayfayı okurken sesim dalgalanıyor.

Hey, Joelle. Güzel gözetleme.

Bir sonraki sayfaya geçiyorum, nabzım hızlanıyor.

Bugün özellikle seksi görünüyorsun.

Buraya geldiğimi nasıl bildiğini anlamadan diğer iki notu okudum.

Korkarım çok heyecan verici bir şey

bulamayacaksınız. Ya da belki bulursun.

hızlıca çekmeceye geri bırakıp klasörleri çıkarıyorum. Bakışlarım odanın içinde dolaşüyor ve burada olduğunu bildiğim kameraları arıyor. Şu anda beni izliyor olabilir. Dudaklarıma bir gülümseme ve ilk klasörün içeriğini incelemeye başlamadan hemen önce orta parmağımı çeviriyorum.

işletme adı olmayan, miktarı binlerle ifade edilen makbuzlar buluyorum. Geri kalanları karıştırıp bir sonraki klasöre geçiyorum. Ama tam onu açarken, içinden bir şey kayıyor ve yere düşüyor.

Diz çökerek aldım, çevirdiğimde bir daha göreceğimi hiç düşünmediğim bir adamın fotoğrafını buldum.

Şokum sert bir nefesin ardına gizlendi.

Roman'ın kanlı yüzüne bakmaktan kendimi alamıyorum. O kadar çok ki onu zar zor tanıyabildim. Neden Enzo'da bu fotoğraf var? Onu dövdü mü? Benim için mi? Enzo'nun bizi birlikte gördüğü geceden beri onu neden görmediğim şimdi anlaşılıyor. Öldü mü?

Cevaplara ihtiyacım var ve Enzo eve döndüğünde bunları bana verecek. Fotoğrafı alıp tekrar içine yerleştiriyorum, çekmeceyi kapatıp odama geri .

Bunu yaparken fuayeden geçiyorum, dışarıdan gelen anahtar şingirtısı beni olduğum yerde tutuyor.

Enzo içeri giriyor, dar gri pantolonu ve koyu lacivert düğmeli gömleği vücuduna kalıcı olarak dikilmiş gibi uyuyor, kollarının gergin kasları, göğsü kıyafetlerinin altında dalgalanıyor ve beni karşısında buluyor.

Muhtemelen yüzümdeki gergin ifadeyi fark ettiğinden kaşları soru sorar gibi eğiliyor. "Konuşmamız gerek," diyorum, fotoğraf elimde sallanırken.

"Elbette, bebeğim." Ağzının kenarında beliren eğlenceli bir sırıtişla karşılaşıyorum. "Bunun ofisini karıştırmanla bir ilgisi mi?"

"Bana tam olarak yapmamamı söylemedin."

"Haklısın. Ben ." Kapıyı arkasından kilitlemeye çalışır ve tam kilitlemek dışarıdan bir araba gümür gümür gelir.

Anında sertleşir; yüzü, vücudu, her şeyi alarma geçer. "Burada kal ve kıpırdama," diye emrediyor evden çıkarken, adamlarından biri yanında, kulağına fısıldıyor. Enzo başını sallıyor, karşılığında bir şey söylüyor ama ben duyamıyorum.

Beyaz bir Mercedes evin önünde durana kadar tekerlekler ilerlerken ben kapının kalıyorum. Kısa elbiseli iki kadın iniyor.

Vücudum kaskatı kesiliyor, göğsümde bir yanma hissi oluşuyor.

Buraya gelen kadınları mı var? Ben önemliymişim gibi davranırken mi? Bana bebek diyor. Beni düşündürüyor... Ne olduğunu bilmiyorum.

Midem, sahip olduğumu bilmediğim bir öfkeyle geri tepiyor.

Sırtını bana dönerek onlarla konuşuyor ve her biri ona bakarken ellerinin hareket ettiğini görebiliyorum, sarışın olan tırnaklarını kolunda gezdirirken pembe çizgiler olan alt dudaklarını ısıırıyor, elbisesi saç tellerinin rengiyle eşleşiyor.

Ayaklarım ben onları durdurmaya fırsat bulamadan hareket ediyor. Dışarı çıkarken yüzüme bir gülümseme düşüyor, her gece kulübü dolduran kalabalığa verdiğim gülümsemenin aynısı. Yürüyerek Enzo'nun yanına geliyorum, bana soru dolu bakışlar atarken avucum kabaca omzunu yakalıyor.

"Siz hanımlar burada ne yapıyorsunuz?" Masumca soruyorum, içimde ise tiksinti dönüyor. "Hava soğuk.

İçeri gel," diye devam ediyorum, elimle eve doğru bir işaret

yapıyorum. "Ne halt sen?" diye kulağıma hırlıyor.

Onu görmezden , dudaklarım kıvrılıyor.

" isteriz!" diye cıvıldıyor pembe saçlı olan.

Yanımdan hızla geçip içeri giriyorlar, Enzo ve ben de onları takip ediyoruz.

"Ne halt sen?" tekrar bağılıyor, eli kalçama uzanıyor, parmakları sertçe tenimi ısıırıyor ama bu sadece içimdeki ateşin daha da yanmasına neden oluyor.

Gözlerimi kısarak bakıyorum. "Onları burada mı istedin? Ben kimim ki seni durdurayım?"

"Yaptım-" diye açıklamaya çalışıyor ama elini üzerimden çekip içeride kendilerini çoktan evlerinde hissetmeye başlamış, stilettoaları hâlâ ayağında, bronzlaşmış bir bacağı diğerinin üzerinde çapraz duran kadınlara katılıyorum.

Ben onların karşısındaki koltuğa oturuyorum, Enzo ise elini saçlarında gezdiriyor, alnı çatık. Alışılmadık şekilde gergin görünüyor.

"Su ya da kadeh şarap ister misiniz?" Gözleri beni hedef alan iki büyük mermi gibi bakan Enzo'ya bir bakış atarak soruyorum.

Birbirimize bakarken nabzım daha hızlı atıyor, tırnaklarım avucumu ısıırıyor.

"Şarap isteriz," diyor sarışın, ona bakarken dudaklarını kıvrırarak.

İkisini de becerdi. Bu çok açık. Vücudum uyuşacak kadar üşüyor, ama buna hakkım yok.

kıskanmak için. Bana hiçbir şey borçlu değil. Aslında, onu incittim, birden fazla kez geri çevirdim ve o hala burada, bana yardım çalışıyor.

Roman'ı sadece bana elini için dövdü. Bianchi'lerin ne yaptığını bilseydi ne yapardı? Onlara para veren adamların yaptıklarını? Onları öldürür müydü? Benim için mi? Artık kimseye bir şey ifade etmeyen bir kız için mi? Yara izleriyle yanmış bir bedene hapsolmuş görünmez bir ruh. Ben işte. Böyle bir kadına aşık olması mümkün değil. Hayır. Onun gibi bir adam para için vücudunu satan bir kızı istemez.

Düşünceleri kafamdan silkeleyerek dikkatimi tekrar ona veriyorum, bakışları hâlâ benimkine yapışmış, içinde öfke var.

"İyi bir ev sahibi ol ve onlara biraz şarap getir," diye alay ediyorum, sahip olmak istediğim bir adama karşı vahşi bir sahiplenme duygusuyla doluyum.

Çenesi seğiriyor. Boğazımdaki ağrıya karşı yutkunuyorum, bu kadınların benim umutsuzca istediğim bir şeye sahip olmalarından nefret ediyorum.

Göğsü kabaca genişliyor, sonra odadan çıkıyor. İstediğim son şey bu kadınlarla burada sıkışıp kalmaktı. Yaptığım şeyi neden yaptığımı bile bilmiyorum ama içimde dönen kıskançlıkla kendimi kontrol edemedim.

"Peki, siz tam olarak kimsiniz?" diye soruyor pembe saçlı. "Burada daha önce hiç kimseyi görmedik." "Evet," diye sarışın. "Sen onun kız kardeşi falan mısın?"

Hayır, Joelle. Yapma bunu.

Ama onu daha fazla kızdırma düşüncesi çok daha heyecan verici.

"Ben onun kız kardeşiyim. Aslında *çok* yakınız, ne demek istediğimi anlıyorsanız belki biraz fazla yakınız." Bir omzumu kaldırıyorum, kaşlarımı cilveli şekilde kavislendirerek yüzümü eğiyorum.

"Wha- Ugh. Yani siz çocuklar..." Sarışın olanın gözleri dışarı fırlıyor. "Vay canına." Diğer saçını geriye atıyor. "Birbirinize hiç ."

Sanırım bu onun küçük beyninden geçti.

Omuz silkiyorum. "Annemiz postacıyla çok eğlenmiş olmalı." O

anda Enzo elinde üç bardakla içeri girdi.

"Bebeğim," diye sesleniyor pembe olan. "Aman Tanrım, annenin postacıyla ilişkisi olduğunu bana hiç söylemedin."

Sarışın kadın Enzo'dan bana bakmaya devam ediyor, sanki seviştığımızı hayal etmeye çalışıyor. Gülmemek için yanağımın içini ısıırıyorum.

"Bana bebeğim deme." İkisine de birer bardak verirken cevabı keskin ısırık oldu, omzunun üzerinden bana baktı, dişleri kenetlendi.

Kadınlar şaraplarını bir gibi yudumlarken, Enzo bana doğru yaklaşıyor, vücudu , gözleri beni esir alıyor. "İç." Emredici bir el uzatıyor, ben de kadehi çekine çekine alıyorum, kalbim bedenimin pençesinden kurtulmuş gibi dönüp duruyor.

Baştan çıkarıcı bir yudum alıyorum.

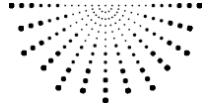
"Ne halt bilmiyorum, Joelle." Boynuma eğiliyor, sert bir fısıltı içime dolanıyor, her ısıtıyor. "Ama bunun hesabını vereceksin."

Ayağa kalkıyorum, bedenim onunkine yaslanıyor, göğüslerim gömleğinin düğmelerini yalıyor. "Tam olarak ne için?" Sesimi alçaltarak alay ediyorum. "ders dışı aktivitelerin arasına asla girmek istemem." Benim gözlerim sertçe onunkilere dikilmişken, onunkiler beni daha kalın bir bakışla kıştırıyor. "Şimdi, izninizle." Aceleyle yanından geçiyorum. "Sen arkadaşlarını eğlendirirken ben yukarıda olacağım." Omzumun üzerinden ona son bir kez baktığımda, onu öfkeyle dolup taşarken buluyorum. "İyi eğlenceler."

Cevap vermesine fırsat vermeden merdivenlere yöneldim ve yukarı çıkarken bir kadın sesi duydum

"Biz de yukarı çıkmalıyız. Seni gerçekten özledik, Enzo." Odama girdiğimde, umarım duvarların onları becerdiğini duymam.

CHAPTER SIXTEEN

ENZO

Beni çeviren, ne kadar tehlikeli olduğumu söyleyen o'ydu, ama şimdi kadınları lanet olası evime davet ettiği için kıskanıyor mu? İstedğim zaman istediğimi yapmaya hakkım var. Ama istemediğimi mu?

Joelle'den önce kadınları eve getirmekte hiç tereddüt etmemiş olabilirim ama artık böyle bir arzum yok. Kardeşlerime ne söylersem söyleyeyim, ne yaptığımı varsayarlarsa sansınlar, Joelle ile tanıştığımızdan beri bir kadınla birlikte . Çok yaklaştım, ben de insanım ama hiçbir şey . Bunu yapamazdım.

Hiçbiri o değildi. Çünkü Joelle ve ben bir kez olsun gerçek bir şeyler hissettim, zamanımı boşa harcadığım hiçbir kadınla bir şey. Ama Joelle beni, gerçek beni buldu ve ben bu parçamı asla başkasıyla paylaşmak istemiyorum

"Geliyor musun, yakışıklı?" Marissa elini benimkinin içinden geçirerek beni çekiyor.

Merdivenlerden yukarı çıkıyoruz ve de sikmeye niyetim yok. Neden geldikleri hakkında hala bir fikrim yok, umurumda da değil. Marissa'nın mesajını görmezden geldiğim içindir. Tek onları , ama kendi intikamımı almadan önce değil.

Joelle bunu istedi, değil mi? Onları burada, benimle istedi. Bunu ona vermekten mutlu olacağım. Öyle olduğumu düşünmesi için hiçbir şey yapmama gerek yok.

Onları Joelle'in uyuduğu odanın yanındaki yatak odasına çekiyorum. Eve getirdiğim kadınlar için kullandığım tek oda orası, hiçbirinin yatak odama girmesine izin vermiyorum. Orası kutsaldır.

Marissa hemen yatağa düşüyor, avuçları yorganı , pembe saçları darmadağın. Tatiana kıkırdıyor, üstüne tırmanıyor, boynunu öpüyor, ikisi de aç gözlerle beni süzüyor. Ama ne benim ne de aletimin , çünkü istediğim tek kadın benimle savaşmaya devam ediyor.

"Bize katılmayacak mısın?" Tatiana mırıldanarak uzun tırnaklarını Marissa'nın açıkta kalan memelerinin üzerinde gezdiriyor. "Hadi ama Enzo," diye devam ediyor Marissa'nın eli kalçalarının arasında kaybolurken. "Bizim yerimize kız kardeşini becermeyi tercih ettiğini söyleyemezsin."

Başımı geriye atıyorum. "Az önce ne dedin sen?"

"Alt kattaki kız. O senin kız kardeşindi, değil mi? Bu yüzden mi bugün bizden kaçtın? Bizi eğlendiremeyecek kadar onunla mı meşguldün?" Marissa onu parmaklarıyla sikerken Tatiana'nın sesi bir iniltiyle boğuluyor.

Joelle onlara kardeşi olduğumu mu söyledi? Seviştığımızı mı? Dişlerimi sıkmaktan çenem ağrıyor. Onu elime geçirene kadar bekle.

"Yargılamayacağız," diye inliyor Marissa, Tatiana bu iyiliğe karşılık verip parmaklarını külotunun altından geçirirken. "Hatta bize katılmasına bile izin vereceğiz."

"Affedersiniz hanımlar." Kapıya doğru yürüyorum. "Yapmam gereken bir iş görüşmesi olduğumu hatırladım.

Ama siz ikiniz keyfinize bakın. Döndüğümde ben de size katılacağım."

Saçmalık. Öyle bir niyetim yok.

"Mmm, tamam," diye inliyor Marissa, tam kapıyı arkamdan kapatıp Joelle'in odasına doğru ilerlerken. Kapıyı çalmıyorum bile, çünkü kapıyı neredeyse menteşelerinden söküyorum ve onu yatağında, başının üzerinde bir yastıkla buluyorum.

Ben içeri girer girmez, sarsıldı. "Burada ne işin var? Hayran kulübünle birlikte olman gerekmiyor mu?" Ayağa kalkarken hırçın bir kıs kıs gülüyor. "Yol boyunca tezahüratları duydum."

"Tam olarak olmam gereken yerdeyim." Onun olduğu yere yaklaştığımda kelimeler sert çıkıyor, o kadar güzel ve o kadar inatçı ki. "Ben aşağıda içki alırken onlara ne söyledin?"

"Kameralarınız yok mu?" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor, tek omzunun derisi açıkta, hepsini çekip çıkarmak istiyorum, ona birlikte ne kadar iyi hatırlatmak için, eğer gitmeme izin verirse ve beni içeri. "Belki geri sarmaya basıp öğrenebilirsin." Tatlı dudakları eğlenerek yukarı kalkıyor.

tüm mesafeyi kapatıp tam önünde durduğumda ağzıma kaba bir gülümseme yerleşiyor. "Bunu senden duymak istiyorum." Elim çenesine düşüyor ve başını yukarı kaldırıyor. "Söyle bana, Joelle.

Ne

Onlara söyledin mi?"

"Şey..." Dudaklarının kenarında bir gülümseme beliriyor. "Kız kardeşini becerdiğini ima etmiş olabilirim de olmayabilirim de." Elimi iterek tekrar yatağa.

"Benim bir kız kardeşim yok."

"Sürpriz." Bir kaş yukarı kıvrılır. "Artık biliyorsun."

"Beni engelliyor musun bebeğim?" Hemen yanındaki yatağa uzanıyorum, elim bileğinden bacağına doğru ilerliyor, avucum iç uyluğuna yerleşene kadar devam ediyor ve onu titretecek kadar sıkıyorum.

"Hayır. Sadece seninle eğleniyorum." Yüzüne bir mizah yerleşiyor ve ben de onu boğazına kadar soktuğum aletimle silmeyi çok istiyorum.

Bakışları sikime doğru kayıyor ve ne kadar sert olduğumu anlayabildiğini biliyorum.

"Orada gördüğün şey hoşuna gitti mi bebeğim? Dokunmak ve daha iyi hissettirmek ister misin?" "Evet, üzgünüm, bana ait olmayan bir şeyi istemiyorum."

Daha da yaklaşıyorum, elim şimdi bel kemerine kaçıyor, parmak uçlarım gömleğinin altına giriyor ve oradaki teni okşuyor. "Sertleşmemin onlar için olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hepinizi duydum." Nefesi boğuk ve kesik kesik çıkıyor, dokunuşumla tüyleri diken diken oluyor. "Ne bildiğimden oldukça eminim. Bilmediğim şey ise neden burada olduğun."

"Bazı şeyleri açıklığa kavuşturmama izin ver." Parmaklarım daha yukarı tırmanıyor, göğsü benim hareketimle yükseliyor, dudakları yumuşak nefeslerle ayrılıyor. Elim göğüslerinin hemen altına iniyor, tam altlarına sürtünüyor. Her birinin kabarıklığını avuçlarımın içinde hissetmek istiyorum. "*Senin için* sertleştim, Joelle. Senin için her zaman sertim."

Nefesini içine çekiyor ve ben de o sakin gözlerin derinliğine bakıyorum, yüzündeki o geniş bakışlı ifadeyi öpmek için zor. "Ve duyduğun o saçmalığın benimle hiçbir ilgisi yoktu. Duyduğun gibi" - başımı hala devam eden gürültüye doğru eğiyorum- "bensiz iyiler. Ama sen..." Parmaklarım vücudunun yan taraflarında geziniyor, çıplak ten çıplak tene değişiyor. "Bana itiraf etmek istediğinden daha fazla ihtiyacın olduğunu hissediyorum ve benim de sana ihtiyacım olduğundan eminim."

Yüz ifadesi ahlaksızlaşıyor, yanakları kızarıyor. "Enzo," diye fısıldıyor, kaşları çatılıyor. "Evet, bebeğim." Bu bir soru değil çünkü biliyorum. "İçinde hissettiğin o şeyi ben de hissediyorum."

Eli dizime inerken elim tekrar düşüyor, sikimi kavrayana kadar yukarı çıkıyor, vücudunu benimkine yaklaştırırken eli bir kez okşuyor, ta ki nefesi ağzımın üzerinde fırtınalar koparana kadar.

"Fuuuck." Tüm bedenim canlanıyor, bana dokunmayı bırakmasını istemiyorum.

Bakışlarım daralıyor. "Şu anda sana ne yapmak istediğimi tahmin bile edemezsin." "Yap o zaman." Hırıltılı bir iniltiyle iç çekiyor.

Oh lanet olsun.

"Eğer istediğin gerçekten buysa, o zaman söyle bana. Erkek arkadaşın mıydı?" Elimi sıkıyorum, bir parmağım amını okşuyor.

"Önce sen." Parmaklarını sikimin etrafında sıkıyor. "Kora'yı becerdin mi?" "Kimi?"

Aletime masaj yaparken inliyorum.

"Striptiz kulübündeki kız. Birlikte arka tarafa gittiğin kız."

"Joelle, hayır. Siktir, bebeğim." Elimle yanağını tutuyorum, yüzüm buruşuyor. "Böyle mi düşündün?"

Başını sallıyor.

"Seninle tanıştığımdan beri kimseye dokunmadım. Dokunmak da istemiyorum."

Alt dudağını ısıyor ve ben bu kadını öpmeyi her şeyden çok istiyorum.

"Senin sıran." Bir elim çenesine düşüyor ve gözlerinin içine bakarken onu sıkıca kavıyorum. "O senin erkek arkadaşın mıydı, Joelle?"

"Hayır." Başını sallıyor, gözleri duygusallıktan parlıyor. "O hiçbir şeydi."

Bir anda üzerine çıktım, bedenim onu yatağa yapıştırdı, dizim kalçalarının arasında, bilekleri başının üzerinde sıkıca kavranmıştı.

"Kimse bana senin hissettirdiklerini hissettirmedi," diye itiraf ediyorum, dilimin ucu dudaklarında gezinene kadar yavaşça alçalıyorum, nefesim çenesinin boynuna doğru iniyor.

Sanki bunu ne kadar çok istediğini bana göstermemek için büyük bir mücadele veriyormuş gibi, en küçük bir inilti ile bir iç çekiş onu dışarı çıkarıyor. Bizi istiyor.

Yavaşça boynunun narin derisini öpüyorum, tam da dilime çarpan o hızlı nabzın üzerinden. "Kız kardeşimi böyle eminim." Onu daha yumuşak öpücüklere yüzüme bir gülümseme yerleştiriyor.

Elleri kavrayışından kurtuluyor, bir avucu başımın kavıyor, tırnakları kafa derimi tırmalıyor, kalçaları dizime çarpıyor. "Enzo..." İsmimin fısıltısı, onu ıslak ve sıkı bir şekilde etrafında hissetmek için sikimin kabarmasına neden oldu.

"Daha önce yaralandığını bilmeseydim," diyorum, gözlerimi yüzündeki işkence görmüş arzu ifadesine kaldırarak. "Ellerinin sana dokunmasını istemediğin bir adam tarafından hoyratça muamele gördüğünü bilmeseydim, çoktan kıyafetlerini seni bir vahşi gibi becerirdim." sıkıyorum, Roman'ın ona yaptıklarını, başkalarının olabileceklerini düşünmek bile kalbimi parçalıyor. "Ama seni inciten başka bir adam olmayacağım. Bunu asla yapmam."

"Roman'ı bu yüzden mi ?" Gözleri, arkalarında sakladıkları yaşlarla parlıyor, sesine her zaman göstermediği bir kırılganlık damgasını vuruyor. Bunu görmeme izin verecek kadar rahat hissetmesini bir hediye olarak görüyorum.

"Onu sadece dövmedim, Joelle. Onu öldürdüm. Acı çektirerek."

Keskin nefes alış, kaşlarının birbirine yaklaşması, ona anlatmamı engellemiyor. "Sana elini sürmeye cüret herkesi öldürürdüm."

İtirafımın şokuyla nefesi kesiliyor. "Neden bu önemsiyorsun?" Bana büyük bir üzüntüyle bakarken kelimeleri titriyor. "Bunların hiçbirini hak etmiyorum."

"Sen her şeyi hak ediyorsun." Dudaklarımı onunkilere değdiriyorum ve zar zor bir öpücük bırakıyorum.

Yüzümü avuçluyor, ikimiz de birbirimize birden fazla şekilde sarılıyoruz, ikimiz de kendi berbat yollarımızda kırılmışız. "Keşke daha önce tanışabilseydik..." Gözleri yaşlarla bulanıklaşırken sözlerini yarıda kesiyor.

"Asla sahip olamayacağımız bir şeyi bulmaya çalışarak zaman harcamayı bırak. Bu biziz, bebeğim. Tam buradayız. Şu anda. Ve senden daha çok istediğim kimse yok. Senin bu halini." Burnunun ucunu öpüyorum, onu içime çekiyorum. "Tek istediğim onları yıkmakken duvarlar örmeyi bırak."

Gözlerinin altını silerken çenesi titriyor. "Ne istiyorsun bebeğim? Fazla düşünmeyi bırak, sadece söyle. Ne istiyorsun?"

"Sen, Enzo. Seni istiyorum."

"Bana sahipsin. Her zaman ."

Dudaklarını yakalıyorum, onu içime çekiyorum, o da beni öperken bedenimin yaşamla dolduğunu hissediyorum. Soluk soluğa nefesler, inilti, kalplerimizden açlıkla kopuyor, dilim çıldırtıcı bir çılgınlıkla ağzına giriyor, elleri sırtımı tırmalıyor, belimde sıkışmış gömleği kaldırıyor.

Bunun hiç bitmesini istemiyorum.

Elim kalçasında geziniyor, parmaklarıma boşaldığını hissetmek istiyorum. Onu beceremem. Henüz yapamam. Bunun yavaş olmasını istiyorum. bir andan pişman olmasını istemiyorum.

İsteksizce geri çekildim, ikimiz de nefessiz kalmıştık. Doğrulduğum, taytının üst kısmını çekiştirerek çıkarmaya başladım. "Ben de nasıl nazik olunacağını biliyorum Joelle. Sana göstereceğim."

Bakışlarımı tutuyor, kalçalarını kavislendiriyor, onları aşağı kaydırmama izin veriyor, ahlaksızlığım o tatlı amcığı örten beyaz dantel tangaya odaklanıyor. Onu tatmayı, dilimin üzerinde titrerken nasıl ses çıkardığını bilmeyi her şeyden çok istiyorum ama bu da bekleyecek.

"Çok güzelsin," diyorum, vücudunda tekrar süzülüyorum, dudaklarım onunkilere geri dönüyor, nazikçe hareket ediyor, işaret parmağım külotunu yana çekip sıırıslam yumuşaklığının arasında okşarken dilini emiyorum.

"Bebeğim," diye . "Buna çok ihtiyacın var, değil mi?"

"Lütfen. Bana yaptıklarını hissetmek istiyorum. Her zaman yaptığın şeyi."

"Siktir." Uzun bir nefes çekiyorum, bir parmak ucumu klitorisinin etrafında dolaştırıyorum, bir saniye daha ekliyorum. "Seni koruyacağım, her bir muhteşem santimini." Gözlerim onunkilerden ayrılmadan bir parmağımı yavaşça içine sokuyorum. "Bir daha kimse sana dokunmaya cesaret edemeyecek. Şu andan itibaren sadece benim ellerimi hissedeceksin."

"Evet," haykırıyor, elleri çarşafı yumrukluyor, göz kapakları sırtı kıvrılıyor. "Daha fazla. Seni daha derinde istiyorum."

"Sana her zaman istediğini vereceğim." İki parmağımı da sonuna kadar soktum.

Kıvrıyor, ağır pantolonları, o kışkırtıcı zevk inlemeleri beni daha da sertleştiriyor, G noktasına öyle bir vuruyor ki adım ağzından dökülüyor, duvarları beni sıkıca kavırıyor.

Dudaklarımı onunkilere çarpıyorum, yaşadığım sürece başka bir kadını öpmek istemiyorum. İşte böyle hissettirmeli. Daha önce hiçbir fikrim yoktu, ona kadar. Hiçbir şey bununla kıyaslanamaz. Eğer beni terk ederse. Beni terk *ettiğinde*. Bir daha asla doğru olamayacağım.

Belki onu kalmaya ikna edebilirim. Bu evde, benimle, olması gereken yerde.

"Daha sert," haykırıyor ayrıldığımızda, bakışları benimkine saplanırken nefes verişini üzerimde dalgalanıyor, eli enseme kavırıyor. "Daha sert istiyorum."

Ben de ona veriyorum, kıvrılmış parmaklarım titreyene kadar içine giriyor. "Çok iyi hissediyorsun, Joelle." Başparmağım aynı anda klitorisini okşuyor. "Sikimin etrafına sarıldığında kendini çok iyi hissedeceksin."

"Becer beni, lütfen yap şunu." Kelimeler aceleyle ağzından dökülüyor ve arkalarındaki titreme tam da bunu yapmak neden oluyor.

"Bu gece olmaz, bebeğim. Vücudunu tanımak için zaman ayırmak istiyorum." Daha sert sürüyorum. "Ben senin benimkini tanımanı istiyorum."

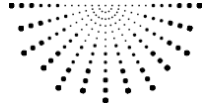
"Ah Tanrım, evet," diye haykırıyor, duvarları etrafımda kenetleniyor, beni içeri çekiyor, aletim sertleşiyor ve uyluğuna doğru seğiriyor, sıcaklığının içine ihtiyaç duyuyor.

Vücudu kasılıyor, inlemeleri artık daha güçlü geliyor, amı dalgalar halinde etrafımda titriyor.

"Evet, işte böyle bebeğim. Seni hissetmeme izin ver. Duymama izin ver." Kendimi koluma yaslıyorum. "Boşalırken o gözleri görmeme izin ver."

"Enzo, evet..." Sesi titriyor, bakışları benimkine kilitleniyor ve çöktüğünde bunu saklamıyor. Her görmeme izin veriyor ve ben de her anın tadını çıkarıyorum.

K H A P T E R S E V E N T E N

JOELLE

Bana dokunduktan, olduğum kızın parçalarını hissettirdikten sonra beni saatlerce kollarında tuttu. Yandaki kadınlar çoktan unutulmuştu, adamları tarafından evlerine gönderilmişlerdi, onları evinden için talimat verdiği kişiler.

Daha önce hiç bir erkek tarafından tutulmamıştım. Pek sayılmaz. On sekiz yaşımdayken sahip tek erkek arkadaşım sadece bir çocuktu. Birkaç aydan fazla sürmedi ve ondan sonraki de aynıydı. İyi çocuklardı, ama gerçekten hatırladığım ya da biri değildi.

Enzo gibi değil. O benim bir parçamı oydu. Sahipleniyor. Tüketiyor. Sanki başından beri onunmuş gibi. Sanki sonsuza dek onunmuşum gibi.

Onunlayken ağırlıksızım, sahip olabileceğimi bilmediğim bir dünyada kayboldum. Ama o bunu istememi sağlıyor. Normallliği. Onunla, Robby ile bir hayat. Ve belki bizi koruyabilir. Belki de her şey hakkında yanılmışımdır. Benim için çok şey yaptı zaten. Belki sırlarım konusunda ona güvenebilirim. Bana yardım edebilecek biri, o da Enzo olabilir.

Ama bunun doğru hamle olduğundan emin olmak için zamana ihtiyacım var. Robby hâlâ hayattaysa, Enzo'ya söylemenin oğluma zarar vermeyeceğinden kesinlikle emin olmalıyım.

Enzo yanımda, büyük kolu kalçama dolanıyor ve inlerken beni kendine çekiyor. Ağzı omzuma öyle yumuşak bir şekilde yerleşiyor ki, onun kadar sert bir adama ait değil. Yine de bana karşı hep öyle oldu, değil mi? Sayısız yüz, bir melek ve aynı zamanda şeytan.

Bütün gece yanımda uyudu, gitmek istemedi ve ben de onun gitmesini istemedim. Tüm çirkinlikleri ediyor, bir zamanlar sahip olduğum güzelliği bulup gün yüzüne çıkarıyor.

Onu sevebilirim. Gerçekten sevebilirdim. Bu düşünce acı veriyor, kalbim ağırlaşıyor, yaratabileceğimiz müzik için kanıyor. Ama bu gerçekten bizim şarkımız olabilir mi? Sözleri yüksek sesle söyleyebilir miyiz, yoksa asla tam olarak uymayan bir melodiye mahkum muyuz?

Dün gece bize yemek getirdikten sonra yatakta yemek yedik, uzun zamandır kayıp olan arkadaşlar gibi güldük, bir zamanlar çok karanlık, çok yalnız olan bir dünyadan taşan renklere uyanan aşıklar. Ta ki şimdiye kadar. O hayatıma girip her şeyi değiştirene kadar. İyi ya da kötü. Henüz bilmiyorum. çok korkuyorum.

Korku, son dokuz yıldır bildiğim şey. Tek gerçek dostum ya da düşmanım. İkisi de aynı şey. Benim dünyamda insanlara güvenmek zordur.

Ama ona

güveniyorum.

Güvenmiyor

muyum?

"Günaydın bebeğim," diyor, sesinin çakıllı erkek gücüyle sızıyor, beni güvenliğiyle sarıyor, yabancı bir şey, ama çok arzuladığım bir şey.

"Günaydın." Ona doğru dönüyorum, yüzünde hayranlık dolu bir gülümseme yayılıyor.

"Umarım iyi uyumuşsundur, çünkü ben iyi uyudum." Kalçamdaki eli sıkıyor, ucunu öpüyor

burnumdan.

Kalbim sıkışıyor.

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım." Sırıttım, ciddiydim. Düşmanlarım her hareketimi izlerken, evime davetsizce girerken uyumak, kaliteli uyku olarak adlandırabileceğim bir şey değil.

"Güzel. Belki bunu kalıcı hale getirebiliriz." Avuçları kıkımda geziniyor, boynumu öperken kıkıma masaj yapıyor.

Meme uçlarım onun dokunuşunun ardından çakıllaşıyor, inlemelerim bir uğultuyla çarpıyor, parmaklarım saçlarına dolanıyor. Her gün onun yanında uyanmak, buna hazır mıyım bilmiyorum. Hakkında hiçbir şey bilmediğim bu adama çoktan aşık oldum bile.

"Daha fazla zamana ihtiyacım var," diye fısıldıyorum ve dudakları kıpırdamıyor, nefesi sıcak bir şekilde boynumda geziniyor. Geri çekiliyor, o gözler beni yemyeşil ormanın içinde, baştan çıkarıcı bir labirentin içine hapsediyor.

"Ben düşman değilim, bebeğim."

"Bunu biliyorum. Ama..." Hazır daha fazlasını açıklamak için sözümü kesiyorum.

Eli enseme sabitleniyor, bakışları yumuşuyor. "Sorun yok. Açıklamana gerek yok."

"Öyle hissediyorum." Duygular boğazımı sıkıyor. "Sana her şeyi anlatmam gerekiyormuş gibi hissediyorum ama beni engelleyen şeyler var."

"Hazır olduğunda bana söyle çünkü hiçbir yere gitmiyorum." Yüzüne çarpık bir gülümseme yerleşiyor. "Sen de öyle bebeğim."

"Sürekli hatırlattığın için teşekkürler." Beni kaldırıp üstüne yatırdığında gözlerimi şakacı bir şekilde deviriyorum, yanağım göğsüne değiyor, kalbinin telaşlı atışları altımda çarpıyor, nabzımın hızlanmasına uyuyor.

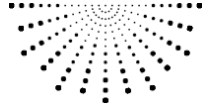
"Burada benim olmanın, bulunduğun yerden daha iyi olmadığını söyle, seni hemen bırakayım. Soru sormak yok. Ama bana yalan söyleme."

Nefesim kesiliyor, tenim uyanıyor ve sırtımdan aşağı diken diken oluyor. "Bunu sana söyleyemem."

Bir iç çekiyor, ağzı başımın tepesine inerken bedenimi yavaşça yukarı itiyor, öpücük o kadar güzel ki göğsüne daha da gömülüyorum, kabusun ne zaman bir rüyaya dönüştüğünden emin değilim.

Ama Robby, o hâlâ dışarıda ve onu bulmam gerek.

CHAPTER EIGHTEEN

JOELLE

Ertesi gece yatağa yalnız giriyorum, beni saran o kolları özlüyorum. Soğuk yorganın altına girdiğimde daha da soğuk hissediyorum.

Gözlerimi kapattığımda Robby'yi en son gördüğüm anı hayal ediyorum, parlak mavi gözleri o kadar canlıydı ki sanırsınız tüm dünya onların içindeydi. Etrafımızdaki onca kötülüğe rağmen, onu her ay o kısa dakikalarda görmek tüm dünyamı daha parlak hale getirmeyi başarıyordu.

Onu hatırlayarak, birlikte gülümsemeyi başardığımız o kısacık anları hatırlayarak gidiyorum ve onları asla unutmak istemiyorum. bana kalan tek parça onlar. Beni hala rahatsız eden kabusları bastıran tek şey.

Önlerinde duruyorum, çırılçıplak, bedenim titriyor, ellerim göğüslerimi örtüyor, dizlerim öyle sıkı kenetlenmiş ki kemiklerim ağrıyor. Onlar bana bakarken gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor, bakışları çürümüş, içlerini çürüten düşünceler dolduruyor.

"Bu bizim yeni kızımız," diyor siyah kadife kanepeye uzanmış bir adam, saçlarının kenarlarına aklar düşmüş, sertleşmiş parmak eklemleriyle morarmış yanağını okşarken. "Onu çoktan alıstırdım."

"Görünüşe göre bundan daha fazlasını yapmışsın." Bir diğeri gülüyor, yüzü daha önce karşılık verdiğimde beni döven kadar yaşlı. Ama yine de istediğini aldı.

Çıplak ayaklarımdan üzerinde sallanıyorum, bana her ne verdilerse hâlâ etkisindeyim.

"Dans ediyor mu?" diye soruyor üçüncü adam, beni geçip odanın ortasındaki direğe bakarak. "O vücut çalışmasını görmek için para verirdim."

"Biz ne dersek onu yapacak," diye söze karışıyor bana zarar veren, uğursuz sesi etime batan çiviler gibi.

İtaat etmezsem beni öldürmekle tehdit ederken beni tuttuğu boğazımdaki acıyla yutkunuyorum. Adının Faro olduğunu ve artık onun olduğumu söyledi.

Tutulduğum kafese ilk getirildiğimde Kayla ve Elsie'yi aramaya çalıştım ama orada değillerdi. Onlara seslendiğimde cevap vereceklerdi, o kadar yüksek sesle bağırdım ki oradaki diğer kadınlar bana susmamı söylediler. Nerede olabilirler? Onları nasıl bulacağım?

"Dans et kızım," diye bağılıyor biri, üst dudağında bir hırıltı.

Ama yapamam. Yapamıyorum. Vücudum uyuşmuş, titriyor, nefesim o kadar hızlı ki bayılacağımdan korkuyorum. "Dilsiz mi, Faro?" diye devam ediyor. "Bize lanet bir kukla mı buldun?"

"Hayır." Faro acımasızca gülüyor. "Sanırım biraz daha cesaretlendirilmeye ihtiyacı var." Başımı sallayarak nefes nefese kaldım. "Hayır, hayır. Lütfen," diye kekeliyorum.

"Oh, bak," der üçüncü adam. "Konuşuyor. Bu lanet bir mucize."

Bana doğru ilerliyorlar, ben bir adım geriye düşüp neredeyse tökezlerken kanepeden kalkıyorlar, ellerim görmelerini istemediğim şeyi ortaya çıkarıyor.

Sırıttıyorlar, gözleri göğüslerimde, gözyaşları yüzümden aşağı akıyor ve ben ne biliyorum.

Bana ulaştıklarında, elleri açgözlülükle derimi kemirirken, çığlıklarım çığlıklara dönüşüyor ve onlar bitirene kadar durmuyorum, beni çoktan atılmış gibi yerde bırakıyorlar.

ENZO

Onun yanında uyurken, uzun zamandır bu kadar sağlıklı uyumamıştım. Bunu o yapıyor ve umarım ben de onun için yapıyorumdur.

Viper'da birkaç saat geçirdikten sonra eve geldim, Dante'yle birlikte halletmemiz gereken bazı işleri hallediyordum. Joelle' hoşlandığımı itiraf ettim ve Dante'yi hazırlıksız yakaladım. Ama ona söylediklerimde ciddiymdim. Joelle beni isteseydi, onu benim yapmakta tereddüt etmezdim, ama onu engelleyen çok şey var. Keşke o duvarı yıkabilsem ve arkasında ne olduğunu gösterebilsem. Belki o zaman kalırdı.

İçeri girdiğimde ev sessizdi, adamlarım her zamanki gibi etrafta dolanıyordu. Joelle şimdiye kadar uyumuş olmalı. Onu cep telefonumdan en son kulüpte görmüştüm ve kanepeye kıvrılmış televizyon izliyordu.

Merdivenleri sessizce çıkararak yatak odamın kapısına ulaşıyorum ama içeri yerine onunkine kadar yürüyorum. Tekrar onun yanında uyumak istiyorum. O da beni orada istiyor mu?

Onu uyandırmamayı umarak yavaşça tokmağı çeviriyorum. Kapıyı iterek açmaya başladığımda, çığlığı duvarları yırtıyor, o kadar yüksek ki nabzım sıçırıyor, ayaklarım alarmla hareket ediyor, adamlarımdan bazıları zaten üst katta, bize doğru yürüyor.

"Efendim?" diyor biri arkamdan. "Burada her şey yolunda mı?"

Joelle'i yatak başlığına yaslanmış, dizlerini göğsüne çekmiş, kollarını göğsüne sarmış, vücudu titrerken, yüksek sesle nefes verirken buluyorum.

Bir elimi uzatarak adamlarımdan geride kalmasını işaret ediyorum. "Sorun . Kapıyı kapatın."

Ona doğru ilerlerken arkamda tıkırdıyor, ama bana bakmıyor bile, o büyük, kırışmayan gözleri ileriye bakıyor.

"Joelle, bebeğim?"

Yatağa yaklaştım, neredeyse ayak ucundaydım. "Ben Enzo. Buradayım."

Cevap köşeyi dönüp ona yakın oturuyorum ve vücut sıcaklığımı hissetmesini sağlıyorum. Titremeye devam ediyor ve yanakları gözyaşlarından parlıyor.

Ne zamandır ?

Kulüpte meşgul olmasaydım, onu kameradan izlemek için daha iyi bir iş çıkarırdım.

O hıyarın ona yaptıklarıyla ilgili bir kabusu var mıydı? Başkaları da var mıydı? Kaç tane?

Çenem sertçe atıyor, dişlerim ona ne yapılmış olabileceği düşüncesiyle takırdıyor.

Joelle'im.

Bir el dizine doğru yaklaşıyor, zar zor dokunuyor, tepkisini test ediyor, yavaşça indiriyor, güven vermek için sıkıyor. "Ben buradayım bebeğim. Seni bırakmayacağım."

Sanki ilk kez duyuyormuş gibi başı yavaşça sesime doğru kayıyor. Bakıyor ama sanki içimi görüyor, dudakları bir şey söylemek ister gibi titriyor.

Hay sikeyim. Onları öldüreceğim. Eğer daha fazlası varsa. Eğer ona dokundularsa. İşlerini bitirmeden önce ruhlarına işkence Her birine.

Onu bu halde görmeye bir saniye daha dayanamayıp kollarıma alıyorum ve kapıdan çıkarken onu kendime yaslıyorum.

Başını omzuma yasladığında nefes alış veriş yavaşlıyor ve yatak odama geldiğimizde elimi kapı koluna uzatıp kapıyı hızla açtıktan sonra ayağımla kapatıyorum.

O odada olmamalıydı. Benim odamda olmalıydı. Ve şu andan itibaren, öyle olacak. Yorganı yukarı çekerek onu yatağa yatırıyorum, alnına bir öpücük kondurmadan önce battaniyeyi üzerine örtüyorum.

"Burada güvendesin," diye fısıldıyorum. "Artık kimse sana zarar veremez."

çıkartıyorum, gömleğimi pantolonumun altından çekip çıkartıyorum, hareket etmeye başlarken açıyorum. Birden avucu ön koluma yapışıyor, yalvaran gözleri bana bakıyor. Onu görüyorum. Sonunda orada, gözlerini örten bulutlar artık soluyor.

"Kalır mısın?" diye soruyor, kaşlarını eğer.

"Hiçbir yere gitmiyorum bebeğim. Sadece şu gömleği ."

"Tamam." Titreyerek sallıyor ve elini bırakıyor. Çekmecedan hızlıca bir tişört ve alıp üzerimi değiştiriyorum.

Dokuzumu komodinin üstüne koyarak, onun yanındaki boşluğa giriyorum. Daha yakına kayarak bir kolumu kalçasının altından geçiriyorum ve vücudunu kendime çekiyorum.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Parmaklarım kolunda bir aşağı bir yukarı geziniyor. "Bu gece olmaz."

Başının arkasından öperim.

"Bana sarılabilir misin? Bunu yapan tek kişi sensin..." Sözcüklerin geri kalanı kayboluyor ama onları duymak için her şeyi yaparım.

"Ne yapar, Joelle?"

İç çekiyor. "Beni güvende hissettiriyor."

Derin nefes alıyorum. Bu kelimeler, çok şey ifade ediyor. "Benimle her zaman güvende olacaksın." "Bunu artık biliyorum."

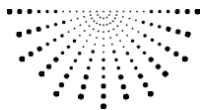
"Uyu bebeğim. Ben buradayken kimse senin için gelmeyecek."

Parmakları benimkilerin arasından geçerek avucumun içinde kıvrılıyor.

"İyi geceler, Enzo." "İyi geceler, bebeğim."

Göğsü sabit bir ritimle indiğinde ve uyuduğunda, ancak o zaman kendime de oraya gitme izni veriyorum.

K H A P T E R D O K U Z T E E N

JOELLE

GECE KABUSLARI dilediğimden daha sık geliyor, ben orada yatarken kıyıya vuran bir okyanus gibi, çılgılık atma yeteneğimi kaybedene kadar beni tekrar tekrar derin ölümüne sürüklüyor.

Faro ve iki kardeşinin bana tecavüz ettiği o ilk anı hâlâ paniğe neden oluyor. Derimin altında, hiçbir şey kalmayana kadar beni parçaladıklarını hissediyorum. Yine de leş yiyiciler gibi daha fazlasını alıyorlar, her parçayı tüketene kadar tatmin olmuyorlar.

Ama bu, Agnelo'nun defalarca yaptıklarının ya da o kulüpte para uğruna katlandığım zulmün yanında hiçbir şeydi.

Enzo'nun beni yatakta, kâbusumun içinde kapana kısılmış halde bulmasının üzerinden üç gün geçti. Beni panikten, karanlıktan kurtardı, tırnaklarımla kumu kazıyıp çıkmaya çalışırken bana .

Bu son iki gecede, sıcak bedeninin yanında uyurken, bu hayallerden hiçbir ipucu olmadan, kollarının arasında tutsak kaldım ve onları uzaklaştırdım.

Robby yanımda olsaydı, gerçekten mutlu olabilirdim. Sonunda yaşayabilirdim. Tabii Enzo'nun çocuğum ve geçmişimle ilgili gerçeği öğrendikten sonra beni hâlâ isteyeceğini varsayarsak.

Yüzümü ona doğru kaldırdığımda, yanmayı ve geniş ana banyoyu saran buharı istediğimde, kaynar su vücudumdan aşağı .

Enzo'ya her şeyi anlatmalıyım. Bu benim tek seçeneğim. Ondan yardım istemeliyim. Kapının hemen dışında beni bekliyor. Tek yapmam gereken en baştan başlamak. Ama nasıl yapacağımı bilmiyorum.

Duşu kapattıktan sonra cam kapıyı açıyorum, yanımdaki mermer sehpanın üzerine yığılmış beyaz havlulardan birini alıp kurulandıktan sonra etrafıma sarıyorum.

Aynaya varmadan önce ayaklarım alttaki sıcak fayansların üzerinde geziniyor, buharı siliyor ve yansımama bakıyorum. Oradaki kadını sanki ilk kez görüyorum. Kırılmış olabilir ama içinde cesaret var.

Hikâyemin çoğunu hayal etmek, bunları yaşamış biri olarak benim için bile zor. Pek çok insanın hafife aldığı şeyleri hiç yaşayamadım. Üniversite. O ilk daire. Aşık olmak. Çocuğumu doğduktan sonra kucağıma almak.

Doğum yaptığım günü hatırladığımda göğsümün ortası ağırlaşıyor. O gün çektiğim acı, katlandığım her şeyden çok daha kötüydü.

Makyaj masasının kenarını tutarken eklemlerim geriliyor, o korkunç gün sanki yeniden yaşanıyormuş gibi gözlerimin önünde canlanıyor.

Anne olduğumda sadece yirmi yaşındaydım. Ve onu de sadece yirmi yaşındaydım.

"Sorun yok canım," diye güvence veriyor Angelina, daha önce hiç bulunmadığım bir yatakta yanıma oturuyor, ben kasılmaların acısıyla inerken hafif buruşuk eliyle benimkini sıkıyor.

"Lütfen bana bir şey verebilir misiniz? Bu gerçekten-ahh!" Bir tane daha gelirken çığlık atıyorum.

Başını iki yana sallayarak elimi okşadı. "Üzgünüm ama Agnelo buna izin vermeyecek ve ben de onun dediğini yapmak zorundayım."

Çığlığım soluk soluğa bir hıçkırığa dönüşüyor, işkence dayanılmaz. Bunu yapamam. Bu şekilde bebek sahibi olamam. Kasılmalar daha istikrarlı hale geldikçe belim keskin, bıçak gibi bir acıyla kasılıyor.

"Annemi istiyorum. Lütfen!"

Ama Angelina tek kelime etmiyor, ifadesi kasvetli.

Annemin yüzünü hayal ettiğimde daha da çok ağlamaya başlıyorum. Böyle olmaması gerekiyordu, kaçırılmak, bir canavar tarafından hamile bırakılmak. Kız mı erkek mi olduğunu bile bilmiyorum.

Hamile kalır kalmaz Agnelo, Angelina'ya bebeğin kalp atışlarını kontrol ettirdi ve bana bazı prenatailler verdi. Angelina beni birkaç kez daha gördü ama bana hiçbir şey söylemediler. Bebeğin el ve ayak parmaklarının olup olmadığını ya da kaç kilo olduğunu bilmiyorum. Gerçek bir doktora görünmeme hiç izin vermediler.

Ama sözde Angelina bir kadın doğum uzmanı, ya da o

öyle diyor. "Yakında bitecek, canım. Söz veriyorum."

Ama bitmeyecek. Agnelo bebeğimi almama izin vermiyor. Onu benden alacağını söyledi. Ve eğer uslu durmazsam, çocuğumu öldürecek.

Bu zavallı bebek bir canavara ait olacak. Ona ne yapacak? Ben yokken ona kim bakacak? Belki onu tutmama izin verir. Belki yalvarabilirim.

Ağlarken çenem titriyor, her acı dalgasında daha da ağırlaşıyor.

Kasılmalar artık daha hızlı geliyor ve sonun yaklaştığını biliyorum, bebeğin içimde aşağı doğru itildiğini, kurtulmak istediğini hissedebiliyorum.

Çıkıntılı karnımı kavriyorum ve bir an için gözlerimi kapatıyorum.

Biraz daha kal . Dünya acımasız. Burada sana yer yok.

Angelina beni kontrol ediyor ve bu kez başını kaldırdığında yüzünde belli belirsiz bir gülümseme var. " geldi.

Şimdi de sen içiyorsun."

"Hayır! Bunu

yapamam!"

"Bu sadece geçici bir acı ve sonra-"

Benim zaten bildiğim şeyi fark etti. Bizim için sonsuza dek sonra diye bir şey olmayacak. O benim olmayacak. Tüm vücudum bir bıçakla deşiliyormuş gibi hissediyor, beni tekrar tekrar bıçaklıyor. Bebeğimi kaybedemem. Gözlerimin arkasına bir acı dalgası daha vuruyor.

"Belki onunla konuşabilirsin," diye yalvarıyorum. "Çocuğumun bende kalmasına izin vermesini iste.

İyi davranacağım. Söyle ona.

Lütfen!"

Yanıma gelip bana sempatiyle bakarken kaşları kalkıyor ve dudakları inceliyor. Kulağıma eğilerek yüzüme yapışmış terli bir saç telini fırçalıyor. "Keşke sana yardım edebilseydim ama benim ellerim de seninkiler kadar bağlı. Özür dilerim."

Sonra tekrar ayaklarımın dibine geldi. Onun rehberliğinde ve tamamen isteksizce, tüm gücümle

ığlık atarak bebeği içimden dışarı itiyorum. Tiz bir çığlık odayı bldüğünde, kalbim mutlulukla patlıyor ve ardından keder geliyor.

"Bir oğlan!" Angelina onu kucağına alıp battaniyeyi gevşekçe sararak bana doğru yürürken duyurdu.

Onun küçük burnunu, yumruk yaptığı o minik elini gördüğümde, sanki onun olmak üzere olan kavgaya hazırmış gibi, bir elimi ağzıma götürüyorum ve asla yaşayamayacağımız günler için ağlıyorum.

Bir oğlum var. Oğlum. Gitmene nasıl izin verebilirim?

Robby. Büyükannenin şerefine sana böyle sesleneceğim.

Göbek adı Roberta'ydı. Doğru hissettiriyor.

Seni koruyacağıma yemin ederim. Senin için elimden gelen her şeyi yapacağım, bunu yapmak için orada olmasam bile. Bunun için özür dilerim. Hayatını mahvettiğim için özür dilerim. Bunu yapmak istememiştim. Melek yüzüne bakarken gözyaşlarım sessizce dökülüyor. Hepsi benim hatam, tatlı bebeğim. Bunu hak etmiyorsun.

"Onu tutmak ister misin?" Angelina onunla benim aramda bakışarak soruyor, yüzüne bir sırıtma yerleşmiş.

Başımı sallıyorum, nefeslerim gözyaşlarımdan titriyor, ağzım bir gülümsemeye dönüşüyor, kalbim çok hızlı atıyor, sonsuza dek bana karşı olmasını istiyorum.

Ellerimi onun için, beni anne yapan o küçük çocuk için , kalbim hayatım boyunca hiç bu kadar sevgi hissetmemişti.

Ama tam onu etmek üzereyken bir kapı itilerek açılıyor. Bakışlarımı genişletiyorum, nefes alışlarım nefes verişlerimle savaşıyor, onun geldiğini görüyorum, cehennemin gözleri, şeytanların yüzü. Çocuğumun babası.

"Onu bana ver," diye kükrüyor Agnelo, güzel oğluma doğru yürürken, onu Angelina'nın elinden kapıyor, onun ifadesi de benimki kadar dehşete düşmüş.

"Hayır!" Yataktan çalışırken yanan acıyı görmezden gelerek kendimi yukarı kaldırıyorum. "Lütfen onu alma! Ne istersen yapacağım!" Ayaklarımı yere doğru sallıyorum, ayakta durmak için mücadele ediyorum, bunu yaparken yatağa . "Sadece onu bana ver, lütfen!" Bir nebze olsun anlayış göstermesini umarak feryat ediyorum ama yüzüme bile bakmıyor, sanki elinde bir hurda parçası varmış gibi oğluma bakıyor.

Angelina bebeğin başını okşayarak ona doğru yürür. "Agnelo, en azından kızın onu tutmasına izin ver.

Bebeklerin ten ihtiyacı vardır."

Hırıltıyla ona bakıyor. "Kapa şu lanet çenenin. Bu benim çocuğum. O bir hiç."

Yaklaşırken gözleri bana odaklanıyor, ben orada durmuş çaresizce oğlumla onu izliyorum. "Onu asla kucağına alamayacaksın. O artık benim. Tıpkı senin gibi."

"Hayır." Başımı şiddetle sallıyorum, ağzımdan çıkan feryatlar insanlık dışı geliyor. Cehennem böyle bir yer işte. Hissettiriyor. Bu ıstırap.

Kollar bana sarılmış, sıkıca tutuyor, ama onları zar zor hissediyorum. "Sus, tuttum seni," diye fısıldıyor Angelina. "Bu doğru değil," diyor ona.

"Ona kim bakacak?" Burnumu çekerek ondan uzaklaşıyorum. "Onu hayatta tutacağınızı nereden bileceğim? Ona zarar gelmeyeceğine dair nasıl bir güvence alacağım?"

"Güvence mi?" diye uluyor. "Bu bir çeşit tehdit mi? Çünkü eğer öyleyse..." Eli cebine uzanıyor ve bir silah çıkarıyor. "Onu hemen şimdi öldüreceğim." Namluyu Robby'nin küçük kafasına doğru kaldırır.

Nefes nefese kalıyorum, ellerim oğluma uzanıyor, ama Agnelo geri çekiliyor, böylece ona dokunamıyorum bile. "Hayır, hayır, hayır. Seni tehdit etmiyordum! Onu öldürme, lütfen!"

"Aman Tanrım, buna hiç gerek yok," diyor Angelina. "Bebeği bana vermeden önce

_"

Pop.

*Beynimin az önce ne algılaması bir saniye sürüyor, kulaklarım uğulduyor. Yere düştü.
sert ahşap zemin, alnında bir kurşun deliği, yatarken etrafından sızan kan*

orada ölü gibi, yukarıdaki beyaz, mütevazı tavana bakıyordu.

"Ne kadar kolay olduğunu gördün mü?"

Konuşuyor ama onu zar zor duyabiliyorum.

"İşte senin bu çocuğunu bu kadar kolay öldürebilirim."

Bu benim dikkatimi çeker. Oğlum bir canavarın kollarında yatıyor, içinde bulunduğu tehlikenin değil.

"Evet, tamam. Ne istersen yapacağım. Sadece ona zarar verme!"

"Temizlen. Adamlar seni otuz dakika içinde alacaklar."

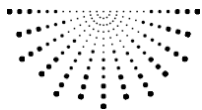
Dönüp gidiyor, tüm kalbimi ve ruhumu yanında götürüyor, attığı her adım asla kapanmayacak olan yaramı deşiyor.

"Robby!" . "Onun adı Robby." Sonra

gittiler.

Ve oğlumu bir daha görebilecek miyim bilmiyorum.

K H A P T E R T W E N T Y

ENZO

O duş alırken ben yatak odamızda onu bekliyorum.

Yatak odamız.

Kulağa hoş geliyor. Benim odamın da artık onun olduğunu söylediğimde hiç direnmedi. Aslında rahatlamış görünüyordu.

Son üç gündür işe gittiğim her gün, bırakmaktan nefret ediyorum, oradayken kamera kayıtlarını kontrol ediyorum, iyi olduğundan emin olmak istiyorum. Çığlığını kafamda canlandırmadan duramıyorum. Kendimi gecenin bir yarısı onu kontrol etmek için uyanırken buluyorum.

Banyonun kapısı açılıyor ve beyaz bir havluyla dışarı çıkıyor, bana sarılmasını çok istediğim uzun, dolgun bacaklarını gösteriyor. Sürekli mavi toplar halindeyim ama onun hazır olduğundan emin olana kadar böyle olmak zorunda. Daha önce hiç yavaş yapmamıştım ama Joelle'le de daha önce hiç birlikte olmamıştım. O diğerleri gibi değil. Hiç olmadı.

Gözleri benimkilere kaydđ ve- "Ağlıyor muydun?" Bana sırtını dönüp giyecek bir şeyler bulmak için çekmeceyi karıştırırken hemen yataktan kalkıyorum.

"Öyleydin," diyor belli belirsiz, avucunun içindeki giysiye kavrarken omuzları ağır ağır yükseliyor.

"Sorun ne bebeğim?" Ağzım omzunda, arkasında şefkatli bir öpücük bırakıyor, ellerim okşuyor Kollarında aşağı yukarı.

İç çekiyor ve vücudu geriliyor. Havlunun üst kısmına uzandım. "Giyinmene yardım edeyim." Başıyla onayladığında, havluyu çözüp yere düşmesine izin veriyorum.

Dönüyor ve ona bir bakışım beni sarmalına alıyor, ona o kadar çok ihtiyacım var ki, tadına bakmak için lanet dizlerimin üzerine çökmeye hazırım.

Yanağını sertleşmiş avucumun içinde tutuyorum, gözlerinin içine kadar derin bakıyorum ki neredeyse içinde kayboluyorum. "Seninle ilgileneceğim. Her şekilde."

Kırık bir şekilde gülümsüyor, alt dudağı titriyor ve bu bende onu bu hale getiren erkeği katletme isteği uyandırıyor.

Elinden tişörtü alıp atleti başına geçiriyorum, aşağı indirirken kollarını kaldırıyor.

Sırada şort var ve diz çöküp bacaklarının her birini içeri sokuyorum, sonra da yukarı çekiyorum. Ayağa kalkar kalkmaz kolları omuzlarıma atlıyor, yüzü boynumun kıvrımına gömülüyor.

Ellerim beline dolanıyor ve onu kendime öyle sıkı sarıyorum ki nefes alamayacağından korkuyorum. Ama aynı anda o da kollarını sıkıca bana doluyor. Başının üstünü öpüyorum, gitmesine asla izin vermek . Beni bırakmasına izin veremem.

Parmaklarım omurgasına doğru ilerliyor ve saçlarının yumuşamış tellerini buluyor. Uzaklaştığında, bir anlığına gözlerine bakıyorum. Hissedebiliyorum, tam midemin çukurunda. Uzun zamandır o his.

bu son birkaç günde yaşadım. Gerçek olduğunu bildiğim. Sadece daha da güçleneceğini bildiğim.

Pembe dudakları aralanıyor, bakışları buğulanıyor, yanakları kızarıyor ve umarım söylemek üzere olduğum şey için deli olduğumu düşünmüyordur.

"Sen her zaman benim gibi biri için fazla iyiydin." Parmak eklemim yanağına , ileri geri fırçalıyor. "Ben seni hak etmiyorum."

Karşılığında bir şey söylemeye çalıştığında, aynı elim kalçasına gitmeden önce bir dudaklarına koyuyorum. "Bunu söylemem gerekiyor. Bunu söylememek beni öldürüyor."

Ağzı inceliyor.

"Sana aşık oluyorum, Joelle."

Yüzü düşer. " söyleme. Ciddi değilsin." Uzaklaşmaya çalışıyor ama ben gitmesine izin vermiyorum.

"Bana nasıl hissettiğimi söyleme." Kalçasını daha sıkı kavriyorum, ağzım onunkinin üzerinde geziniyor. "Seni seviyorum."

Küçük bir çığlık atıyor, elleri sırtımda, tırnaklarını etime batırıyor. "Hiç

kimse için böyle hissetmemiştim bebeğim. Senin için her şeyi yaparım."

Ağır bir iç çekişle biraz daha eğiliyor, dudakları benimkilere değiyor ve kalıyor. Sadece birbirimizi hissediyoruz.

"Şimdi böyle söylüyorsun," diye nefes alıyor. "Ama sonunda sana söylemeye hazır olduğum şeyi duyduğunda fikrini değiştirebilirsin."

Geri çekiliyorum. "Söz veriyorum. Söyleyeceğin hiçbir şey hislerimi değiştirmeyecek."

"Bunu bilemezsin." Gözlerini indiriyor, gözlerinin bir hüznün nöbeti var.

Bileğini tutuyorum ve avucunu atan kalbimin üzerine çekiyorum. "Var. Ve bir şey söylediğimde, demek istediğim

o."

"Bugün duyacağın onca şeyden sonra benimle birlikte olmak zorunda hissetmeni istemiyorum."

"Joelle, bebeğim. Bana biraz kredi ver."

Omuzları çöküyor ve uzun bir nefes çekerek konuşmaya başlıyor. "Her şey bir yolla başladı yolculuk."

Orada durmuş, kaçırıldığı günü ve Bianchi'lere kurban tüm kadın ve çocukları anlatırken onu dinliyorum. Ellerimi kalçalarımın birleştirerek tepki vermemek için elimden geleni yapıyorum ama içimde onların kanı çoktan akmaya başladı. Bianchiler sadece katil değil, aynı zamanda seks tacirleri. Kızıma zarar verdiler ve kimse vermeden kızıma zarar veremez.

"Bana bir sürü pis şey yaptırıldılar, Enzo. sürü adam vardı. Doğru fiyat karşılığında istedikleri her şeyi yaptılar." Gözlerini yere indiriyor. "Düşündüğün bir kadın değilsem anlarım." Dikkati tekrar bana yöneldi. "Çünkü . Ben bir fahişeyim, Enzo. Ve bir fahişeyi sevemezsin." Kapanışa sürüklenirken gözlerinde nem birikiyor.

Elimin tersiyle çenesini kaldırıyorum ve o da belli belirsiz bana bakıyor. "Hiçbir şey değişmedi. Beni duyuyor musun?" Sözlerimin hissedebilmesi için onu sert ve hızlı bir şekilde öpüyorum. "Seni *seviyorum*." Başparmaklarımla gözyaşlarını siliyorum. "Seni şimdi, bir dakika önce sevdiğimden daha çok seviyorum."

"Hayır. Yapamazsın. Neden?" Yüz ifadesi , ruhumu . "Birlikte olduğun kadını tanımak rahatsız etmiyor mu..."

"Tabii ki beni rahatsız ediyor." Boynunun yan tarafını kavrayıp alnımı onun kine yaslıyorum. "Sana iznin olmadan dokunan her erkeğin hâlâ nefes alıyor olması beni rahatsız ediyor."

Bakışlarımı tekrar , kalbimde hissettiklerimi gözlerimde görmesini istiyorum. "Beni rahatsız eden tek şey bu, Joelle. Diğer tüm saçmalıklar, hiçbir fark yaratmıyor. Sen benimsin. Önemli olan tek şey bu."

"Beni sevmemelisin," diye fısıldıyor titrek bir nefesle. "Daha iyisini hak eden sensin." "Peki,

özür dilerim." Zorla sırtıyorum. "Sevilesi birisin."

Ağlamaklı bir kahkaha atıyor.

"Bebeğim, seni tanımlayamazlar. Böyle bir güce sahip olmalarına izin verme."

Gözyaşları ağır bir fırtına gibi gelip yanaklarından aşağıya dalgalar halinde inerken nefes alışları da ağırlaşıyor. "sen?" Bana bakıyor, halsiz ve nefessiz.

"Sadece seni seven bir adam." Elimi boynuna doluyorum, dudaklarım dudaklarını sıyrıyor ve bir saniye daha dayanamıyorum. Onu açlıkla içime çekiyorum, ağzımdan çiğ bir tutku damlıyor, bunu hissetmesine, birlikte ne kadar iyi hissettiğimizi hatırlamasına ihtiyacım var.

O inlerken dudaklarım boynuna düşüyor. "Ne kadar önemli olduğunu bilmediğin bir gün asla olmayacak," diyorum aç öpücükler arasında. "Ben bunu göstermek için hayattayken olmaz."

Elleri başımın arkasını kavıyor, beni daha yakına çekiyor, ağzım şimdi o inlerken alt dudağını emiyor.

Onu kabaca kendime doğru çekiyorum, bizi yatağa taşırken kollarımı kalçalarının altında kenetliyorum, ağzım vahşice boynundan aşağı inerken üstüne düşüyorum. Sırtımı pençeliyor, sikim kalçalarının arasında sert ve ağır.

Kulak memesini ağzıma alırken "Bekle," diye nefes nefese kalıyor. "Bekle, dahası var."

Homurdanıyorum, kollarımın üzerinde yükseliyorum, ama dudaklarına hızlı bir öpücük bırakmadan önce değil. Yüzü yavaş bir sırtıyla aydınlanıyor ama hızla ciddileşiyor.

"Her neyse, ben halledebilirim." Üzerinden kalkıp yanıma yatıyorum, o da öyle yapıyor. "Hiçbir şey seni terk etmeme neden olamaz. Artık uydurduğunu bildiğim lanet olası bir erkek arkadaş bile. Neden ki zaten?" Özellikle de onun kendini beğenmiş yüzünü hayal ettiğimde, bu bana ağır geliyordu.

"Oh Tanrım." Ofluyor. "Sana bunu da söylemem gerektiğini unutmuşum." Güven verici bir avuç içini kolunun üzerinde gezdiriyorum.

"Sadece ." Yüzünü buruşturuyor. "Ben bir katilim."

Durmadım bile. Tepki yok. Parmaklarım hala tenini okşuyor.

"Kim olduğunu sormayacak mısın?" diye genişlemiş bir ifadeyle beni içeri aldı.

"Hayır. Çünkü her kimse, bunu hak ettiğine eminim."

"Onu incitmek istememiştim." Sesi titriyor. "Ama o gece Paulina bizi gördü ve Faro'ya söyledi. Ertesi sabah beni evine sürükledi ve Paulina da . Kavga ettik ve..." Omuzları sarsıldı.

"Hey." Çenesini avucumun içine aldım. " yok."

"Değil," diye alçak sesle ağlıyor. "O öldüğünde, bana senden kurtulmam gerektiğini çünkü çok bağlandığını söyledi. Ve..." Nefesini tutuyor, daha hızlı konuşuyor. "Ve erkeklerin bizi insan olarak görmesini istemiyor. Ben de başka birini öpmek için bir plan yaptım ve o da rastgele birini gönderdi ... Çok üzgünüm." Gözlerinde yeni bir nem tabakası oluşuyor.

İki elimi kalçalarına koyarak onu yatırıyorum, o göğsümün üzerinde zayıf bir şekilde ağlarken, avuç içim başının arkasında. "Şşş. Sorun yok. Bunu yapmak zorundaydın. Anlıyorum."

"Neden kızgın değilsin?" itiyor. "Bana kızgın ol. Benden nefret et! Bunu hak ediyorum."

"Hayır, . Artı..." Sırıtiyorum. "Sanırım dilini erkek arkadaşının boğazına soktuğunu düşündüğümde sana çok kızmıştım. Biz iyiyiz."

Yüzünü tekrar bana yasladı.

"Joelle, kendinden nefret etmeyi bırakmalısın. Bunun sebebi bu. Kendine bunu yapmana izin vermeyeceğim."

"Onun neler yaşadığını bildiğim halde kendimden nasıl nefret etmem?" diye mırıldanıyor göğsüme doğru. "O, kim?" Nabzım çarpıyor.

Sikeyim. Gerçek bir erkek arkadaş olmasa iyi olur.

Başını kaldırıp iç geçiriyor, yüzündeki mücadele ifadesi kaybolmuş. "Bir oğlum var, Enzo. Adı Robby." İçgüdüsel olarak gözlerim açılıyor. Şoku yutkunarak .

"O nerede, bebeğim? Kimin ?"

"Kim sanıyorsun?" diye titriyor. "Doğar doğmaz onu benden aldılar. Onu sadece ayda bir kez on dakikalığına görebiliyorum. Şimdi hayatta olup olmadığını bile bilmiyorum."

Başparmaklarım yanaklarından süzülen gözyaşlarının damlalarını siliyor. "Babası nerede?"

"I-" Sertçe yutkunmadan önce gözleri bir saniyeliğine benimkileri tarıyor. "Ahh, kim olduğunu bilmiyorum

öyl

e." Bunun ne kadar doğru olduğundan emin değilim ama şu anda onu zorlamayacağım.

"Onu nerede tuttuklarını biliyor musun?"

Başını iki yana sallıyor. "Bana hiç söylemediler. Robby de öyle. Bizi izliyorlar, emin olmak için birbirlerine önemli bir şey söylemezler. öğrendiğim tek şey bir evde olduğu, ki bu da pek bir şey ifade etmiyor." Başını yana eğiyor. "Onu asla , değil mi?" Bunu şekli, acısının sesi beni öldürüyor.

"Biri bize onun nerede olduğunu söyleyene kadar bu lanet şehrin geri kalanını yıkacağım.

Kardeşlerim ve ben, onu yakalayacağız bebeğim. Onu sana geri getireceğiz."

"Teşekkür ." Dudakları yanağıma düşüyor ve beni kulüpte yaptığı gibi şefkatle öpüyor. Bakışları, onu da beni de harap eden, çarpan duygularla benimkilerin üzerinde duruyor.

Başından geçenler, sadist piçi, onu sakatlamaya, öldürmeye, ona zulmetmeye cüret eden herkesi vahşileştirmeye ihtiyaç duyan kişiyi ortaya çıkarıyor.

Bilmem gereken bir şey var, umarım bana söyler. "Onları gördüğüm gece kalçalarındaki morluklara kim sebep oldu? Roman mıydı?"

İç çekiyor. "Bunu duymak istemezsin, Enzo. Söz

veriyorum." Çenemdeki kaslar titriyor. "Anlat bana."

Gözleri sıkıca kapanıyor. "Üç kişilerdi ve yüzlerini asla unutmayacağım."

İşkence gördüğü geceyi anlatırken göğsüm kabarıyor. Ona bu travmayı yaşattığım için nefret ediyorum ama bilmem gerekiyordu. ... Eğer onları bulursam, neler yaparım. Bir kez daha üzerime düşmesine izin verdim, tuttum, elim bir süre sırtını okşadı.

"Bildiğim başka bir şey daha var ve belki Robby'yi bulmaya yardımcı olabilir," diyor biraz daha gerileyerek. "Bianchi'lerin avukatı Joey Russo. Çok derinlerde. Kulüpte sık sık Bianchi' konuşuyor, köşelerde toplanıyor, belge alışverişinde bulunuyordu. Robby ve diğerlerini nerede tuttuklarını bilen biri varsa, o da odur."

"Hepsini öldüreceğim, bebeğim. Ve oğlunu bulduğumda, ikinizin de peşinden kimse gelemeyecek.

O güvende olduğunda, ikinizin de burada benimle kalmanızı istiyorum."

Kaşları çatılıyor, ağzı açık kalıyor. "Gerçekten mi? Bunu yapar mısın?"

Dudaklarıma belli belirsiz bir gülümseme izin verdim. "Gerçekten benden kaçabileceğini mi sandın? bir şansın yok bebeğim. Nereye gidersen git, seni bulur ve ait olduğun yere, bana geri getiririm."

Acısının bulanıklığı içinde nefes alışları sertleşiyor, gözleri ağzımda. "Enzo..." Sesi , parmağı yüzümün yan tarafında yol çiziyor. "Ben de seni seviyorum."

Keskin bir nefes alıyorum, tembel bir gülümseme oluşuyor. "Tekrar söyle," diyorum, bir elimi sırtında gezdirip saçlarını bileğime dolayarak dudaklarım boynuna değene kadar çekiyorum.

"Seni seviyorum," diye mırıldanıyor ben onu usulca öperken. "Seni her şeyimle seviyorum." Bu sözler, her zaman boş olduğunu düşündüğüm kalbimdeki boşluğu doldurdu. Ama onunla tanışmak, ona aşık olmak, fark etmemiş olsam bile beni değiştirdi.

Nazik öpücükler yerini dişlerimin gıcirtısına bırakıyor, ta ki çenesine ulaşana kadar, ısıyor, ısıyor, ağzını buluyor ve varlığımın her zerresiyle onu öpüyorum.

İnliyor, kalçalarını zaten zorlanan aletimin üzerinde sallıyor. Bir hırıltıyla ayağa kalkıyorum, onu yatağa çeviriyorum, vücudum onunkinin üzerine bastırıyor.

Aletim amını okşarken zevk çığlıkları daha da yükseliyor, dilim ağzının derinliklerine dalıyor, onunkini kendiminkine doğru emiyor.

Elim göğüslerine gidiyor, sertleşmiş bir meme ucunu iki parmağımın arasında yuvarlıyorum, ağzım şimdi güneye, boynundan aşağıya hareket ediyor, dudaklarım ellerimin yerini göğüslerinde alana kadar.

Göğüs içinden dişlerimle sıkıştırıyorum, o beni emerken izliyor.

Boşta kalan elimle tişörtünü indirip kollarının arasından çekiyorum, boğucu inlemeleri beni da tahrik ediyor. "Bunu istiyorsun, değil mi bebeğim? Ağzımı bu memelerin üzerinde ister misin?" İkisini de sıkıyorum, yukarı bakıyorum

Dilim her bir çakıl üzerinde geziniyordu.

"Evet, dokun bana, lütfen," diye haykırıyor, vücudu sarsılıyor. "Becer beni, Enzo."

"Kahretsin, bebeğim, istiyorum." Göğsünün ortasını öpüyorum. "O daracık amcığın sikimi kavradığını hissetmek istiyorum ama şu anda her şey seninle ilgili. Sana kendini çok iyi hissettireceğim."

Sonra üzerindeyim, dudaklarım o yumuşak tende, vücudunu öpüyorum, dişlerim kalçalarına doğru ilerliyor, parmaklarım şortunun kemerini bulurken her birini ısıyor ve yavaşça aşağı çekiyorum.

Ben onları tamamen çıkarırken bana aç gözlerle bakıyor. Çıplak vücudu bir adak gibi. Dizlerini kilitliyor, ben de ayak bileklerini tutuyorum, bacaklarını sıkıca kavrayıp havaya , böylece ağzıma almak için sabırsızlandığım dudaklarını iyi .

Ayaklarını tekrar aşağı indirirken ona "Kalçalarını benim için aç," diyorum. "Seni görmeme izin ver." Zerre kadar direnç göstermeden bacaklarını ayırıyor, bakışlarına güven .

"Mmm, iyi kız." Orta parmağım yarığının arasına giriyor, yavaşça aşağıya doğru sarıyor. "Benim kızım."

Vücudu sarsılıyor, kalçaları kapanmak için kaşınıyor, ama onları durduruyorum, her birinin iç tarafına bir avuç koyarak onları birbirinden ayırıyorum.

Dizlerimin üzerine çöküp kalçalarının altından tutarak onu ağzıma doğru kaldırıyorum, dilim kıkından klitorisine bir gezinti yapıyor.

Ellerini yumruk yaptı, çarşafplarımın titriyor, nefesim göbeğine esiyor. "Daha önce hiçbir kadın yatağıma girmemişti. Senden başka kimse."

"Enzo," diye bağılıyor ve gözlerindeki o yalvaran bakışla ağzım etrafını sarıyor ve içine giriyor, tadıyor, orgazmlarının birine sahip olmak istiyorum.

Dilim klitorisinin etrafında yuvarlanırken iki parmağımı içeri sokuyorum ve o kıvranıyor, adımı haykırıyor, bilmecelerle konuşuyor, gözleri dönerken sırtının küçük kısmı kıvrılıyor, vücudu sarsılıyor.

"Evet, lütfen durma," diye yalvarıyor sesinde bir gerginlikle, duvarları etrafımda kenetleniyor, parmaklarım sırlıklam, amı kıkına damlıyor.

Lanet , benim gibi boktan bir adam için fazla iyi olabilir, ama onu istiyorum. Her şeyin ötesinde, bunu istiyorum. Onun için cehennem gibi savaşmam bile, bunu seve seve yaparım.

Parmaklarımı kıvrarak üçüncüyü ekliyorum, daha hızlı itiyorum. Daha derine. "Evet, işte bu bebeğim. O amcığı etrafımda sıkıca kavra."

," diye küfrediyor, dilim klitorisini sararken, sertçe emerken, kabaca okşarken nefesleri düzensiz.

Gözleri kapandı ve uzaklaşmama neden oldu. "Bana bak. gözlerinin benimkilerde olmasını istiyorum."

Dilimi hassas klitorisinin üzerinde gezdirirken "Evet... Oh Tanrım," diye haykırıyor. Ve o titremeler ona

Vücut... Siktir. Neredeyse . Nefes alışları yükseliyor, ağzı yuvarlak, gözleri üzerimde ve parmaklarımın bir başka sert darbesiyle dağılıyor.

Onu yakalamak için oradaydım, kıpırdamadan dururken her son iniltiyi ortaya çıkarıyorum, sarsıntılar onun üzerine tırmanmadan önce bir fısıltıya yumuşuyor, onu çılgınca öperken aletimin zonklaması uyluklarının arasına düşüyor.

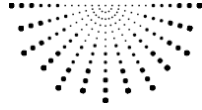
Elleri sırtımı ısıtıyor, inlemeleri dilimde. Onu becerme ihtiyacı çok büyük, ama onun için doğru olanı yapmalıyım. Hazır olduğundan emin olmalıyım. Yaşadığı onca şeyden sonra tek yol bu.

"Peki ya sen?" diye soruyor, yüzü serbest bırakılmasının yankılarıyla kazınmış.

"Ben iyiyim, tam buradayım." Burnunun ucunu öpüyorum, yanıma dönerken nabzım hızla atıyor ve onu atan kalbime çekiyorum.

Mükemmel bir şekilde uyuyor, sanki benim için yaratılmış gibi - onu bulana kadar eksik olduğunu hiç bilmediğim yapbozun eksik parçası.

CHAPTER TWENTY-ONE

JOELLE

Neden , neden benimle yatmadığını anlıyorum. Açıkladığım her şeyden sonra, mantıklı geliyor. Ama ben onun kırılmaz camda saklamak zorunda olduğu narin bir çiçek değilim. ama güçlüyüm. Her şeyi birlikte yaşamak istiyorum.

Ona yaşadıklarımı ilk anlattığımda en büyük korkum beni reddetmesiydi ama yanıldığımı kanıtladı. Beni hâlâ istiyor.

Sonunda
isteniyorum.
Sonunda
önemliyim.

ENZO

Bugün işe gider gitmez kardeşlerime Joelle'in Bianchi'ler hakkında bana söylediklerini anlattım. Hiç vakit kaybetmedik. Dante ve ben Joey Russo'nun peşine düştük ama ofisinde değildi ve sekreterinin söylediğine göre uzun bir tatile çıkmıştı. Bunun ne anlama geldiğini biliyorduk. Joelle haklıydı. Elinde bilgi var.

Joey'i bulamayınca onun yerine iki Palermo adamını yakaladık. Muhasebecileri Jared ve ortakları Victor, bize değerli bir şeyler anlatacaklarını umuyorduk ama ikisi de bir bok anlatmadı.

Jared, Bianchi'çok korktuğu kadın ve çocukların yerini , Victor ise gerçek bir orospu çocuğuydu ve prensip olarak konuşmayı reddediyordu.

Ama bize bir şey söyledi: Faro annemizi öldürdü. Faro'nun onu nasıl öldürttüğünü anlatarak bunu yüzümüze vurmaktan çok mutluydu.

Her şey para içindi. Babam koruma için para vermedi, o da babama borcunu hayatının aşkını alarak ödemeye karar verdi. Annem onun için buydu.

Bizim dışımızda, kız onun tüm hayatıydı ve Bianchiler oğullarından birini almadan üç yıl önce onu ondan almayı başardılar. Zulümleri çok geniş kapsamlı ve bitmek bilmiyor ve artık durdurulmalarının zamanı geldi. Saltanatlarının sonsuza dek sona ermesinin zamanı .

Dante ve ben Victor ve Jared'in icabına baktıktan sonra temizlenmeye vaktim . Parmak eklemlerim hâlâ kurumuş kanla kaplıydı, siyah tişörtüm kıpkırmızıyı gizliyordu.

Umarım bu Joelle'i korkutmaz, her ne kadar ona neyin peşinde olduğumuzu söylemiş olsam da. Oğlunu bulmak için ne kadar ileri gidebileceğimi bilmesini istedim.

Eve adımımı atıyorum, içeri girerken gece rüzgarı yüzümü yalayıp geçiyor, Joelle'i kanepeye

kıvrılmış, gece geç saatlerde yaptığım alışverişlerden birinde aldığım yumuşak, kabarık yastıklardan birine sarılmış uyurken buluyorum.

kanallar. Rahat görünüyordu ve tamamen düşünmeden aldığım bir şeydi, ama ona yaslanmış halde ne kadar iyi görüldüğünü görünce iyi ki almışım diyorum.

Sanki bana uyum sağlamış gibi gözleri açıldı ve ellerimdeki kanı fark hemen .

Ayağa kalkıyor, bana doğru geliyor ve ellerini parmak eklemlerime doluyor.

"Bir şey var mı?" Başımı sallıyorum, yüz hatlarındaki hayal kırıklığını şimdiden

"Bu umutsuz bir , değil mi?"

"Hayır." Yanağını okşuyorum, başparmağımı eğerek gözlerini kendime doğru kaldırıyorum.

"Neredeyse bitmedi. Kimse vazgeçmiyor ve sen de vazgeçmeyeceksin." Dudaklarımı alnına indirip onu şefkatle öpüyorum, bir kadına karşı bu şekilde davranabileceğimi hiç fark etmemiştim. "Eğer onu öldürmüş olsalardı," diye devam ediyorum, ona , "Faro bize haber vermekten çekinmezdi. İçimden bir ses oğlunuzun hâlâ hayatta olduğunu söylüyor."

"Umarım haklısındır." Derin bir iç çeker. "Ona ihtiyacım var, Enzo. O olmadan ." "Biliyorum, bebeğim." Kollarımla onu sıkıca kendime sarıyorum, çünkü şu anda

Yapabileceğim tek şey.

BEŞ GÜN SONRA

Victor ve arkadaşı Jared'den kurtulduktan sonra hiç vakit kaybetmeden Bianchi'lerin diğer ortaklarını takip ettik ve yakaladık. Ama hiçbirisi konuşmadı. Sanki ölmekten çok Faro ve korkuyorlar gibiydi ve ölümleri çok acı vericiydi. Bundan emin olduk.

Geçtiğimiz günlerde Joelle daha da endişeli hale geldi, oğlunu bir daha görememe korkusu tek düşündüğü ve konuştuğu şey. Kendimi işe hissediyorum. Ama bugün, birkaç saatliğine de onu bu arayıştan uzaklaştırmaya karar verdim.

Dom bilseydi bunun için kafamı koparırdı ama koparmayacak. Ona söyleyecek kimse yok. Dante'nin haberi bile yok. Bizi tehlikeye attığımı , beni de döverdi.

Yatak odasının kapısını çalıyorum, arkasında olduğunu biliyorum, New York'ta deniz manzaralı beş yıldızlı bir restoranda ayarladığım akşam yemeği için hazırlanıyor. özel bir yer ve Bianchi'lerin ya da palyaçolarının takıldığı bir yer değil. Orada kimse bizi fark etmez.

"İçeri gel," diyor uzaktan. İçeri giriyorum, ilk başta onu görmüyorum, ki gömme dolaba adım atana ve onu boy aynasında kendine bakarken bulana kadar.

Dar siyah elbisesi dizlerinin hemen kadar uzanıyor, poposu elbisenin altında sımsıkı sarılmış, uzun saçları uçlarından kıvrılmış, sırtının alt kısmına kadar uzanıyor. Kırmızı topukları onu daha uzun gösteriyor, benden sadece birkaç santim kısa.

"Kahretsin, bebeğim." Islık çaldım. "Arkanı dön. Sana bakmama izin ver." Dönüyor, mahcup bir gülümseme belirliyor.

Sevdiğim kadına bakarken kalbim duracak gibi oluyor, dolgun kırmızı dudaklarından şu anda yüzümü kavramasını istediğim sıkı, bronz bacaklarına kayıyor. "Nasıl bu kadar mükemmel olabiliyorsun?"

"Oh, kapa ." Elini umursamaz bir şekilde havada sallıyor. "Bu çok fazla." Ona aldığım elmas küpeleri parmaklıyor.

Onu öpecek kadar yaklaşıp kadar birkaç adım atıyorum, ağzım yumuşak bir şekilde onunkine değişiyor. "Neredeyse yeterli değil." Başparmağımı kaldırıp yüzünün yan tarafında gezdiriyorum, onu

mahvetmemeye dikkat ederek

Makyaj. "Her şeyi hak ediyorsun ve bunu sana verecek kişi ben olacağım."

Kaşları , sert bir nefes veriyor, gözleri parlıyor. "Daha iyisini bilmeseydim, rüya gördüğümü düşünürdüm."

"Henüz değil, bebeğim. Ama . Hepsi öldüğünde, sen, ben ve Robby, bir aile olabiliriz." "Bunu gerçekten istiyor musun? Çünkü bir çocukla ilgilenmek zorundaymışsın gibi hissetmeni istemiyorum. Ben olsam eğer-"

"Ne demiştin ben sana?" Sözümlü kestim, eğildim ve kulağına yaklaşarak alçak sesle fısıldadım. "hiçbir şeyi söylemem." Geri adım attım. "Ben bunu istiyorum. Bir aile olmamızı istiyorum."

Genişçe sırtıyor, yüzünden aşağı dökülmek üzere olan yoğun gözyaşlarının gözlerini kırptırıyor. Kollarını omuzlarıma doluyor, dudakları yanağıma iniyor ve lanet olsun, her yerde hissediyorum.

"Peki çocuk yetiştirmek hakkında tam olarak ne biliyorsun?" diye soruyor, gözlerini alaycı bir şekilde kısarak. " şey." Kıkırdıyorum. "Ama bana öğretmek için orada olacaksın."

"Ben de pek bir şey bildiğimden emin değilim." Sesine zayıf bir kahkaha karışıyor.

"O zaman öğreniriz." Ellerini ellerimde kavradım. "Birlikte. Artık yalnız değilsin Joelle.

Beni yakaladın."

Burnunu çekiyor. "Sen inanılmaz bir . Bunu biliyor musun?" Yüz hatları hayranlıkla dolup taşıyor ve bu benim her yerimi ısıtıyor. Aşık olmanın ne kadar güzel bir his olduğunu hiç bilmezdim.

"Evet." Sırtarak omuz silkiyorum. "Biliyorum."

"Ukala piç." Şakacı bir iç çekişle başını sallıyor.

Avuçlarımı kalçalarına yerleştiriyorum, şehvetli bakışları benimkilerle hizaya geldiğinde bir iniltiyle onu kendime doğru çekiyorum, ruh hali değişiyor. Eli karnımda geziniyor, ta ki bir parmağı pantolonumun sınırları içinde zorlanan, bu kadının içinde lanet bir canavar gibi isteyen kalın ereksiyonumun üzerinde gezinene kadar.

"Kahretsin. Ne yapıyorsun?" Sözlerim hırçınlaştı.

"Kendini tutmayı bırakmanı istiyorum, Enzo." Gözlerini başka tarafa çevirmiyor. "Korkmuyorum. Kırılmadım." Sıkı bir yumruk sikimin etrafını sarıyor. "Seni tatmak istiyorum."

"Siktir, bebeğim," diye . "Eğer o elini oynatmayı bırakmazsan, o pis ağzını dolduracağım." "Bu bir söz mü?" Gözlerinde bir ışık var, sinsî ışık. O bunu istiyor. Ve ben onu reddetmek için.

Elim arkasına atlıyor, sertçe çekerken saçları bileğime dolanıyor, dişlerim çenesinin kenarını sıyrıyor. "Benim için kirli bir kız olmak istiyor musun? İstemiyor musun?"

"Yesss..." Kelime fısıltılı bir iniltiyle sürünüyor.

"Sikimi emmek ve o ağzı doldurmama izin vermek ister misin?" Boştaki elimi vücudundan aşağı kaydırıp elbisesinin altından geçirdim, iki parmağım nemli külotunu kabaca yana çekip sırlıklam klitorisini okşadı.

"Evet, Enzo..." İki parmağımı içine sokarken başını geriye atıyor. "Ne kadar ıslak bir am." Onu daha sert beceriyorum, parmaklarım derinleşen vuruşlarla sertçe itiyor.

Nefesleri kesiliyor, soluk soluğa kalıyor. "Oh Tanrım, tıpkı bunun gibi...."

"Mmm, döllerimin çenenden aşağı damlamasını , değil mi?"

"Enzo!" diye haykırıyor, ben her seferinde daha sert bir şekilde G noktasına girerken. Etrafımda kenetleniyor, aletimin onu germesi için çok aç. "Becer beni... Seni çok istiyorum," diye soluk soluğa bağırıyor. "Bana farklı davranma. Buna ihtiyacım var."

Ama o farklı. Sadece yaşadıklarından dolayı değil, şimdiye kadar sevdiğim tek kadın olduğu için ve istediğim son şey bunu . Ama gerçekten istiyorsa, o zaman ona vereceğim.

"Sikimi o küçük güzel boğazına sokmamı ister misin?" Alt dudağını dişlerimin arasına aldım.

"Evet, lütfen," diye inliyor, ben tempoyu artırırken kalçalarını dokunuşuma sürüyor.

"Mmm. Benim için çok çaresiz." Parmaklarımı onun içinde genişletirken onu geriyorum. "Sanırım akşam yemeğine biraz geç ." Başparmağımı klitorisinin üzerinde gezdiriyorum ve elleri kollarıma atlıyor, tırnakları pazılarımı pençeliyor.

"Çok çaresizim." İç çekiyor, kalçaları titriyor.

"Evet, ." Parmaklarımı içinden çıkarıp ağzıma sokuyorum ve o açlıkla izlerken emerek kurutuyorum.

"Dizlerinin üzerine çök," diye homurdanıyorum ve adım haykırıyor, gözleri tahrik olmuş, yanakları kızarmış. Cehennem kadar seksi.

Saçlarını çekiştiriyorum, dudaklarım boynunu okşuyor, dişlerim kulak memesini ısıyor. "Dizlerinin üzerine ve ağzını aç dedim."

Elimi bıraktığımda nefesleri ağırlaşıyor, inliyor ve kendini yere bırakıp bana bakıyor. Bakışlarındaki taşaklarımı alev alev yakıyor.

Kemeri çekiyorum, boynunun arkasına doluyorum, dudakları hâlâ pantolonumun içinde sıkışmış olan sikimle buluşana kadar bir ucunu çekiyorum.

"Senin için ne kadar zor olduğumu hissediyor musun? Hmm? İşte seni bu kadar çok istiyorum. Şimdi sen de beni ne kadar çok istediğini göstereceksin."

Tatlı bir inilti dudaklarından süzülüp aletimin üzerinden geçiyor, dili dışarı fırlıyor, yukarı doğru yalıyor, o bunu yaparken gözlerimiz kilitleniyor.

"Çıkar onu." Etrafındaki kemeri gevşetiyorum ve o da pantolonumun fermuarını hızla aşağı çekerek pantolonumu ve boxer'ımı kalçalarımın üzerinden geçirip yere itiyor.

Sikim serbest kalıyor ve elleri hemen etrafını sarıyor, ipeksi avuç içleri kökten uca uzunluğumu okşuyor, dili tepenin etrafında geziniyor. "Lanet . Hiçbir şey ve hiç kimse bu kadar iyi hissettirmemişti." Kemerin iki ucunu da çekiyorum, sikim bir tıkaç ve bir inilti ile boğazına tıklıyor. "Evet, bu iyi bebeğim. Yut şu ."

Kalçalarımı kabaca itiyorum, boğazına daha da sokuyorum, gözleri sulanıyor, eli taşaklarımı kavırıyor, iniltileri boyumdan aşağı titreşirken masaj yapıyor, kışkırtıcı bakışlarıyla beni mızraklıyor.

"Kahretsin, bebeğim," diye tıslıyorum, başım geriye fırlıyor, omurgamda bir ağrı oluşurken kapanıyor, taşaklarım geriliyor.

Kemeri bırakıyorum, parmaklarımı saçlarında dolaştırıyorum, kendime doğru tutuyorum, ağzını çılgınca sikiyorum, içine dökülme ihtiyacım dinmiyor. "Her damlasını o güzel boğazına alacaksın."

Kalçalarım daha hızlı hareket ediyor. O seksi iniltilerin verdiği his, aç iştahımı o gözlerle beslemesi, görüşümü bulanıklaştırıyor ve sıcak çarpıyorum.

"Evet, lanet olsun," diye homurdanıyorum, sikim nabız gibi atarken saçlarını daha da sıkı kavırıyorum ve boğazına dökülüyorum.

Diline karşı seğiriyorum, ona her veriyorum, kelimenin tam anlamıyla. İşim bittiğinde onu kendime doğru dudaklarımı yakalıyorum, onu yatağa doğru geri çekerken çılgınca öpüyorum.

Elim kalçalarının arasına girip onu öncekinden daha ıslak bulduğunda sikim tekrar sertleşiyor, ona açım. Beni ne kadar çok istediğini bildiğim için sonunda onun amını doldurmaya ihtiyacım var. Bunun için çok uzun süre bekledim.

Bacakları yatağın kenarına çarpıyor ve ben geri çekiliyorum, elim açgözlülükle çenesini . "Şu anda nazik olamam. Eğer yapamayacağın bir şeyse bana söyle ve durayım."

Başını kararlılıkla sallıyor, eli enseme kavırıyor. "Becer beni, Enzo," diye fısıldıyor, dudakları benimkilere , konuşmaya devam ederken dudaklarının üzerinde geziniyor. "Bana ne kadar iyi göstermeni istiyorum."

Bir iniltiyle dudaklarına sert bir öpücük konduruyorum, kendimi daha fazla kontrol edemiyorum, onu çevirip yatağa atmadan hemen önce dilim ağzının içine kayıyor.

Yanağı yorgana çarpıyor, bedenim onunkinin üzerine düşüyor, yatağa sabitliyorum, elim kayıp ıslak merkezini buluyor.

Üç parmağımı içine sokuyorum, onu öyle güzel beceriyorum ki nefesini tutamıyor.

"Evet, bu iyi bir küçük kedi. Sikimi almadan önce elime boşalacaksın." Altımda kıvranıyor, yakalanıyor, her şeyi tüketen yoğunluğumuz tarafından hapsediliyor - asla kurtulmak istemediğim bu aşk ve bağlılık.

Parmaklarımın bir kıvrımıyla, her şeyi yapmasına izin veriyorum - sabitlenene kadar her sert vuruşu. Yükseliyor.

"Oh, fu-fuck, evet, aman Tanrım, geliyorum." Duvarları dalgalanıyor, saliverilmesi dalga dalga ona çarpıyor ve beni içine çekiyor.

Sırılsıklam parmaklarımı dışarı sürüklüyorum, elbiseyi kışından yukarı çekiyorum, toparlanması için bir saniye bile vermiyorum, sikimi yumrukluyorum ve tek bir hamleyle içine batmadan önce girişine hizalıyorum.

"Evet, daha fazla," haykırıyor, kalçalarım giriyor, elim boğazının önünü kavıyor, yüksek sesle ağlarken parmaklarım o yumuşak ete dalıyor.

Seks hiç bu kadar iyi hissettirmemişti. Herhangi biriyle değil. Onunla olmak bambaşka bir seviyede. gecedен önce bile olacağını biliyordum.

Ayağa kalkarken kalçalarını kavrayarak dışarı çıkıyorum, onu havaya kaldırıyorum, ellerimi kışının etrafında kavrarken onu sikimin üzerine indiriyorum.

"Evet, bu, o horozun üzerinde zıpla," ona daha hızlı vermem için bana yalvarırken kısık sesle homurdanıyorum.

Parmakları destek için omuzlarıma yapışıyor, kaşları eğiliyor, ağzı yuvarlanıyor. Gözlerimiz vahşi bir zevkle, manyetik güçle birleşiyor.

"Siktir, Joelle. Seni seviyorum," diyorum, alçak sesle homurdanıyorum, aletim ona öyle bir saplanıyor ki, tek karşılık verebildiği kırık inlemeleri, titreyen kalçaları, zonklayan amcığı oluyor.

Ayrılmadan, onu ayaklarımızın altındaki yumuşak halının üzerine yatırıyorum, boyum içinden kayıyor, yerini parmaklarım alıyor, onu öyle sert beceriyorum ki gözleri geri dönüyor.

"Tanrım, Enzo, ben... evet!" diye çığlık atıyor, elimden lanet bir çeşme gibi akıyor.

"Aferin kızıma. İşte böyle." Avucumu klitorisinin her tarafına sürüyorum, o çığlık atarken bir kez tokatlıyorum. "Aynen böyle." Orgazmının son birkaç titremeye devam ederken sikimi tekrar içine sokuyorum. "Sen mükemmelsin."

Bacaklarını kaldırarak yüzünün yanlarına sıkıştırıyorum. Bu yeni pozisyonda ona nefesi kesiliyor, ben sert vuruşlarla onu kazığa oturtuyorum, başka bir saliverme onu pençeliyor. Kasıldıkça etrafımda hissedebiliyorum.

"Benim için gel, bebeğim." Onu daha sert yumrukluyorum, her itişte sikimi yuvarlıyorum, kendi saliverilmem sürünüyor. "Sen benimsin." Dişlerimle alt dudağını ısıriyorum. "Amin benim. Onu doldurmak için sabırsızlanıyorum."

Kalçalarımın başka bir hareketiyle, o ayrı düşüyor ve ben ona katılıyorum, sıcaklığına dökülüyorum, vücutlarımız nihayet hareketsizken yanına düşüyorum, nefeslerimiz hızlı, onu kaşıkla yaklaştıırken, parmakları benimkilerin arasında kayıyor.

"Vay canına." Nefes almaya çalışarak iç . Göğsüm aldığım nefeslerin ateşiyle ağırlaşıyor. "

Elimi karnına bastırıyor. "Şu prezervatif meselesini konuşsak iyi olacak." "Kahretsin, özür dilerim bebeğim. Her zaman bir tane kullanırım ama seninleyken unuttum."

Bana doğru dönüyor, bana bakıyor. "Sadece bilmeni istiyorum ki..." Bakışları bu sefer başka yöne

kayıyor,

Sanki ne söyleyemeyecek kadar gergin.

"Ne oldu?" Parmak eklemlerim çenesinin hatlarını çiziyor. "Bana karşı utangaç olma."

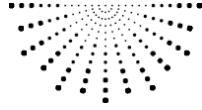
"Utanmaktan çok utanıyorum." Nefes vermeden önce bir saniye dinleniyor. "Erkekler her zaman prezervatif kullanırdı. Bunu bilmen gerekiyordu. Bu kulüpte bir kuraldı, hamile kalmayalım diye boğazımıza soktukları hap gibi."

"Sana inanıyorum." Ağzımı dudaklarına bastırıyorum. "Eğer daha rahat hissediyorsan prezervatif takabilirim." "Belki onun yerine hap alabilirim?" Burnunu çok sevimli bir şekilde kırıştırıyor.

"Aynen öyle," diye sırtıyorum. "Yani, evet, ne istersen bebeğim."

göğsüme vuruyor. Dudaklarına yapışıyorum, onu yavaşça öpüyorum, yolumuza çıkanı yok ettiğimizde birlikte kurabileceğimiz dünyayı hayal ediyorum.

CHAPTER TWENTY-TWO

JOELLE

NIHAYET restorana bir saatten fazla geç vardık, ancak sahibi, özellikle de Enzo'nun cebine attığı yüzüklerle bunu umursamıyor gibi görünüyordu.

Sevdiğim bir adamla normal bir kadın gibi dışarıda olmak, asla hafife almayacağım bir deneyim.

O viskisini yudumlarken ben de süslü köpüklü bir kadehte bordo-kırmızı şarabı içiyorum, sofrayı da geri kalanı gibi çökmüş durumda. Yukarıdaki loş ışıklar odayı yeterince aydınlatıyor ve ortadaki ışıltılı büyük altın avizeyle senkronize bir şekilde çalışıyor.

Bifteğimi kestim, yumuşak ve lezzetliydi. Şimdiye kadar tattığım ilk biftekti. Güzel restoranlara gitmek çok fazla lüksle büyümedim. Pizza ve makarna günleri annemin karşılayabildiği abartılıydı. Ama mutlu olmak için bunların hiçbirine ihtiyacım yok. Sadece ailemi, oğlumu ve Enzo'yu geri istiyorum. O artık biri, asla bir parçam.

"Her şey nasıl?" diye soruyor, kendi bifteğini dilimliyor, o büyüleyici gözleri bana bakıyor ve ortaya çıkardığı duygular yüzünden midemi bulandırıyor.

Onunla yakınlaşmak, nihayet bu kadar derinden değer biriyle bunu deneyimlemek, hayal edebileceğimden çok daha fazlasıydı.

Sanki dünyanın geri kalanının ve daha önce başıma gelen her şeyin, zamanın o anları için bile artık var olmadığı bir balonun içindeydim.

Ama tabii ki oldu. Bunu biliyorum. Hala her gün o yaraları taşıyorum, onların gölgesinde değil onlara rağmen yaşamak için elimden geleni yapıyorum. Devam etmek zorundayım. Bir şekilde ilerlemeliyim. Kendim için. Oğlum için. Hayatta kalmam için. Çünkü ben buyum, hayatta kalan biriyim ve o piçlerin benden asla alamayacakları tek şey bu.

"Gerçekten inanılmaz," cevap veriyorum sonunda, düşüncelerimi toparlayarak. "Ben böyle bir yeri asla karşılayamazdık. Annem bekâr bir anneydi ve kardeşimle beni büyütüyordu."

"Onları özölüyorsun. Neden onları aramıyorsun?" Tabağına bakıyor, gözleri arada benimkilere kayıyor.

"Bunu yapamam. Bana ailemle temasa geçersen Robby'nin öleceğini söylediler.

Bunu riske atamam." Çenesi seğiriyor. "Tamam, bebeğim. Robby'yi aldıktan sonra onları ararız."

İçimi çekiyorum. "Onlara ne söyleyeceğim? Gözlerinin içine nasıl bakabilirim?"

Karşımdaki masaya yaslanıyor, elini benimkinin üzerine koyuyor. "Onlara onları sevdiğini ve tekrar onlarla birlikte olmaktan mutlu söyle. Söz veriyorum, diğer şeyler umurlarında olmayacak. Sadece sana kavuştukları için rahatlayacaklar."

İç yanağımla ısırarak burnumun arkasına doğru duygularımı bastırıyorum. Şarap kadehimi elime alıp birkaç yudum alıyorum. O haklıydı. Annem için beni asla yargılamaz. Bunun olmasına izin verdiği için kendinden nefret edecek ama benim hakkımda asla kötü düşünmeyecek. Ve o tanıştığında

Robby, Tanrım, ona bayılacak. Elliot' gelince, . Dokuz yıl uzun bir süre ve o artık bir yetişkin. Tanrım, şimdi neye benziyor? Onları hiç görebilecek miyim?

Uzun bir nefes alarak bu düşünceleri uzaklaştırıyorum. Onları düşünmeye devam edemem yoksa beni canlı canlı yiyecekler.

Dikkatimi dağıtarak gözlerimi odanın içinde gezdiriyorum, Enzo'nun eli hala benim elimde, dikkatim penceremizin dışındaki nehrin yumuşak dalgalarında dolaşıyor. Etrafındaki dünyayı yıkıp geçmeyi bekleyen ılımlı güzelliği beni anında etkisi altına alıyor. Okyanus kadar güçlü olmanın, sana acı çektiren herkesi boğma, onları altında tutma, tahrip edememe yeteneğine sahip olmanın nasıl bir his olduğunu merak ediyorum.

Enzo elimi sıkıyor ve ben de ona, beni tüm kalbiyle seven bu adama bakıyorum, öyle ki birlikte olduğumuz her an bunu hissediyorum.

Ama bakışlarımı ondan bir anlığına, çok kısa bir ayırdığımda, nefesim göğsümde sıkışıyor, kollarımda bir titreme oluyor, bedenim soğuyor. Çırlıçiplak.

Bakmaya devam ediyorum. Hareket edemiyorum. Nefes alamıyorum. Gözlerimi onlardan ayıramıyorum, köşeye sıkışmış o adamlardan. Konuşuyorlar. Gülümsüyorlar. Sanki beni mahvetmemişler gibi. Sanki bildiğim canavarlar değilmiş gibi.

"Bebeğim? Neyin var?" Enzo'nun sesi uzaklardan da geliyor olabilir. "Joelle?" Şimdi , sandalyeyi çeviriyor, orada oturan iki adamı ve karşılarındaki sevgililerini görmemi engelliyor. Ciğerlerim ağırlaşıyor, sanki şu anda suyun altında kalan, çılglık atan, durmaları için yalvaran gibi.

"Anlat bana." Diz çöküyor, avuç dizimi kavıyor, başparmağı çenemin altında, yüzümü ona ve sadece ona doğru çeviriyor. "Kim onlar?"

O biliyor.

Dudaklarım titreyerek, gözlerim akmayan yaşlarla yanarak ona bakıyorum. "Yüzlerini asla unutmayacağım," diye o kadar alçak sesle fısıldıyorum ki, bana yaptıklarını anlatırken kullandığım kelimeleri tekrarlayarak duyup duymadığımı tam olarak bilmiyorum.

Ama yüzü karanlık ve acımasız bir şeye döndüğünde, boynundaki damar neredeyse derisini delip geçtiğinde, duyduğunu anlıyorum.

"Emin misin?" Burun delikleri alevlenir.

Başımı sallıyorum, nabzım çarpıyor, o adamlardan birinin o copu bana nasıl sapladığını hatırlıyorum. Beni incitmekten nasıl zevk aldığını. Diğerlerinin sıraları gelmeden önce nasıl güldüklerini. Ben onlar için bir insan değildim. Ben bir leştim. Bir oyuncak. Oynadıkları iğrenç bir oyun. Ama şimdi ikisi burada, hiçbir şey olmamış gibi yemeklerinin tadını çıkarıyorlar.

"Bunun icabına bakacağım, bebeğim. Geri alamam ama kanlarının akmasını sağlayacağım. o."

"Ne ?" "Ne yapacağımızı mı soruyorsun?" Başımı sallıyorum, kalbim hızla çarpıyor.

"Bana güveniyor musun?"

"Açıkça."

Bana elini uzattı. "Hadi gidelim."

İkimiz de ayağa kalkarken el yordamıyla çantamı kapıyorum. Parmaklarını benimkilerin arasından geçirip bana bakıyor.

Masalarına doğru nefes kesici bir şevkle ilerliyoruz, her adım işkence gibi. Sanki bacaklarım yavaş yavaş taş . Ama bununla , sinirlerimi ve aklımı başımdan alan korkumu bastırıyorum. Çünkü yalnız değilim ve benim zayıf olduğum yerde o güçlü. Ve onun gücü bulaşıcı.

Biz yaklaşırken iki adam da dönüyor. Bir an için beni tanımiyorlar, ama sonra o panik, o katıksız dehşet ikisinin de yüzüne yansıyor, gözleri bana işkence ettiklerinde yüzümde oluşan dehşetin aynısıyla doluyor.

İkisi de birbirlerine bakıyor, yanlarındaki iki kadın birbirleriyle konuştuklarından habersiz. Enzo elimi bir kez sıkıyor.

"Hey, çocuklar!" diye selamlıyor onları, tam arkalarına geçiyor, her birinin kolları uzun zamandır kayıp olan arkadaşlarmış gibi omuzlarına düşüyor.

Kenarda duruyorum, gözlerim copu tutan adamda, yüzü bana dönük, endişesi bakışlarımın üzerine yerleşmiş. Bundan zevk alıyorum. Korkusundan. Kokusunu alıyorum. Tadını alıyorum. Ona sahip olmak istiyorum. Dakikalar önce hissettiğim mutlak yıkımın yerini acımasız bir şiddet ihtiyacı aldı. Daha önce hiç bu kadar öfke hissetmemiştim. Sanki içimde başka biri hapsolmuş, çığlık atıyor ve dışarı çıkmak için dikiş yerlerini yırtıyor.

Enzo, bana ağız açık bakan göt deliğini fark edince adamın kafasını öne doğru çeviriyor.

"Hey, dostum," diyor diğeri sandalyede dönerek. "Sanırım bizi başka biriyle karıştırdın."

"Hayır." Enzo' ön kolları boyunlarının etrafında kenetleniyor, pazıları patlıyor. "Tam olarak aradığım kişiye eminim ve gerçekten gereken önemli bir konu var. Bu yüzden hanımları evlerine göndermeye ne?"

Sonunda iki kadına bakıyorum, muhtemelen benden çok büyük değiller, yüzleri şaşkın, ifadeleri donmuş.

"Evet, bunu yapmayacağız," diyor copu kullanan kişi.

Enzo sadece kuru bir şekilde kıkırdıyor. "Evet, öyle. Çünkü ikimiz de biliyoruz ki eğer ..." Geri kalanını adamın kulağına sessizce söylüyor ve söylediğinde işkencecimin yüzündeki renk tamamen kayboluyor.

Enzo onun başını . "Ben de öyle düşünmüştüm."

Cüzdanına uzanarak masaya bir miktar para atıyor. "Siz onların kız arkadaşları mısınız, eşleri mi?"

"Hayır, şey..." diye cevap veriyor biri, uzun kısa, kahverengi saçlarını yüzünden uzaklaştırarak. "Biz..." Diğeri kadına bakar.

"Burada olman için sana para mı ödüyorlar?" Başını sallıyor.

"Peki, çöpleri buradan çıkarmama ne dersiniz, çünkü onlar da öyle, değil mi?" Bir yumruk oluşturup adamlardan birinin ensesine indiriyor. "Canını mı?"

İki kadın da an için masaya baktı.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Buna ne dersiniz hanımlar? Birbirimizi hiç görmedik. Onlar kaybolduğunda, ki , benden ya da ondan asla bahsetmeyeceksiniz." Başparmağıyla bana bir işaret yaptı.

Yakışıklı yüzündeki tehlikenin izi sürülebilir, yıkıma giden bir yol gibi. "Tamam, evet," diyor sertçe yutkunarak. "Sen ne istersen."

"şimdi gidiyoruz," diyor onlara, cebinden telefonunu çıkarıp hızlıca bir şeyler yazdıktan sonra koyuyor. "şu masada için de fazlasıyla para var."

Sandalyeleri dışarı çeker, adamlar hâlâ üzerlerindedir, ikisi de yavaşça ayağa kalkar, vücutları rahatsız bir şekilde ayaklarının üzerinde kayar.

Enzo dışarı çıkarıyor, arkalarından yaklaşıyor, bir eli benimkine kenetlenmiş, diğeri ceketinin cebinde. "Yanlış bir hareketinizde ikinizi de vurup öldürürüm. Bana ne olacağı umurumda değil çünkü ona yaptıklarınız için sizi seve seve öldürürüm."

Yanından geçtiğimiz masadaki iki kadın bize şüpheyle bakarken Enzo çapkınca gülümsüyor.

"Dinleyin, hepsi bir yanlış anlaşılmaıdı," diyor ilerinden biri. "Bilmiyorduk-"

"Bana tecavüz bilmiyor muydunuz? Ben durmanız için yalvarırken o copu sokarken beni tuttuğunuzu?" Kapıdan çıkıp caddeye doğru yürürken fısıldayarak bağırıyorum. Enzonun arabası restoranın tam karėısına park etmiğti.

İkisi de bana bakıyor, bizimle araba arasında sıkışmığlar, yüz ifadeleri herhangi bir kurtarıcı duygudan yoksun. Bu bir Şeyi değiğtirmeıdi. Onlar en kötü türden canavarlar.

Enzo'nun nefesi ensemde sıcak ve ağır, dudakları Őakaėıma inerken kolu önümde kıvrılıyor. "Onlara acı ektireceğim bebeğim. Kanayacaklar," diyor kulağıma karėı. "Senin için."

Nefesler ciğerlerime hücum ediyor, kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki onu dizginleyemiyorum, bana yaptıklarının bir zerresini hissetmelerini istiyorum.

Enzo , arka koltuğun kapısını açıyor ve adamlardan birini itiyor. "Gir lan içeri."

İkisi de isteksizce içeri giriyor ve Enzo torpido gözünden fermuarlı bağları alıp ellerini dizlerinin üzerinde birbirine bağlamadan önce kapıları bir klik sesiyle kilitliyor. "Kızıma zarar verenlere ne yapacağımı göstereceğim." Kapıyı sertçe çarpıyor, sonra benim koltuğuma oturmama yardım ediyor ve kendi koltuğuna geçiyor.

Anahtarını çevirdi ve yola koyulduk.

"Bizden ne istiyorsunuz?" diye soruyor ilerinden biri. "Para mı? Bilgi mi? Ne? Bunu nasıl düzeltebiliriz?"

", değil mi?" Enzo dikiz aynasından onu bulur. "Yapabileceğin hiçbir Şey yok. Syleyebileceğin hiçbir Şey yok. Bu gece ikiniz de öleceksiniz ve kimse cesetlerinizi bulamayacak."

Enzo'nun evine geri , soluk mavi McLaren Speedtail araba yoluna park , striptiz kulübünden tanıdığım bir adam rahatça ona yaslanıyor.

"Bu benim kardeğlerimden biri," açıklıyor Enzo biz , kasılarak yanına gidiyor. Kardeği selamlamak için çenesini kaldırmadan önce el ele tutuğuyorlar.

"Sizinle resmen tanıştığıma memnun oldum. Ben Dante."

"Sen de." arpık gülümsemesine eė bir gülümsemeyle elimi onunkine uzattım.

"Peki, burada neyimiz var?" Enzo'nun cipine , korumalardan bazıları arabanın etrafında durmak için harekete gemiğ bile. Enzo restorandan Dante'ye mesaj atmığ olmalı.

"Her zamanki Şeyler." Omuz silkiyor. "Gerçi bu sefer hiç k kesilmedi. Henüz değil."

Dante kıkırdıyor. "Senin oğlanın bazı vidaları gevėemiė," diyor bana.

"Evet," diye alay ediyor Enzo, "bunu o adamın gözlerini oyan adam söylüyor."

"Doğru." Dante'nin dudakları bir sırtığla derinleğiyor. "içinde biraz delilik var."

Bakığlarımı kısıyorum. "Korkmalı mıyım yoksa-"

"Hayır, sadece çılgınlığı kucaklamalısn." Enzo bir kolunu omuzlarıma doluyor ve bağımın tepesine bir öpücük beni kendi tarafına çekiyor. "Bu Şekilde daha sevimliyiz."

"Senin sözüne ," diyorum yüz ifadem ciddileğmeden önce eğlenerek. "O biliyor mu?" bakarak

Enzo'ya soruyorum. Ne demek istediğimi anladığını biliyorum.

"Evet, biliyor." Dönüp bana doğru bakıyor. "zr dilerim."

"Hayır, değil." Ağzım gerildi. "Sanırım insanların gemiğimi bilmesine alığmalıyım."

"Bağından geçenler için zgnm Joelle," diyor Dante, gözlerindeki nezaket

Kardeşininki kadar duygusal. "Oğlunu bulacağız ve onu bu durumdan kurtaracağız." "Teşekkürler."

İçtenliği göğsümü ısıtıyor, yine de içimi bir şüphe kaplıyor. Her gün Robby , onu bulma şansımız azalıyor.

"Bunu yapmaya hazır mıyız?" Dante bir elini başının üstünde gezdirerek soruyor, parmakları kalın, kahverengi saçlarının geçiyor.

"Hadi gidelim." Enzo benimle birlikte arabasına doğru ilerlemeye başladı, Dante önde yürüyüp kapıyı açtı.

"Hey, çocuklar!" diyor onlara. "Partiye hoş geldiniz." Sığırları kesime götürür gibi onları fermuarlarından çekip yüzüne alaycı bir sırıtma yerleştiriyor. Yüzlerindeki yenilgi ifadesi bana onun yakın olduğunu bildiklerini söylüyor.

Eskiden olduğum kız, onların öleceğini bildiğim için hissettiğim rahatlama karşısında dehşete düşerdi, ama bugün olduğum kadın, her anın tadını çıkaracak.

Enzo'nun iki koruması adamları gömleklerinin yakasından tutup evin içine sürükler.

Onlar bir bodruma yönlendirilirken biz de içeriyi takip ediyoruz, basamak basamak aşağı inerek aydınlık, daha çok üç kişilik bir odaya ulaşıyoruz.

Enzo karşımda, avucuyla enseme kavıyor, alnı benimkinin üzerine eğiliyor. "Bunun için burada olmak zorunda değilsin."

"Burada olmam gerek." Beni görmesini, sözlerimde ne kadar gerçek payı olduğunu anlamasını isteyerek bir parça kendimi itiyorum. "Yaptıklarını geri alamayabilir ama en azından acı çekmenin ne demek olduğunu bilecekler."

"Sana söz veriyorum. İşim bittiğinde ölmüş olmayı dileycekler."

Dudaklarına usulca bir öpücük konduruyorum ve kısa bir an için gözleri kapanıyor, tembel bir gülümseme dudaklarında geziniyor.

"Neden gidip kanepeye oturmuyorsun?" diyor bana, bakışlarına şefkat kazınmış bir halde. "Tamam."

"Seni seviyorum," diye yemin ettikten sonra geri solumdaki duvara dayalı mutfığa doğru ilerliyor, ocakta büyük siyah bir su kaynıyor, kabarcıklar taşıyor.

Yanındaki tezgâhta, içinde büyükçe bir bıçak ve kesici silah koleksiyonu bulunan, açılmış siyah bir çanta duruyor. Onlara maruz bilsem de içimi bir ürperti .

İşkencecilerim odanın ortasına düzgünce iki sandalyeye itilirken yerime oturuyorum, yüzleri Enzo'ya dönük, nefes alışları kararsız, gözleri odada ve odayı dolduran altı İçlerinden ikisi adamların ayak bileklerini başka bir dizi fermuarlı bağla sandalyelere bağlıyor.

Dante arkalarında duruyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş, ellerini önündeki silahların üzerinde gezdirirken Enzo'nun sırtına bakıyor.

"Bu çılgınlık." Elebaşı sessizliği bozar. " biz ödedik. Bu onun lanet olası işiydi." Enzo'omuzları yavaşça inip kalkıyor, sanki içinde kaynayan öfkeyi kontrol ediyormuş gibi. "Kapa çenenin Jay," diye tükürüyor arkadaşı.

"Evet, kapa çenenin Jay." Dante kafasının arkasına vurur.

"Ne?" Jay alaycı bir şekilde gülüyor, kömür rengi gözleri neredeyse siyaha, cehennem rengine dönüşüyor. "Nasıl olsa bizi öldürecekler. Hey, sen," diye devam ediyor, Enzo'ya seslenerek. "Sana ne kadar iyi verdiğini söylemedi mi?"

Midem bulanıyor. Lanet olası piç.

"Sana yalan söylemesine izin verme. Sikimin amındaki her saniyesine bayıldın."

Ayağa fırladığımda öfke göğsümde toplanıyor ve beni sıkıştırıyor. "Seni an-" Ama cümlemi tamamlayamıyorum, çünkü göz açıp kapayıncaya kadar Enzo üzerine çullanıyor, elindeki bıçak sağını boydan boya kesiyor

Jay'in yanağında.

"Ahh!" diye haykırıyor, kan yüzünden aşağı ve kucağına, yumruklarının üzerine fıskırıyor.

Enzo ayak bileğindeki kılıfından bir silah çıkarır ve namluyu Jay'in alnına dayar. "Ağzını hiç açmamalıydın. Bunun için dilini kaybetmek üzeresin. Ama önce..."

Silahı adamın kasıklarına doğrultuyor.

Pop.

Bir çığlık odayı delerken mermi ateşlenir. Onun çığlığı. Adam feryat etmeye devam ederken Enzo Jay'in cebine uzanarak cüzdanını alır.

"Güçsüz olmak nasıl bir duygu?" Ayağa kalkıyorum, ona ve ikisine doğru ilerliyorum, onlarla yüzleşmem gerekiyor. "Öleceğini bilmek nasıl bir duygu?"

Enzo biraz kımıldadı, bana yer açtı.

Başımı eğiyorum, yüzüm Jay'inkiyle aynı hizaya geliyor. "Bana yaptığın şeyi ben istemedim. Senin gibi adamlar, senin iğrenç ahlaksızlığıyla kulübün devam etmesini sağladı. Hiç kimse için ölüm dilemedim ama sizin için diliyorum, üçünüz için de."

Doğrulduğumda, bana olan sevgisi yapmış olabileceği her kötü şeyi gölgede bırakan bir adamın yüzüyle karşılaşıyorum. Acımı paylaşıyor. Sahipleniyor. Hissediyor. Artık gerçekten yalnız değilim.

Dante elini diğer adamın pantolonunun cebine sokarak cüzdanını çıkarır. "Graham Mince. Yaş kırk iki," diye .

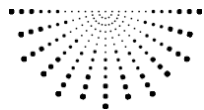
Enzo diğer cüzdanı açıyor. "Jay Singer. Kırk dört yaşında. Annenin bile senden kalanları bulamayacağından emin olacağız."

"Özür dilerim!" Graham şimdi bir korkağın gözyaşlarıyla . "Yaptığımız şey doğru değildi. Bunu artık biliyorum."

"Siktir git!" Yumruğum dudağına değiyor, o inerken damarlarımda adrenalin dolaşüyor. "İşte benim kızım." Enzo etrafımda dolanıyor, elimi tutuyor ve parmak eklemlerimi ovuyor. Ağrıyor. o an, öfke kaçıyor, acı geliyordu ama iyi hissettiriyordu. Bunu yapmam gerekiyordu.

Bir kolum sırtımın küçük kısmına dolanmış halde, birlikte onlara bakıyoruz. "Yalvar. Çığlık at. Fark etmez," diyor Enzo. "Ölene kadar sizden parçalar alacağım. Ve şimdi, dillerinizle başlayacağım."

CHAPTER TWENTY-THREE

ENZO

Yaptığımız şeyler çoğu insanı hasta eder ama beni etkilemiyor. Kan, sevdiğimiz insanlarla ait olduğunda değil.

Elbette, lanet olası canavarlar olabiliriz, ama canımız yanar. Hissediyoruz. Ve bizden biri acı çektiğinde, içimizde üreyen ve her geçen yıl büyüyen intikamla beslenen şeytanı besleriz. Tadını çıkarmak bizim işimiz. Her biri ölene kadar hiçbir şey bizi durduramayacak. Bianchi'lere bağlı olan herkes, pek çok kişinin hayatını mahveden herkes.

Dante, Graham'ın ağzını açık bırakır, adam onunla savaşır ama hiç şansı yoktur. Kardeşimin gücü onunla boy ölçüşemez. Ona yaptıkları şey onları diri diri yüzmek zorunda bıraktı, ama o kadar vahşeti kaldırabilir mi bilmiyorum.

Koltukta sallanıyor, ağlıyor, gün olan üçüncü adamın adını bize reddettikten sonra başparmağı kayıp... Söyleyemiyorum bile.

"Şşşt," diye alay ediyorum. "Yakında bitecek." Şefin bıçağını kaldırıyorum, bıçağın ağzı keskin, dilini parmaklarımın arasında kavrarken ışıkların altında parlıyor. "başka bir şey bulana kadar." Dilimlemeye başladığımda gülüşüm acımasızdı.

Temiz giriyor. Öğürmesi, çığlık atmaya çalışması, sadece ona daha fazla işkence etme isteği uyandırıyor. Günahlarının cezasını çecekler. Onun acısının intikamını alacağım. Bu sadece başlangıç.

Dili çözüldüğünde onu ayaklarının dibine, yere atıyorum. Dönüp Joelle'i bakarken buluyorum, gözleri kocaman, göğsü kabarıyor.

"İyi misin bebeğim? Eğer bu fazlaysa, adamlarım seni yukarı çıkarabilir." Başını hızla sallıyor. "Ben iyiyim."

Bir kez başımı sallıyorum, inleyen Jay'e dönüyorum, hâlâ aletin dolay gözle görülür bir acı içinde. "Artık söyleyecek bir şeyin yok mu?" Bıçağın ucunu çenesinin altından geçirip yüzünü bana doğru kaldırıyorum.

Cevap vermediğinde, soluk alıp verışı daha da şiddetlendiğinde, bıçağı derisine, çenesinin hemen altına saplıyorum, soluk alıp verişler yerini ağlamaya bırakıyor. "Sana kaç kere durman için yalvardı? Sen kaç kere reddettin?"

"K-ki-öldür beni," diye hıçkırıyor. "Lütfen öldür beni."

"Merak etme, planım . Ama henüz değilÖnce uslu bir çocuk olacaksın ve bana üçüncü adamın adını söyleyeceksin."

"Lütfen," diye ağlıyor, vücudu sarsılıyor.

"İsim!" Bıçağı sallıyorum, omzuna saplayıp daha da derine itiyorum.

Çığlıkları soluk soluğa hıçkırıklara .

"İsim!" Bıçağı çıkarıp tekrar yapmaya hazırlandım.

"S-S-Sammy Rio."

Yüzüme muzaffer bir sırıtış yerleşiyor. Bıçağı avucumda çeviriyorum, siyah reçine sapına bakıyorum, Dante'nin benim için aldığı bir bıçak, bir tane de Dom için. Tanıdığı bir adam tarafından özel olarak yapılmışlar. Güzel iş. Onlarla yaptığımız şey için mükemmel.

Dom da burada olacaktı ama silah tedarikçimiz Cain Chiara'yı yaraladıktan sonra onunla ilgilenmekle meşgul. Onun sonu da oldukça acı vericiydi ama muhtemelen Graham ve Jay'inki kadar acı verici olmayacak.

"Kulüp nerede?" Bu henüz bir şey. "I-" Zırlıtısı yorucu ve sinir bozucu.

"et," diyorum, bıçağın ucu boğazına yaklaşıırken. "Oldukça ."

"Bilmiyorum." Nefesini toplamaya çalışıyor. "Altın bir kartın arkasındaki numarayı arıyoruz.

Maskeli bir adam geldi, gözlerimizi bağladı ve bizi oraya götürdü."

"Yani kısacası işe yaramazın tekisin," diye . "Anlaşıldı." Çenemi Dante'ye doğru kaldırıyorum ve o da Jay'in ağzını açmaya başlıyor. Elimdeki bıçakla yavaşça dilini kesiyorum, hiçbir gücü olmayan bir adamın çığlıkları daha da yükseliyor.

Ama işim bitmedi. Bu kez Jay'in kulağına yaklaşıp sıkıca kavriyorum. Titremeye başlayınca Dante'ye bakıyorum. "Kardeşim, onu tutabilir misin? Burada çalışmaya çalışıyorum."

"Acele et o zaman." Dante, Jay'in omuzlarını tutuyor. "Kardeşim bıçak kullanmakta oldukça iyidir." Sırıttıyor. "Sadece benim kadar iyi değil. Bu yüzden biraz zaman alabilir."

"Siktir git dostum," diye karşılık veriyorum, bıçak Jay'in kulağına dayanıyor ve kesmeye başlıyorum.

"Mmm!" Göt herif bağırmaya çalışıyor ama daha çok mırıltı gibi çıkıyor. Bunu hak ediyor. Eğer bir şey varsa, kolay kurtuluyor.

Kulağı sonra, bıçağı gevşemiş ya da ondan geriye ne kaldıysa onun üzerine atıyorum, bıçağı ayaklarının yanına yere bırakıyorum.

Ben ocağa doğru yürürken Graham ağlayarak mırıldanıyor ve Şeytan'ı bile memnun edecek kadar sıcak su dolu tencereyi .

Onlara doğru yürüdüm. "Düşün tadını çıkarın, pislikler." Hafif bir kıkırdamayla, kavurucu sıvının yarısını Graham'ın üzerine çeviriyorum, bir kısmı ağzına doluyor ve hala sahip olduğu dilinin yarısını yakıyor.

Damlalar yüzümün yanından geçip gidiyor.

Lanet olsun. Bu çok ateşli.

Jay'e yaklaştığımda başını sallıyor, gözleri şişiyor. Ben de aynısını ona yapıyorum, su onun acınası ses çıkarma çabasını bastırıyor, yakıcı sıcaklığın gelgit dalgaları üzerine dökülüyor.

Onlara son bir kez bakarak silahlarıma geri dönüyorum ve tencereyi lavaboya bırakıyorum.

Parmaklarım, düşmanlarımızın etlerini eritmek için kullanmayı sevdiğimiz meşalelerden birinin üzerinde geziniyor.

"Bu kadar yeter." Sesi beni sisin içinden çekip çıkarıyor. "Daha fazlasını yapmana gerek yok. Bitir şunu." Ayağa kalkıyor, bana yürüyor, hafif adımları yaklaşıyor, bir eli pazumda.

"Emin misin?" Dönüyorum, avucumu kalçasında gezdiriyorum. "Emin olmak zorundasın. Geri dönüşü yok."

"Öyleyim." Diğer elimi tutuyor, gözlerimin derin derin bakarken işkencecilerinin kanı uzun parmaklarına bulaşıyor. "Öldür onları."

Bakışlarımı dudaklarına kaydırıyorum, kalbim şefkatle yankılanıyor ve onu öpüyorum. Yavaşça. Kan lekeli parmaklarım onun dalgalarına dolanıyor, elimi ipeksi bir şekilde sarıyor ve ben onu yana doğru çevirerek aramızdaki bağı derinleştiriyorum.

Beni mahvediyor, sonra tekrar inşa ediyor. Varlığımın her parçasında kendini tüketme biçimi, neredeyse kusursuz.

İsteksizce ondan uzaklaşırken, bıçaklarıma geri dönmeden önce burnunun ucuna bir öpücük daha konduruyorum, bir yumruğumu diğerinin etrafına sıkıyorum, bıçak daha uzun, daha ince.

Ahşap döşeme tahtaları ayaklarımın altında gıcırıyor, iki adam hâlâ ölmek üzere olan hayvanlar gibi inliyor, bu dünya ile öteki dünya arasında sıkışıp kalmışlar.

Onları merhamet için öldürmeyeceğim. Ölümeleri sadece o istediği geliyor. Bana kalsa, kan kaybindan, şoktan ölene kadar onlara daha fazla işkence ederdim. Ama onun için yeterliyse, benim için de yeterli olmalı.

Graham'ı boynunun sertçe çekiyorum, ta ki kızarmış gözleri benimkilerle buluşana kadar. Bıçağın kenarı boynunun yan tarafına denk geliyor ve uzun bir kesikle tam ortasından kesiyorum.

Kan. Akıyor. Bükülmez bir nehir.

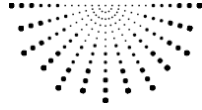
Sırada diğer piç var. "Keşke seni daha önce bulsaydım," diyorum şahdamarını kesmeden önce.

Gözleri dehşete düşmüş bir ifadeyle açılır ama bu boşuna bir çabadır. Birkaç dakika içinde ölmüş olacak.

İkisi de .

Joelle yanıma geldi. Yarattığım katliamda eli benimkini buluyor ve birlikte adamların son nefeslerini verişlerini izliyoruz.

CHAPTER TWENTY-FOUR

JOELLE

Cüzdanın ve dayanıklılığının ne kadar büyük bağlı olarak beni bir, bazen iki saatliğine satın aldığında bu tür şeylerle ilgilenmediği sürece bir erkeğin nazik olmasını ASLA BİLMEM. Ama Enzo, o çok nazik ve sevgi dolu.

O adamları öldürdüğünden bu yana birkaç hafta geçti ve o zamandan beri bana da özenli davranıyor. Sanki hayatımdaki tüm yanlışları telafi çalışıyor. Sanki onları bir şekilde silebilirmiş gibi. Silemese de, kimse bana o yılları geri veremese de, sonunda güvende olduğumu bilmek, sonunda beni korumak isteyen birine sahip olduğumu bilmek beni rahatlatıyor.

Ancak geçtiğimiz haftalarda birlikte geçirdiğimiz zamanın hepsi keyifli değildi. Enzo ve kardeşleri denemekten başka bir şey yapmadıkları halde Robby'yi hâlâ bulamadılar.

Göğsümdeki acı her geçen gün daha da büyüyor, oğlumu asla canlı olarak geri alamayacağımdan, onun yerine cesedini bulduklarını söyleyeceklerinden korkuyorum. Gecenin bir yarısı kabuslardan uyanıyorum, Enzo'nun kolları beni tekrar uyutuyor.

Beni her şeyden haberdar etti, aramızda sır saklamayacağını bilmemi istedi.

Chiara'nın Enzo'nun Graham ve Jay'i öldürmesinden sadece iki gün sonra kaçırıldığını öğrendiğimde, öz babasının kendi çocuğuna karşı bu kadar acımasız olabileceğine inanamadım. Ama yine de o ve ailesi hakkında bildiklerimi bildiğim için ben de şaşırmadım. Yine de onu geri aldılar, onun kurtuldu. Faro'nun öldüğünü bilmek bana huzur veriyor.

Sadece Chiara kaçırılmakla kalmadı, kısa bir süre sonra kuzeni Raquel de kaçırıldı. Tabii ki babası Salvatore de işin içindeydi. O da kardeşi gibi öldü, Chiara'nın evleneceği sadist adam Carlito ile birlikte.

Raquel'i Carlito kulüpte ondan bahsettiğinde duydum. Enzo bana söyleyene kadar Chiara'nın kuzeni olduğunu bilmiyordum.

Şu anda Dante'yle birlikte ama Bianchi'lerin hepsi gidene kadar hiçbirimiz gerçekten özgür . O gün gelene kadar bekleyemem.

Enzo'nun her iki kardeşiyle ve Raquel'le geçtiğimiz hafta içinde kısa bir süre görüştüm ve sonunda Chiara'nın güvende olduğunu kendi gözlerimle .

Ailesiyle ilgili her şey olup biterken, diğer kuzeni Aida için gerçekten endişelenmektedir. Babası Agnelo sayesinde ne Raquel ne de Chiara onunla yakın büyümüştür. Ama seviyorlar ve güvende olmasını istiyorlar. Onu kontrol edebilecekleri bir cep telefonu numaraları bile . Bildikleri kadarıyla Aida'nın telefonu yok. Evi aramaya çalıştıklarında kimse cevap vermemiş. Ama genelde kimse cevap vermez, dedi Chiara.

Aida'nın babasının ona bir şey yaptığından endişeleniyor. Agnelo hakkında bir şey biliyorsam, ne olduğunu da biliyorum.

. Onun kızı , ilk fırsatta kaçıp giderdim.

Chiara eve gidip Adayı kendi başına bulmak için can atıyor ama Dom tehlikeye girmesini istemiyor ve kim bilir neyle karşılaşacak. Onu suçladığımı söyleyemem.

Ilık su spreyinin altında , ellerim saçlarımda, şampuanı yıkıyorum, işim bitene kadar bekleyemiyorum, böylece gece için Enzo'nun yanına kıvrılabilirim.

Banyonun kapısı gıcırıyor, serin hava bedenimin üzerinden geçerken tenim . zaman onu görüyorum, kalın, kaslı kalçaları bana doğru kasıla kasıla yürüyor, cam kapıdan onu tam olarak görmemi engelleyen buharın içinden bile görülebiliyor.

yere doğru ilerliyor, şimdi daha yakın, kapıyı kaydırarak açarken eli kapının üzerinde. Yanımdan içeri girip benimkinin çift kişilik duşun düğmesini çevirdiğinde ve su canlandığında yüzünde bir sırıtış belirirken eğlenceli bakışlarımı kısıyorum.

"Sen zaten bir saat önce almamış mıydın?" Elime bir sünger alıp onu biraz vücut suyuyla köpürtürken soruyorum.

"Öyle mi?" Suyun altında dururken günahkâr ağzının köşesi sinsî bir sırıtışa dönüşüyor, gözleri kapalı, ellerini saçlarının arasında gezdirirken yırtık karın kasları esniyor. kordonlu kaslarındaki damarlar sanki derisini yırtmaya çalışıyormuş gibi şişiyor.

Bakışlarım onun kalın ve çok sert olan sikine kayınca vücudum erimeye başlıyor. Ellerim ona dokunmak, onu içimde hissetmek için kaşınıyor. Beni ne kadar çok istediğini göstermekten çekinmiyor.

Ve beni her zaman istiyor. Hızlı ya da yavaş, vücudumu iyi tanıyor, yoksun olduğum her zevki ortaya çıkarıyor.

Başı dikleşiyor, ağır kapüşonlu bakışları beni baştan çıkarıcı cazibesine , o deniz yeşili gözler dudaklarımdan kalçalarımdan tepesine kadar vücudumda bir yolu okşuyor.

Bir kalıp sabun alıyor, kaçırmadan göğsünden aşağıya, karnındaki kas yığına, ben baktıkça sertleşen sikinin kalınlaşmasına doğru yuvarlıyor.

Sabunu geri koyarken meme uçlarım geriliyor, kendini okşarken eli sertleşmiş aletine düşüyor. sabit bir ağrı oluşuyor, amım sıkılıyor, bu acıyı ortadan kaldırması için ona ihtiyaç duyuyorum. Ellerim göğüslerimin üzerine düşüyor, o inlerken onları sıkıyor, kendini daha sert okşuyor, elmacık kemiklerinin altındaki koridorlar derinleşiyor.

Gözlerini kaçıramıyor. Beni yiyip bitirmesi, dünyam alt olmadan önce hiç yapmadığım bir şeyi deneme cesareti veriyor bana. Avuç içimi vücudumun gezdiriyorum, karnımı geçiyorum, ta ki kullanıldığım, istismar edildiğim yeri bulana kadar, ama şimdi ona sahip çıkıyorum. Orası benim. Bu an, bu his benim. Ama aynı zamanda onun da. Öyle olmasını istiyorum. Bu benim seçimim ve artık kimse bunu benim için yapamaz.

Duvara yaslanıp bir parmağımı içeri sokuyorum.

"Evet, bebeğim," diye inliyor. "O parmakların o amı gerdiğini göreyim."

Adını iç çekiyorum, ikinci bir parmak , kirli konuşması vücudumun üzerinde benzin gibi, beni aydınlatıyor. "Aferin kızıma. Ben sikmeden önce güzel amını parmakla. Boşaldığını duyayım."

"Evet," diye bağıyorum, daha hızlı itiyorum, kaslarım kasılıyor, göbeğim sırlıslam, ona ihtiyacım var. Onun beni izleyişini izlerken nefes verişlerim telaşlı soluklara dönüşüyor ve hiçbir şey bu kadar erotik hissettirmemişti.

"İşte böyle, bebeğim. Nasıl sevdiğini göster bana." Kendini sıkıca yumrukluyor, su ağır, sert sikinden aşağı damlıyor, her kası gerildikçe formu dalgalanıyor.

Orgazmım kalçalarım titriyor, elimin kenetleniyor, eli yavaşça aşağı inip tekrar yukarı çıkarken gözlerimi elinden alamıyorum.

"Seni dilimde tatmak için sabırsızlanıyorum, şişko aletimin etrafında boşalmanı hissediyorum." Ben daha derine, daha hızlı hareket ederken inliyor, neredeyse sonuna ulaşırken vücudum titriyor. "Bunu , değil bebeğim? Sen

Sen yüzüme otururken o amcığın dilimle açılması gibi." "Tanrım, evet, lütfen," diye bağıyorum, daha fazla dayanamıyorum.

"Benim için gel, bebeğim. Ve sonra benimsin."

Dudaklarım aralanıyor, inlemelerim daha çok yalvaran çığlıklara benziyor ve başparmağımı bu kez klitorisimin üzerine sürdüğümde, salıverilmem spiral çizerek beni neredeyse yere seriyor.

Kendimi toparlayamadan üzerime atılıyor, beni duvara doğru daha sert itiyor, ağzı yakalıyor, dili içeri girmek için savaşıyor, dişleri alt dudağımı ısırıyor. Bedenim üzerindeki gücünü kullanma şekli şeytani, sanki onu benden daha iyi gibi. Belki de biliyordur.

Parmakları bacaklarımın arasından kayıyor ve az önce yaşadığım orgazmdan dolayı hala hassas dokunuşuna karşı savaşıyorum. Ne olduğunu anlamadan tekrar , parmakları beni açıyor, içime batıyor.

"Evet, bu," diye inliyor, dudakları boynumu öpüyor, göğsüme doğru iniyor, aşağı doğru devam etmeden önce dişlerinin arasında bir meme ucunu kavırıyor.

Yere çöküyor, bacaklarımdan birini kaldırıp omzunun üzerinden atarken bana bakıyor. "Değişiklik olsun diye bir erkeğin sana tapmasının zamanı geldi." Ağzını açmadan önce söylediği son şey bu. amımı kaplıyor. Adını haykırıyorum, sertçe ellerim onun şehvetli saçlarına dolanıyor, dilinin ucu klitorisimin üzerinde dans ediyor, tempo hızlı ama yavaş. Beni sınıra getiriyor ama asla düşmeme izin vermiyor. Reddettiği orgazma tutunuyorum, onu o kadar istiyorum ki, siki için yalvarmaya hazırım.

"Bu amcığın tam olarak neye ihtiyacı olduğunu biliyorum." Onun sıcak ve baştan çıkarıcı sesinin en mahrem yerimde yarattığı titreşimler beni sözsüzce nefes nefese bırakıyor ve elimi saçlarına daha sıkı sarıyorum.

Dili giriyor, iki parmağı klitorisimin her iki yanında aşağı yukarı geziniyor. Yoğun hissiyattan nefesim kesiliyor, başımın arkası fayanslara düşerken göbeğim titriyor, vücutlarımızdan aşağı su akıyor.

Neredeyse oradayım, daha hızlı düşüyorum. Uzun, kalın dilini daha derine kaydırduğında, o parmaklar klitorisimin üzerinde sertçe döndüğünde, orgazmım hayata patlıyor.

"Evet, Enzo! Oh lanet olsun, evet!"

Onaylayan hırıltısı, tekrar yukarı tırmanıp beni benimkine eşdeğer bir öfkeyle öpmeden önce içimdeki zevkin her zerresini harekete geçiriyor.

Ellerimiz aynı her yerde, beni kalçalarımdan kaldırmadan önce neredeyse tırmalıyor, sikini girişime yerleştirirken sırtım arkamdaki duvara çarpıyor. Artık benim için alabildiği doğum kontrol hapını kullandığıma göre, prezervatif konusunda endişelenmemize gerek yok.

Boyunun başı yavaşça içime girerken, tutuşunun gücüyle beni sabit tutuyor, ama ilk başta hareket etmiyor, gözlerimin derinliklerine bakarken içimde hareketsiz kalıyor.

"Seni seviyorum, Joelle. Hem de çok."

Ve kalbim, onun kullandığı isimle, hepsinin benim için kullandığı isimle, canımı yakan o adamlarla irkiliyor.

Ben.

Şimdiye kadar ona söylemeliydim, bunu ona borçluyum, ama nedense kendimi tutuyordum. Benden bu kadar.

Şimdi. Her şeyimi bilmesini istiyorum. Onu başka bir şey verecek kadar seviyorum. Gerçek adımlı.

"Bana Jade de," diye titreyerek söylüyorum, ona daha önce söylemediğim için benden nefret edeceği için çok gerginim.

"Jade?" Bir elini yukarı kaldırıp diğer eliyle beni sabit tutarken kaşları şaşkınlıkla eğiliyor, kolu kıcımın altından kavırıyor.

Büyük avucunu boynumun kenarına sıkıştırıyor, siki girişime doğru daha da eğiliyor. "Evet."

Başımı sallıyorum, içimden taştan duyguları , gözyaşlarım her vuruşta ağrıyor

Kalbim. Korku ve aşk, yer için, hava için savaşıyorlar. Onun hakkında ne düşünecek? Onu isteyecek

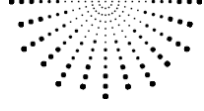
mi?

Sonra ona söylerim. Kızı ona veriyorum. Kızı. Kadını. "Ben Jade Macintyre."

Kapüşonlu gözleriyle dudaklarını usulca kaldırıyor. "Jade," diye fısıldıyor ağzımın kenarını öperken. "Seni seviyorum Jade."

İçime sonuna kadar giriyor ve gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken daha önce hiçbir erkeğin vermediği bir şeyi veriyor, kabullenmemi sağlıyor.

CHAPTER İKİ-BEŞ

JOELLE

Ertesi gün Dom ve Chiara'nın barbekü partisine hazırlanırken boy aynasının karşısında kendimi incelerken, karşıma çıkabilecek sorular hakkında endişelenmeye devam ediyorum. Onlara nasıl cevap verebilirim? Robby'nin sperm donörünün kim olduğunu kimse bilmiyor, Enzo bile.

Baba kelimesini bile hazmedemiyorum çünkü o öyle biri değil. O bizim için hiçbir şey. Onlara gerçeği söylemekte neden bu kadar tereddüt ettiğimi bilmiyorum. Belki de Chiara ve Raquel'in ailesi olduğu içindir? Ya onun tarafını tutarlarsa? Ya hakkımda kötü düşünürlerse? Bu düşüncelerden . Chiara bunu asla yapmaz.

"Hazır mısın, bebeğim?" Enzo banyodan çıktı, saçları geriye taranmış, kısa kollu bebek mavisi tişörtü sert göğsünü sarıyor, kıcı bir çift kotun içinde sımsıkı. Gözlerime uymak istediğini söyledi. Evet, klişe ve tamamen bana ait.

"Sanırım öyle." Yüksek topuklu sandaletler ve siyah kalem elbisenin bir malikanede barbekü yapmak için uygun kıyafetler olup olmadığını merak ederek bir o yana bir bu yana dönüyorum. Ama umurumda değil. Daha önce hiç hayatım olmamıştı ve giyinip kuşanmak hoşuma gidiyor.

"ne var ki?" Kolları arkamdan dolanıyor, karnımın üzerinde duruyor, çenesini başımın üstüne koyuyor. "O kadar güzel görünüyorsun ki, seni tamamen kendime saklamak üzereyim."

"Gerçekten mi?" Aynadan ona gözlerimi kısıyorum, dudakları benimkiler gibi çapkınca kıvrılıyor. "Peki benimle ne yapacaksın?"

"Bu muhteşem vücuda şu anda ne yapacağımı gerçekten bilmek istiyor musun?" Başımı sallıyorum, meydan okurcasına kaşlarımı kaldırıyorum.

Dudakları yavaş yavaş boynuma doğru kayıyor. "Seni bu aynanın üzerine yatırır ve sikimi ağzına alırken sana izletirdim."

Aman Tanrım.

Bu edepsiz sözler içimde bir sarsıntı yaratıyor, iç bacaklarım sıkışıyor ve aralarında bir sıcaklık birikiyor. "Bu bir söz mü?" Sesim fısıltıya dönüşüyor, arzuyla doluyor, elim aramıza giriyor ve onu sert buluyor. Aletin sert başının etrafında bir yumruk sıkıyorum, göğsü ağır vuruşlarla yükselirken gözlerim ona bağlı.

Saçlarımı yumruklayıp beni sertçe geri çekerken derin bir hırıltı kopuyor. "Evet, bu lanet bir söz. Ve sana onları ne kadar iyi tuttuğumu göstermek üzereyim."

Aynı eliyle başımı aşağı itiyor, bedenim , avuçlarım soğuk cama yaslanıyor.

Parmak uçları sırtımdan aşağı inip kığımın üzerinden geçerek elbisemin eteklerine ulaşırken nefes nefese kalıyorum. ; dokunuşu her iki kalçamın içinde yuvarlandığında inliyorum, ellerim kayıyor.

"Kımıldama." Kıçıma sertçe vuruyor, bakışları aynadan benimkine yapışıyor ve içim sıkılıyor, dişlerim bir çığlıkla alt dudağımın köşesine batıyor.

Bana bunu yapmasını izlemek, vücudumu bir çılgınlığa, tam bir ihtiyaç sürüklüyor. Elbisemi yavaşça kaldırıp kıçıma doğru sürüklerken kendimi dik tutmak için mücadele ediyorum. İki parmağı yanaklarımın arasında gezinirken birini büzülmüş etime sokuyor, bir sonraki adımda ne yapacağını tahmin ederken nefesim hızlanıyor.

"Aferin kızıma. Ben o açgözlü, küçük amcığınla oynarken kıpırdamadan dur." "Kahretsin," diye tısladım, göbeğim külotumu ıslatıyordu.

Elleri beni nemli buluyor, ağrıyan şehvet tüm vücuduma yayılıyor. Parmakları tangamın ince üzerinde kıvrılıyor, aşağı çekerek beni ortaya çıkarıyor. Külotumu ayak bileklerime kadar indirirken avuç içleri uyluklarımın arkasına masaj yapıyor.

Avuç içi sağ uyluğumun arkasından yukarı doğru, o kadar yavaş, o kadar baştan çıkarıcı bir şekilde hareket ediyor ki, salıverilmem artıyor, ıslaklık oluyor.

"Dokun bana," diye yalvarıyorum, sesim duygu karmaşası içinde. "Lütfen." Ona adımı söylediğimden beri ilk kez dokunuyor. Hiç sorgulamadı. Daha fazlasını sormadı. Sadece ben olduğumu kabul etti.

"Mmm, nerede? Nerede istediğini söyle bebeğim."

"Sana içimde ihtiyacım var. Lütfen, Enzo, sik beni."

"Bu deliğin benim sikimle dolması için bu kadar hevesliyen adımı söylemene bayılıyorum." Beni saran bir sonraki his o, iki parmağını derinlere sokuyor, acı ve zevk yeni bir şeye dönüşüyor, o kadar iyi bir şey ki, içime tırmanmaya çalışıyormuş gibi beni çalıştırırken çığlık atıyorum.

"Daha sert. Evet! Durma," diye yalvarıyorum, diğer eli boğazıma uzanıyor, başımı geri çekerken beni boğucu bir şekilde kavıyor, vücudum onun uzman dokunuşuna eğiliyor.

"Mmm. Damlıyorsun," diye boğuk bir sesle inliyor, ses kulağımın kıvrımında titreşiyor. Parmaklarını içimden çıkarıyor, ben ise kayıptan nefes nefese kalıyorum. "Ama sikimden aşağı damlamana ihtiyacım var."

Kendimi düzeltmeye çalışıyorum ama avucu sırtımın küçük kısmına sertçe iniyor ve beni daha da fazla . "Sana hareket etmeni söyledim mi bebeğim? O amcığı benim için açık tut. Ona bakmayı seviyorum, özellikle de sikim onu gererken."

"Acele et!" Beni boşaltması için kıvranıyorum.

Eli dışarı fırlıyor ve sertçe kıçımın üzerine iniyor. "Şimdi de talepte mi bulunuyorsun? Çünkü eğer öyleyse, eve gidene kadar seni bekleteceğim." sözlerde alaycı bir var ve beklemek zorunda olduğum düşüncesi içgüdüsel olarak içimi sıkıyor.

"Öleceğim." Çıldırtıcı bir çaresizlikle iç çekiyorum, başımı ona doğru çeviriyorum, dudaklarına ukala sırtış buluyorum, elleri kot pantolonunun fermuarında, aşağı çekerken çıkardığı ses amımın zonklamasına neden oluyor.

Kalın aletin tepesi girişimi dürtüyor. "Merak etme bebeğim. Bunun olmayacağından emin olacağım." Tek bir hamleyle içime gömülüyor, kot pantolonunun tenime sürtünme hissi, onunla o kadar dolu hissetmek, tüm vücudumun titremesine neden oluyor.

Parmakları saçlarıma yayılıyor, kabaca çekerken bükülüyor, ağır beni teşvik , ihtiyaç tırmanıyor.

Klitorisimle oynamak için uzanıyor, acımasız darbelerle üzerinde geziniyor. Aynada kendimi görebiliyorum, bana baktığını, burun deliklerinin alevlendiğini, içime o kadar sert girerken zevk çığlıklarımın yükseldiğini, çığlık attığımı görebiliyorum. Beni bakışlarıyla kıstırdıkça yüzü arzuyla buruşuyor.

"Enzo! Evet!" Neredeyse oradayım, birlikte yarattığımız yoğunluğun içine düşüyorum.

"Jade," diye hırlıyor. Adımın kaba seslenişı ayak parmaklarımı kıvrıyor, vücudum havai fişekler gibi ateşleniyor

orgazmının çalkantılı dalgalarıyla.

"Fuuuck!" Sıcak salıverilmesi içime ateş ediyor, iniltisi sert, her parçası için daha yüksek sesle haykırmamı sağlıyor.

Her damlasını dökene kadar kalçaları güçlü bir şekilde çarpıyor. Bitirdiğinde, nefes verışı benimki kadar düzensiz.

Saçlarımı bileğine doluyor ve beni dik tutarak dudaklarını kulağıma götürüyor. "Seni becermekten asla bıkmayacağım."

"Lütfen," diye küstahça söylüyorum. "Sanki başka seçeneğin varmış gibi."

"Velet." Kıkırdıyor, fermuarını kapatıp tekrar içeri girmeden önce kışma şaplak atıyor.

"Beni daha sonra cezalandırabilirsin." Göz kırıyorum, külotumu tekrar giyiyorum, sonra temizlenmek için banyoya önce elbisemi düzeltiyorum.

Dışarı çıktığımda beni lezzetli, çarpık bir sırıtış karşılıyor. "Bana öyle bakma." Şakacı bir bakış atıp elini tutuyorum. "Geç kalmadan gidelim buradan."

"Geç kalmayı seviyorum," diyor biz çıkarken derin ve seksi bir şekilde. "Eminim seviyorsundur."

Dom's'a biraz önce vardık, biftek, hamburger ve yemek şirketinin ızgarada pişirmekle meşgul olduğu sebzelerin tadını çıkarıyorduk.

Yemek yerken Chiara hamilelik haberini paylaştı. Onlar için büyük bir mutluluk duyuyordum ama içimde bir parça melankoli de vardı. Yalan söyleyemem ama belli etmemek için elimden geleni yaptım.

Yemekten sonra hanımlarla birlikte havuza doğru gittik ve her biri yan yana duran şezlonglardan birine yerleşti. Konuşurken, oğlumun babasına hiç ne kadar mutlu olduğumu anlatırken, Raquel onun kim olduğunu sordu.

İlk başta yalan söyleyecektim ama sonra gerçekten benim tarafımda olduklarını fark ettim. Artık bunu sır olarak saklamak için bir nedenim yoktu. Bu yüzden, onlara andan, Bianchi'lerin malı olduğum andan itibaren geçmişimden bir parça verdim.

Az önce paylaştığım haber karşısında hepsi, özellikle de Chiara gözle görülür bir şekilde sarsılmış görünüyordu. Bana bakarken yüzü kederle kaplanmıştı, kusmaktan yeni dönmüştü. Robby'nin babasının kim olduğunu duyduğunda bu haberi pek iyi karşılamamıştı, Enzo da öyle.

"dilerim," diyor Chiara, devam etmeden önce gözleri kısa süreliğine kapanıyor. "Her için üzgünüm. Eğer burada olsaydı, onu öldürürdüm."

Agnelo'yu kastettiğini biliyorum.

Ayağa kalkıp gittim ve nazikçe elini tuttum. "Seni ya da Raquel'i suçlamıyorum. Onların yaptıklarından siz sorumlu değilsiniz. Kendinize bu kadar yüklenmeyin."

"Evet." Chiara başını sallıyor, elini elimden çekiyor, ne söylersem söyleyeyim kendini suçluyormuş gibi volta atıyor.

"Efendim?" Silahlı bir muhafız Dom'un dikkatini çekiyor. "Çitin diğer tarafındaki kameralardan biri arızalandı," diye açıklıyor alçak sesle. "Adamlar ona bakıyor."

Dom aceleyle ayağa kalkıyor. "Gidip kontrol edeceğim," diyor ve adamla birlikte hızla uzaklaşmaya başlıyor.

Ona odaklanmakla o kadar meşgulüm ki, çok geç olana kadar başka bir şey fark etmiyorum. Ta ki bir kurşun havayı delip geçene kadar, bu kurşun yemeğimizi pişiren ve konuşmalarımızı dinleyen adamdan geliyor,

bir süredir sahip olduğumuz tek huzuru bozuyor.

Ancak savaşı başlatan kurşunun kendisi değil, kime .

Chiara'nın karnının yan tarafına isabet ediyor, vücudu ağır çekimdeymiş gibi düşüyor. Dom onun adını haykırıyor, ben oradayken ona doğru koşuyor, hareket edemiyor, sanki zamanda donmuş gibi.

Gözlerim Chiara'nın suda yüzen bedeninden ayrılmıyor.

Sanki uzaktan ismimi duyuyorum, biri kollarımdan tutuyor ve yere düşene kadar beni geriye doğru sürüklüyor.

Ellerim yanaklarımı sıkıyor. "Jade, bebeğim. Burada kal. Beni dinliyor musun?"

"Tamam," diye fısıldıyorum usulca, Enzo'yu şimdi daha net görüyorum, bakışları hayvani bir öfke ve yoğun bir endişeyle donanmış.

"Ağlama. Kahretsin, bebeğim. Özür dilerim. bakacağım. Sadece buradan kımıldama."

Başımı sallıyorum, gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor. Sonunda onları hissediyorum.

"Seni seviyorum." Chiara'nın hayatta olup olmadığını bilmeden beni orada bırakmadan önce dudakları hızlı bir kucaklaşmayla benimkilere düşüyor.

Daha fazla mermi , daha fazla adam geliyor. Alayları, bağırışları, çatışmaları duyabiliyorum.

Büyük bir ağacın arkasına , hemen arkamda uzun bir çalı var.

Bu benimle mi ilgili? Bu yüzden mi geldiler? Chiaranın anne olma şansına mal mı oldum? Robby'ye zarar verdiler mi?

Bilinmeyenin verdiği korku üzerime çöküyor, silah sesleriyle aynı güçte vuruyor. Birini kaybedecek miyiz? Bu canavarlar daha kaç hayatı mahvedebilir?

"Bize Chiara ve Raquel'i verin. Tek istediğimiz bu," diyor hemen tanıdığım bir adam.

Benvolio.

Başka birinin kahkahası patlıyor ve ben hemen tanıyorum.

Agnelo.

"Joelle denen fahişeyi ben de istiyorum. Nerede o, ha?" diye kabaca soruyor ve omurgamdan aşağıya bir ürperti gönderiyor.

Enzo'dan hırıltıyla karışık bir hırıltı yükseliyor. "Yakında senin de yerde ölü yatan adamlarına yaptığım gibi senin de lanet kafanı koparacağım. de," diye bağırıyor, sesi ölümcül. "Seni bir domuz gibi deşmekten zevk alacağım."

Boğazıma hücum eden safrayı yutuyorum, ekşimsi tattan boğuluyorum.

Agnelo, "Sizi ahmak orospu çocukları," diye devam ediyor. "Siz kim olduğunuzu sanıyorsunuz, ha? Hepiniz annenize ve babanıza katılmak üzeresiniz. Yeğenlerim, Joelle, hepsi de sizi takip ediyor olacak."

Pop.

Tek bir silah sesi nefesimi kesiyor, bedenim geriye doğru sarsılıyor.

Lütfen Enzo'nun ölmesine izin verme.

Agnelo, "İyi denemeydi," diye korkutucu bir ses tonuyla azarlıyor, ardından kelimeler yerini daha fazla silah gücüne bırakıyor, her taraftan kurşun üstüne kurşun yağıyor.

Çaresizim, burada kapana kısıldım, birinin silahı her vücudum sarsılıyor.

Vurulmamak için vücudumu kıvrarak daha da geri çekiliyorum ama bunun yerine arkamda sert bir şeye çarpıyorum. Dönmeye çalışıyorum ama bir el omzuma dolanıyor, sıcak nefesler boynumun yan tarafına süzülüyor.

Vücudumdaki tüm tüyler diken diken oluyor ve nabzım hızla atıyor.

"Arkanı dönme. Burada değilmişim gibi davran," diyor daha önce hiç duymadığım bir ses. "Eğer yaparsan, seni vururum. Anladın mı?"

Başımı sallıyorum ama zar zor.

"Agnelo'nun sana bir mesajı var." Kucağıma bir kâğıt parçası bırakıyor ve ben kâğıda bakmaya çalışırken elini sıkıyor.

"Patronu hayal kırıklığına uğratmak istemezsin, Joelle." Adımı kabalıkla söylüyor. "Bekliyor olacak." Eli geldiğinden daha hızlı gitti, bedenimi buz bıraktı, şoku içime işledi.

Sonunda kâğıda bakıyorum ve ruhu onu uzun zaman önce terk etmiş olan adamdan bir mesaj buluyorum, tabii bir ruhu olduğunu varsayarsak.

Eninde sonunda seni bulacağımı biliyordum. Benden kaçamazsın. Benimle bu adreste buluşmanın bir yolunu bulsan iyi olur: 1010 Main Street. Yalnız gel. Robby ve ben bekliyor olacağız. Sana güveniyor. Tik tak.

Gitmem gerektiğini bilerek kelimeleri tekrar tekrar okudum. Başka seçeneğim yok. Ama durdurulmadan buradan nasıl çıkacağım?

Kavga bir süre daha devam ediyor ve paniğim daha da artıyor. Benim zavallı, tatlı Robby'm.

Seni çok seviyorum bebeğim.

Yeni gözyaşları , alt dudağım titriyor.

"Raquel?" Dante ona sesleniyor, ancak yerden ikisini de göremiyorum. "Silahı bana ver, bebeğim."

Neden silahı var ve neden saklanmıyor?

O zaman fark ettim ki, silah sesleri kesilmişti.

"Hadi, seni içeri götürüyorum," diye devam ediyor ve önümdeki ağacın etrafına yavaşça göz atarken, Benvolio'yu yerde ölü ve diğer adamları etrafta yatarken buluyorum.

Enzo koşarak yanıma yaklaşıyor ve önümde diz çöküyor. "İyi misin?" Gözleri her dolaşırken yanağımı avuçluyor, ben de elimde ufalanmış kağıdı gizlemeye .

"Sanırım öyle. Bitti mi? Herkes iyi mi? Chiara nasıl?"

"Başka kimse yaralanmadı ama lanet Agnelo kaçtı.

Amcık." Bu adrese gidiyor olmalı.

"Chiara'nın durumu hakkında henüz bir şey bilmiyorum," diye açıklıyor. "Dom onu hastaneye götürdü." "Onu görmeye gidebilir miyim?" Ve sonra aklıma geldi, bu kaçmak ve Agnelo'yu bulmak için mükemmel bir yol olurdu.

Bunun muhtemelen bir tuzak olduğunun farkındayım ama beni çağırdığında görmezden gelemem. Kolay kolay tehdit etmez. Eğer gitmezsem, oğlumu öldüreceğini biliyorum.

"Şu anda buradan ayrılman güvenli değil. adamlarımızın göz kulak olabileceği bir yerde ihtiyacım var." Kızgınlık yerleşiyor. "Bu saçmalık, Enzo. Beni sonsuza kadar tutsak tutamazsın."

Beni sempatik bir şekilde izliyor. "Değilim, yemin ederim. Ama senin güvenliğini riske atamam. Bunu daha sonra, o pisliklerle işim bittiğinde konuşuruz, tamam mı? Seni seviyorum."

Bakışlarım daralıyor, onu acımasız bir bakışla kilitliyorum.

Sert bir nefesle göğsü genişliyor. " gereken bazı yarım kalmış işler var." Başını arkamızda sürüklenen ve ağızları tıkanan iki adamı işaret ediyor. Ayağa kalkarken bana elini uzatıyor. "Seni içeri götürmeliyim. Sonra seni eve geri götüreceğim."

"Peki," diye homurdanarak eve doğru yürümeye başladım bile, o da koşuyordu.

"Sakın bunu yapma." Bileğimi kavradı, beni durdurdu ve vücuduna doğru çekti. "Bu senin kendi güvenliğin için." Kolumu omzunun üzerinden atıyor, eli şimdi ensemden kenetlenmiş durumda. "Agnelo seni ele geçirene kadar durmayacak." Bana bakışı Tanrım, o yoğun yeşil gözler ruhumun derinliklerine akıyor, parmakları tenime dalıyor. "Sana sahip olmasına izin vermeden önce *ölürüm*. Beni duyuyor musun?"

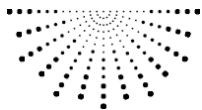
Yüzünü yaklaşıyor, dudakları ağzımın üzerinde geziniyor, gözlerim sulanıyor, kalbim küt küt atıyor. Bu sevgi beni öldürüyor.

O kadar uzun zamandır onsuzum ki, yabancı bile gelebilir. Ama onunla, evim gibi hissediyorum. Ama eksik, sanki çatısı sökülmüş gibi.

Oğlum, annem, kardeşim, onlar da benim bir parçam ve onlar olmadan hiçbir şey aynı olmayacak. İçimden yumuşak nefes yükseliyor, titreyen dudaklarımla onun dudaklarını hafifçe okşuyorum.

"Seni seviyorum, Enzo. Beni sevdiğin için teşekkürler," diyorum, gözyaşlarımı zorlukla tutmaya çalışarak. "Seni sevmek, Jade, şimdiye kadar yaptığım en kolay şey." Ağzı benimkini buluyor ve bana sadece ne kadar yaptığını.

CHAPTER TWENTY-SIX

JOELLE

Enzo'nun evine döndüm. Az önce Dante ve Raquel'le birlikte Chiara'yı hastanede görmeye gitmişlerdi. Onlara katılmama izin verilmemesine duyduğum öfke beni çılgına çevirmiş, Agnelo'nun notu hâlâ avucumda, yeşillikler içinde volta atıyorum. Gardiyanlardan biri beni durdurmadan buradan nasıl çıkabileceğimi bulmalıyım.

Avlunun diğer ucunda, dışarı açılan uzun kapının yanında hazır olda bekleyen birkaç adam görüyorum. Belki evde bir tür rahatsızlık yaratabilirim, bu onların içeri kaçmasını sağlar ve bana kaçma şansı verir.

Kaybedecek bir şeyim yok. Denemeye karar vererek mutfığa yöneldim. Hepsinin beni kurtarmaya gelmesi için ne yapabilirdim ve onlar bana ulaşmadan önce onları nasıl atlatabilirdim?

Düşün, lanet olsun! Ya şimdi ya da asla.

Enzo döndüğünde, burada sıkışıp kalacağım. Gözünün önünden ayrılmama izin vermez. Ocağa bakarken aklıma tehlikeli ama işe yarayabilecek bir fikir geliyor. Bir tava çıkarıp ocağın üzerine koyuyorum. Gazı açmadan önce zeytinyağını alıp üzerine biraz . Bir dakika sonra tava cızırıyor.

Mutfaktan çıkan iki çıkış var; biri dışarıdaki adamlara daha yakın olan büyük cam kapıdan, ki umarım bunu kullanırlar, diğeri de sağ tarafta, ki bu benim çıkışım olacak.

Yangın başladığında mutfaktan dışarı fırlayacağım, sonra da deli gibi koşacağım. Bu bir kumar, ama ön kapıdan kaçmak bir seçenek değil. Enzo'nun orada çok daha fazla adamı var.

Kimse bakmazken tavayı uzaklaştırıyorum ve ocağın üstüne birkaç damla yağ döküyorum, ateş canlanmaya başlıyor.

Alarm çalmadan önce geri çekilip yavaşça uzaklaşıyorum. Bunu yapar yapmaz alarm çalıyor, adamların hepsi sese doğru koşuyor ve beni .

Parmak uçlarımda kapıdan çıkarken kalbim göğüs kafesimde çarpıyor, cehennem gibi koşma isteğini bulurken beni fark kimse yok. Elbisemi ve yüksek topuklu ayakkabılarımı uzun süre önce tozluk, büyük siyah bir kapüşon ve şimdiye kadar sahip olduğum en rahat spor ayakkabılar için terk ettim.

Çitleri yavaşça açıyorum, ayaklarım kaldırıma çarpıyor, caddeye doğru koşarken kimseyi görmüyorum, beni durduracak sadece ana kapı ve gişedeki tek bir adam var. Beklemedim. Adam bölmenin içinde dururken bile koşmaya devam ediyorum. Aceleyle sona yaklaşırken ona zar zor bakıyorum, ancak kapıya geldiğimde aniden kapanmaya başlıyor.

"Hayır!" Çığlık atıp onu yakaladım. "beni!"

"Hanımefendi," diye adam arkamdan, ellerim kilitlenmiş, parmak uçları soğuk, sert metale bastırırken nefesim içten içe kesiliyor.

"Benden uzak dur ve şu lanet şeyi aç!" Parmaklıkları sallayarak bağıriyorum, not avuçlarımda arasına sıkışıyor, sırtım beni oğlumdan uzak tutan adama dönük.

"Lütfen, sakın . Patronlarımdan birini arayayım ve bu çözelim."

Dişlerimi sıkarak dönüyorum, pantolonunun içine uzanıp bir cep telefonu alırken gözlerim kısılıyor. Ama aniden durdu, yüz hatlarına şaşkınlık damgasını , gözleri bir hayalet görmüş gibi şişti. Telefon düşüp çimlerin üzerine yuvarlanıyor. Benden uzaklaşıyor. "Bu mümkün değil," diye zar zor fısıldıyor.

Kafamı çevirip arkamda biri olup olmadığını merak ediyorum ama burada bizden başka kimse yok. "Sorun ne?" diye soruyorum. Ama başını gibi sallıyor, soruyu tamamen duymazdan geliyor.

." Bir adım öne çıkar. "Bunca zamandır bakıyordum ve-"

"Sen neden ?" Nabzım hızla , soğuk bir telaş tüm bedenimi sarıyor. "Beni , değil mi?" Sesindeki yumuşaklık duygusallıkla kırılıyor. Bu uzun adam üzerimde yükseliyor, çökmek üzereymiş gibi görünüyor.

O bir müşteri olmalı. olmalı.

"Bak." Sertçe yutkunuyorum, üzerime sinen bu ürkütücü hissi bastırmaya çalışıyorum. Beni cidden ürkütüyor. "Sanırım nerede tanıştığımızı biliyorum ve artık bunu yapmıyorum. Enzo öğrenirse seni öldürür, o yüzden neden çeneni kapatıp beni dışarı çıkarmıyorsun? Bu kalacak. Sana uyar mı?"

Gözünün altını silerken hüznle kıkırdıyor. Ağladığını fark etmemiştim. Midem bulandı.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum ama çok değişmediğinizi görmek güzel."

Her iki kolumda da tüylerim diken diken oluyor, o kadar hızlı yükseliyor ki neredeyse acıtıyor. "Kimsin sen?" Nefes alıyorum.

Yaklaşıyor, nazik bir eli geçici omzumun üstüne düşüyor. "Benim, Jade." İç çekiyor. "Elliot. Tanrım, her yerde seni arıyordum. Bunca zamandır burada olduğuna inanamıyorum."

Sonra ne olduğunu bilmiyorum çünkü düşüyorum, dizlerim bükülüyor, ışıklar sönüyor.

Sanırım bayılıyorum.

Ben biri "Ona biraz yer açın," diyor, yeniden görmeye başladığımda göz kapaklarım titriyor, tepedeki ışıklar gözlerimi kısmama neden oluyor. Aynı adam dikiliyor, benim olduğunu iddia eden adam.

-Kardeşim. Kanepeden oturur pozisyona sığıyorum ama başım döndüğünde pişman

. "Hey, biraz su iç," diyor bana doğru bir bardak uzatarak.

kaldırıp ona hiç benzemeyen bu adamın içinde on altı yaşındaki çocuktan parçalar bulmaya çalışıyorum.

O olabilir mi?

"Sen benim kardeşim olamazsın," diyorum, fincanı kapıp hepsini , şimdi aniden . "Senin kim olduğunu bilmiyorum." Bardağı ona doğru itiyorum ve o alıyor. "Bu hiç komik değil."

Başını eğerek diğerlerine gitmelerini söylüyor ve bizi çalışma yalnız bırakıyorlar. Sert bir iç çekişle yanıma oturdu. "Başka kim sana benim gibi şaka yapabilir ki?" Kıkırdamaya başladı. "Ağzının her yerine traş kremi ve tarçın sürmek gibi mi? O gün anneme nasıl söylediğimizi hatırla-"

Vücudum kırılıyor, iri gözyaşlarımın arasından göz kırpmıyorum. Bana şaka yapmak için her zaman tuhaf ve beklenmedik yollar buluyordu. "Aman Tanrım," diye ağlıyorum. "Gerçekten sensin."

Bir elimi ağzıma kapatıyorum, taze gözlerle ona bakıyorum, ikimiz de o kadar çok şeyle boğuşuyoruz ki

duyguları kontrol almak çok zor.

"Elliot?" Çenem titriyor. "Elliot." Kollarımı kardeşime doluyorum, öyle sıkı ki muhtemelen onu öldürüyorum.

Kolları beni daha da sıkı sarıyor. "Benim, kardeşim. Buradayım."

Bir süre onun kollarında sessizce ağlıyorum ve sanırım o da benim kollarımda ağlıyor. O da beni kaybetti. Çok zor olmalı. Beni aradığını söyledi, ama buraya nasıl geldi?

Bu gereken bir konu ama şimdi olmaz. Hâlâ Robby'ye ulaşmam gerekirken olmaz. Belki o yardım edebilir. Yavaşça ondan uzaklaşarak yerde o kağıt parçasını .

"Elliot, milyonlarca sorum var. O kadar çok ki konuşmamız günler sürer ve eminim senin de soruların vardır ama o öldürülmeden önce birini bulmalıyım. Beni buradan çıkarmalısın."

"Robby'yi mi kastediyorsun?"

Geri çekiliyorum. "Nereden bil-"

Ama cebini karıştırıp elini kaldırdığında, parmaklarının arasından sarkan notu buluyorum.

"Robby kim, Jade? Sen neye ? Enzo ve kardeşleri sana zarar mı veriyor? Çünkü onlar için çalışmam umurumda değil, sana bir şey yaparlarsa her birini öldürürüm."

Gözlerim büyüyor.

Vay canına. Benim tatlı, baş belası küçük kardeşime ne oldu?

"Hayır. Enzo'yu seviyorum." Elimi onun elinin üzerinde kavuşturuyorum ve sesli bir nefes veriyorum. "Sanırım sana söylemek zorundayım ama hazırlıklı ol. Bu hikâyeden nefret edeceksin."

Çenesini geriyor, bir kez başını sallıyor. Ona her şeyi anlatıyorum, o adamların bana yaptıklarının ayrıntılarıyla dolu kısımları atlıyorum, ama önemli kısımları, Bianchi'leri, Agnelo'nun bana nasıl tecavüz ettiğini, Enzo'yla nasıl tanıştığımı anlatıyorum.

İşim bittiğinde, öfkeli görünüyor. Bana asla zarar vermeyeceğini bilsem bile böyle korkutucu.

"Hâlâ hayatta olan herkesi öldüreceğim. Sana ellerini sürmüş olsunlar ya da olmasınlar, onlar artık ölüler."

"Üzgün olduğunu biliyorum ama o adrese gitmek zorundayım. Oğlumu almalıyım."

"Jade, oraya adımını atar atmaz seni öldürecekler. Robby'yi asla alamayacaksın."

Boğazımın arkasına dayanılmaz bir acı saplanıyor. "Burada oturup hiçbir şey yapmadan duramam." "Ben öyle demedim. Ama hiçbir yere gitmiyorsun. Biz ."

"Ne?"

Cebinden telefonunu çıkarırken yüzünde kararlı bir ifade var. "Kimi arıyorsun?"

"Enzo. Dante'yle birlikte. Onlara neler olduğunu anlatıyorum, böylece gidip Robby'yi alabiliriz, sonra da o pislikleri sonsuza dek öldürebiliriz."

Bileğini tutuyorum. "Ya bu işe yaramazsa? Ya sizi görürlerse ve oğlumu öldürürlerse?"

"Yapmayacaklar." Bir gülümseme fiskeşi ağzını çiziyor. "Yeğenimi geri alacağım, böylece ona çocukken annesine nasıl işkence ettiğimi ." Gözlerimden yaşlar süzülüyor.

"Seni tekrar kaybetmeyeceğim." Kaşları gerildi. "Güven bana, tamam mı?" Omuzlarım düşüyor. "Tamam."

Artık başka seçeneğim yok. Belki Elliot haklıdır. Agnelo oğlumu öldürdükten sonra beni de vurmakta tereddüt etmezdi.

Bir numara çeviriyor. "Efendim, dinleyin, Jade kaçmayı planlıyordu ve-"

Duraklıyor, sesini duyduğum ama ne duyamadığım Enzo'yu dinliyor.

"Bu uzun bir hikaye. Açıklayacak zamanım yok. Ama Agnelo'dan bir not almış.

Robby eğer yapmazsa-

"Ne?" Bakışları dikkatle bana odaklanıyor. "Tamam. Sorun değil."

"Ne oldu?" Ayağa kalkarken telaşla soruyorum.

"Beni cipe kadar takip ederken onunla konuş." Bana cep telefonunu uzattı. Telefonu hemen kulağıma götürdüm. "Enzo?"

"Bebeğim? Onu yakaladım. Robby elimde. Onu bulduk."

Duruyorum, nefesim ciğerlerimde kilitleniyor. Şok, beni tam kalbimden vurdu. Telefonu zar zor tutuyor ya da yürüyebiliyordum, neredeyse yere yığılacaktım.

"O hastanede. Bir dakika önce geldim," diye devam ediyor Enzo. "Tam seni arayacaktım ki Elliot beni aradı. Seni ona götürecekt."

"Hastane mi? Ona ne yapmışlar?"

Elliot bir kolunu benimkine dolayarak beni zaten beklemekte olan bir arabaya götürüyor. Kapılar açıldı ve içeri girmeme yardım etti.

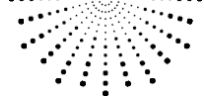
"Henüz nesi olduğunu bilmiyorum," diyor Enzo motor . Garaj yolundan çıkıp caddeye doğru yuvarlanıyoruz. "Onu yanında bulduğum kadın hasta olduğunu söyledi. Nabızı birkaç saniyeliğine durmuştu ama-"

"Aman Tanrım!" Nefes nefese kaldım, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlandı, göğsüme ağır bir ağrı yerleşti. "İyileşecek, bebeğim. Doktorlarla birlikte. Bundan kurtulacağına inanmalısın."

Ama yapamam.

Umut alışık olduğum bir şey değil.

İKİ YILDA BİR

JOELLE

HASTANEYE VARİYORUZ ve araba durur durmaz dışarı fırlayıp içeri koşuyorum.

"Oğlumu arıyorum." Öfkelendim, avuçlarım ön masanın tezgahında düz duruyordu, benden daha yaşlı olmayan bir kadın orada oturuyor ve yukarı bakıyordu.

"Onun na-"

"Jo-Jade." Enzo'nun sesine doğru sertçe dönüyorum.

"Enzo?" Onu sol tarafımda, sandalyelerden birinden kalkarken gördüğümde kalbim rahatlıyor. Ona doğru koşuyorum. Kolları beni sonsuz bir güçle sararken bedenlerimiz sertçe birleşiyor. Ona karşı sessizce hıçkırıyorum, bir eli sırtımda geziniyor ve her zaman yaptığı gibi beni yatıştırıyor.

"Bir şey duydun mu?" Elliot içeri girdiğinde sordum.

"Henüz değil, bebeğim. Ama dinle, onun adı John Parker. Bianchi'lerin onu yakaladığımızı öğrenmesini istemedim. Hiçbir şey için endişelenme. Buradaki personel soru sormayacak. Yönetim kurulundaki iki kişiyle iyi arkadaşız."

"Tamam." Parmak uçlarım alnıma atlıyor. "Oturmam gerek." Elliot boş sandalyeyi, Enzo da diğerini alıyor.

Dakikalar geçiyor ve Enzo sessizliği bozana kadar sessizlik içinde bekliyoruz.

"Sormak zorundayım..." Dirseklerini kalçalarına dayamış, dikkati Elliot'ın üzerinde. "Kız arkadaşımın gerçek adını nereden biliyorsun?"

Sakin kalmaya çalışıyor ama canavarın uyandığını söyleyebilirim.

Elliot kıs kıs gülüyor. "O benim kız kardeşim, dostum."

Sandalyesinde sarsılarak daha dik oturur. "Ne?" Bir elini yüzünde gezdiriyor, gözleri gidip geliyor. "Doğruyu mu söylüyor?" diye soruyor bana.

"Evet." Kardeşime zayıfça gülümsüyorum. "Öyle sayılır."

"Tamam, geri . Birinin bana tüm bunları açıklaması gerekiyor."

Konuşmadan önce bir an yere bakan Elliot'ın kahverengi gözleri hüzünleniyor.

"Annem ve ben onun gittiğini anladığımız andan itibaren, polis onu bulamadığında, onların yapamadığını yapmaya kararlıyım. Ama ben sadece bir çocuktum." Omuz silkiyor. "Sadece on altı yaşındaydım. Bazı arkadaşlarımla internette karanlık ağa girebilen bir adam buldum. Jade'in izini bu şekilde sürmeme yardım etmeye çalıştı ama bu imkansızdı. Sanki tüm izlerin kaybolmuş gibiydi," diyor bana. "On sekiz yaşında orduya katılmaya karar verdim, daha güçlü olmak istiyordum, böylece seni kaçıranları bulup öldürebilecektim. Ama yıllar geçtikçe pişman oldum çünkü onca zaman seni ."

"Ah, Elliot." Yenilenmiş bir ıstırap duygusuyla gözlerimden yaşlar fışkırıyor. "Kendini suçlama." Elini tutup kendime çektim. "Bunların hiçbiri senin suçun değil. Beni zaten bulamazdın."

"Ben senin kardeşimin Jade ve seni hayal kırıklığına uğrattım." O çok kırılmış. Bunu yüzünde

görebiliyorum, ve acı, bu

benimkine kanıyor.

"Hayır." Başımı sallıyorum, görüşüm bulanıklaşıyor. "İzlediğin yol beni sana getirdi. Yaptığın her şeyi yapmamış olsaydın, muhtemelen birbirimizi asla bulamazdık."

Keskin bir nefes veriyor. "Belki de haklısın."

"Ben hep haklıydım." Ağzım küçük bir çatlıyor. "Evet, bunu unutmama asla izin ." Kıkırdıyor.

"Peki, nasıl oldu da Enzo için çalışmaya başladın?"

"Teknik olarak Dante'ye bağlı," diye açıklıyor Enzo. "Gerçi adamlar hepimiz için çalışıyor." "Geçen yıl vuruldum," diye ekliyor kardeşim.

"Ne?" Nefes nefese kaldım. "Sen iyi misin?"

"Evet." Yüzümdeki şoku fark edince sırtıtmaya başladı. "Ben de bu şekilde onlar için çalışmaya başladım." Başını Enzo'ya doğru eğdi. "Bu yüzden ordudan ayrılmak zorunda kaldım, sonra temel eğitimde tanıştığım bir arkadaşım zaten onlar için çalışıyordu, bu yüzden benim için iyi bir söz verdi. Beni sıkı bir testten geçirdiler." Çenesini Enzo'ya doğru kaldırıyor. "Ama ben buradayım." Ona sırtıyor.

"Kahretsin dostum," diye sırtarak ekliyor Enzo. "Neredeyse sana oy vermeyecektim. Çok güzeldin. Bütün kadınları benden uzaklaştıracığından korkuyordum."

"Hey!" diye kıkırdıyorum.

Ellerini yukarı kaldırıyor. "Bu senin çılgınlığına delicesine aşık olmadan çok önceydi-" Ona şakacı bir şekilde bakıyorum. "Bırak da bir erkek bitirsin. Vay be. Çılgın ama kesinlikle güzel bir kış." "

"Kız kardeşimin kışını sevdiğini duymak istemiyorum." Elliot gags.

Hep birlikte gülerken, en karanlık günlerde bile ışığın bize her şeye rağmen orada olduğunu hatırlatacak kadar parladığını hatırlıyorum.

Bir saat sonra nihayet bir doktor dışarı çıkar. Uzun beyaz önlüğü ayak bileklerine kadar iniyor, siyah gözlükleri ince burnunun üzerinde tünüyor.

"Bay Cavaleri," diye ciddi bir ifadeyle selamlıyor onu, koyu kahverengi saçlarını düzgünce topuz yapmış. "Annesi siz misiniz?" Dikkati tekrar bana yöneliyor.

"Evet." Nabzım ağır bir şekilde .

"Oğlunuzun durumu şu anda stabil. Bir solunum yolu virüsü olan RSV'ye yakalandı ve bu da bronşiolit denen hastalığa yol açtı. Bu bazen olabilir ve düşük oksijene neden olan da budur. Şu anda uyuyor ve uyandığında onu görmeye gidebilirsiniz."

"Bunu atlabilecek mi?" Ses tonum endişeyle kazanmış bir şekilde soruyorum.

"Ona verdiğimiz ilaçlarla oğlunuzu çok yakında eve getirebileceksiniz." Dizlerimin bağı çözülüyor ve doktor sıkı bir gülümsemeyle yanımdan ayrılırken rahatlamak için Enzo'ya tutunuyorum. "Benim en kötü anne olduğumu düşünüyor olmalı." Gömleğinin saklanırken gözyaşlarım gömleğini ıslatıyor.

"Hayır, bebeğim. Sevmiyor." Elinin tersiyle çenemi yukarı kaldırıyor. "Onun senden alındığını biliyor. Yetkilileri . Ben her şeyi hallettim."

"Oh, şükürler olsun." . "Ona neler ancak hayal edebilirdim."

Beni sandalyeye geri götürüyor ve hepimiz oturduğumuzda Elliot'dönüyorum. "Tanrım, annemi aramalıyız! Ona hayatta olduğumu söyledin mi?"

Mest olmuş gibi görünmek yerine yüzü düşüyor, daha doğrusu paramparça oluyor. Artık bana bakamıyor bile.

"Ne , Elliot?" Kalbim küt küt atıyor. "Söyle bana."

Boğazı düğümleniyor. "Özür dilerim Jade." Her hecenin arasında açıklanamayan bir keder var. Elimi hızla çarpan kalbimin üzerine koyuyorum, göğsümün ortasına keskin bir bıçak saplanıyor.

"Hayır," diye ağlıyorum, gözlerim doluyor. "Yapma. Lütfen." Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı

dökülüyor. "Sakın ."

Ama söylüyor. "Çok üzgünüm ama annem iki yıl önce beyin anevrizmasından öldü. O acı çekmedi. Yemin ederim."

Titreyen bir elimi ağzıma götürüyorum, görüşüm çığlık atma, en kötü türden acıyla ağlama ihtiyacının ötesinde bir şey göremeyecek kadar kederle dolup taşıyor.

"Senin hayatta olduğundan asla vazgeçmedi. Bir kere bile." Sandalyeden kalktı, diz çöktü, ben gözyaşlarımı avuçlarımın arkasına saklarken elini dizime koydu. "Her zaman senin ulaşamayacağı bir yerde olduğunu düşündü. Hep senin hakkında konuştu. Her lanet gün polisleri çıldırtırdı. Seni severdi Jade. Ben de seni seviyorum."

O gitti. Dışarı çıktığımı asla bilmeyecek. Hayatta olduğumu. Torunuyla asla tanışamayacak.

Hıçkırıklarım daha da yükselirken Enzo'nun dokunuşu kolumu okşuyor, ıstırabımın fırtınası derin bir kargaşayla şiddetleniyor ve artık onu kontrol kadar beni mahvediyor. Son dokuz yıldır ilk kez içimi . Ağladım, gerçekten ağladım. Yaşadığım tüm kayıplar için, içime attığım tüm acılar için ağlıyorum, hıçkırarak, hepsi dökülüyor.

Ağır. Gürültülü.

Korkusuz. Annem için

ağlıyorum.

Kendim için.

için.

Özgürleştirici, acı verici ve çiğ. Her damlada, olmaya zorlandığım kadını , eskiden olduğum kızı, şimdi olduğum kadını karşılıyorum.

Onu buldum. Sonunda onu duyabiliyorum. Onu hissedebiliyorum. Gitmesine izin vermeyeceğim. Annem bunu yapmamı istemezdi.

Robby'ye verdiğim her öpücükte, her sarılıştta seni hatırlayacağım. Sen asla unutulmayacaksın, anne. Sonsuza kadar yaşayacaksın.

Onu korkutacağımdan endişelenerek kapıyı her seferinde biraz iterek açıyorum. Ben içeri girerken yüzü sese doğru dönüyor ve beni gördüğünde küçük mavi gözleri anında parlıyor.

Oksijen maskesi artık yüzünde değil, bir saat önce uyandığında değerleri normale döner dönmez çıkarıldı. Doktorlar testlerini bitirdikten sonra yanına gitmeme izin verildi. Onları görür görmez beni görmek istediğini söylediler ve ben de bir an bile bekleyemedim.

"Anne!" Öksürüyor ve ne kadar hasta olduğunu duymak kalbimi kırıyor, bebeğime karşı ne kadar ihmalkar davrandıklarını, farklı bir şey beklediğimden değil.

"Merhaba, tatlı oğlum." Hafif adımlarla yürürken ses tonum alçak, spor ayakkabılarım mermer zemine yumuşakça çarpıyor.

Enzo hastanedeki en iyi odayı ona ayarlamıştı. Büyüklüğü daha çok bir çatı katı gibi.

Yatağın kenarına oturuyorum, parmak uçlarım aşağı uzanıyor ve yanağının çukuruna . "Seni çok seviyorum bebeğim. Annen bir daha kimsenin seni incitmesine izin vermeyecek. Artık kimse bizi ayıramayacak."

"Söz veriyor musun?" diye soruyor çenesi titreyerek. "Kötü adamlar gitti mi?"

Yalan söylemek istemiyorum ama ona biraz güvenlik borçluyum. "Olacaklar ve bir daha asla sana yaklaşamayacaklar."

"Ya sen, anne? Seni yakalayacaklar mı?"

Burnumun arkası, söylemesi zor kelimeleri bulanıklaştıran bir duygu sızısıyla yanıyor.

"Anne?" diye bir kez daha soruyor, kabaca öksürüyor, o delici gözler cevap bekliyor, annesinin iyi olmasını istiyor.

"Beni de yakalayamayacaklar. Arkadaşım Enzo, seni buraya getiren kişi, ikimizin de güvende olduğundan emin olacak. Her zaman."

"Bu iyi." Zayıfça gülümsüyor. "Artık seninle yaşayabilir miyim?"

"Şaka mı yapıyorsun? Tabii ki!" Daha da yaklaştım, yanına uzandım, kolumu karnına doladım, dudaklarım başının tepesinde, sarı saçlarının yumuşak dalgalarını öpüyorum. "Gitmene asla izin vermeyeceğim. Sonsuza dek benimle kalacaksın."

Güçsüzce gülüyor. "Seni çok seviyorum, anne."

"Ben de seni seviyorum, Robby."

"Yorgunum." Esniyor. "Uyurken bana sarılır mısın?"

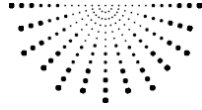
"Bugün ve her gün." Alnını kaplayan saçlarını okşuyorum, bunun doğru olmasını, bundan sonra tüm günlerimi onunla geçirebilmeyi umuyorum. "Gözlerini kapat, tatlı bebeğim. Canavarlar artık yok."

Ama bu doğru değil, değil mi? Hâlâ . Bekliyorlar. Bize musallat oluyorlar. Bunu çözene kadar, o adamla yüz yüze gelene kadar, bu asla bitmeyecek.

Onun için kendi geleceğim. Bunu Robby için yapmalıyım. Kendim için. Hala dışarıda olan arkadaşlarım için.

O ölmeli ve bunu yapacak kişi ben olmalıyım.

CHAPTER TWENTY-EIGHT

ENZO

"KESİNLİKLE OLMAZ!" Dişlerimi sıkıyor, damarlarımı dolduran öfke pompasını sakinleştirmeye çalışıyorum. "Kendini tehlikeye atmıyorsun."

"Dinleyebiliyor musun?" Jade çaresizlik ve hayal kırıklığı içinde ellerini havaya şiddetle karşı . Hepimiz hastanedeki küçük, boş bir konferans odasında toplanmışken beni henüz ikna edemedi. Elliot, Dante ve Dom'la birlikte burada bizimle birlikte.

Jade herkesi toplantıya çağırdı ve o boktan Agnelo'dan aldığı lanet not hakkında bilgi verdi ve görünüşe göre Robby'nin peşinden koşmak için evimde yangın çıkardı. Yemin ederim o kadın! Onu aslanın inine tek , beni kendisini umursamayan biriyle karıştırmış olmalı.

"Dinledim bebeğim." Ses tonumu yumuşatıyorum, doğru bir adım atıyorum, yüzünü avuçlarımın içinde tutuyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. "Böyle bir şey . Kendini yem yapmıyorsun."

"Jade, belki de onu dinlemelisin," diye iyor Elliot.

Ellerim yere düşerken arkamda duran gözleri onunkilere kayıyor. "Seni seviyorum Elliot, gerçekten seviyorum ama anlamıyorsun. Hiçbiriniz ." Dikkati odanın dört bir yanına dağılıyor. "Arkadaşlarım hâlâ dışarıda. Yardıma ihtiyaçları var. O ailenin bize, çocuklara ve kadınlara yaptıkları..." Gözleri sadece bir anlığına kapanır.

Uzun bir nefes alarak bakışlarını benimkilere diyor. "Güvende olacağım. Sen adamlarınla birlikte ve silahım, telim ve yeğim üzerimde olacak."

"Orada olduğunu nereden biliyorsun? O notu aldığından beri saatler geçti. Muhtemelen şimdiye kadar gitmiştir, Robby'nin elimizde olduğunu anladıktan sonra bir fare deliğinde saklanıyordur."

"Denemek ." İç çekiyor. "Elsie'yi, Kayla'yı ve tuttıkları diğer tüm insanları bulmalıyım. Sırf yüzüme vurmak için bana söyleyeceğini biliyorum."

Robby'nin uyanmasını beklerken ona oğlunu bulduğumuzda kurtardığımız diğer insanları anlattım. Ama o bize bu rakamların , daha yüzlercesinin olduğunu söyledi.

Bir elimi kaldırıp çenesini iki parmağımın arasında kavıyorum. "Lütfen... Sana daha yeni kavuşmuşken seni kaybedemem."

Alnını benimkine yaslıyor, de kaos denizinde birbirimize . "Seni çok seviyorum, Enzo. Sen benim dünyamın kalbisin."

"O zaman gitme. Bırak ben halledeyim."

Şefkatli bakışlarını benimkilere kilitleyecek kadar uzaklaşıyor. "Bunu yapmak zorundayım Enzo. Artık korkmadığımı bilmesine ihtiyacım var. Bunu benden alma."

Gözlerindeki o lanet olası yalvaran bakış, göğsüme ağır bir şekilde oturuyor ve onu reddetme yeteneğimi elimden alıyor.

"Yaşadığım onca şeyden sonra," diye devam ediyor. "Ben bunu hak ediyorum. Bunu benden alacak kişi sen mi ?"

Diğer herkes sessiz kalarak bize bu işi kendi başımıza çözme fırsatı veriyor. Ama hiçbir erkek kardeşimin kadınlarını isteyerek ölümcül bir tehlikeye atmayacağını biliyorum. Gitmesine nasıl izin verebilirim? Ama ona bunu vermezsem, beni affedecek mi?

"Ben içeri girmeden önce sana onunla beş dakika veriyorum. Bir saniye bile fazla değil. Hoşuma gitmeyen bir şey duyarsam içeri gireriz."

"Anlaştık." Sanki baloya gidiyormuşuz gibi ve kollarını omuzlarıma doluyor. sarılıyorum, sadece sarılıyorum, gözlerim kapanıyor. Ona bir şey olacağı düşüncesi beni mahvediyor ama intikam alma ihtiyacı duyuyorum. Hepimizin var.

"O kadar da mutlu görünmüyorsun, bebeğim." Ağzımdan çıkan yavaş bir rüzgârla gözlerinin içine bakıyorum. "Eğer çok kızarım. Ve dünyanın geri kalanının beni bu kadar kızgın görmesini istemezsin. Söz veriyorum."

Hafifçe gülüyor, dudakları benimkilerin üzerinde geziniyor. "O zaman ölmemeye çalışacağım."

Elim başının arkasını kavırıyor, yüzüme iyice için saçlarını sertçe çekiyorum. "Denemek yeterince iyi değil, bebeğim."

Sonra onu öpüyorum, sanki bu yapabileceğim son şeymiş gibi.

JOELLE

Her adımda midem bulanıyor. Chiara'yı görmek için hedefime doğru ilerlerken hastane koridoru loş, tüm odalar kapalı. Enzo bana kurşun isabet ettiğinde bebeğini kaybettiğini söyledi.

Arkadaşımın kaybı için kalbim kan ağlıyor. Yeni olmuş olabilir, o kadar ilerlememiş olabilir, ama bebeğini isteyen bir anne için fark etmez. Bu bizim acımız. O acı. O boşluk. Olabilecekler. Ne olurdu.

Chiara'nın ameliyattan sonra uyanık olduğunu bildiğim için kapıyı hafifçe tıklatıyorum ve Raquel kapıyı açıyor, gözleri buğulanmış, rimeli gözlerinin dış kenarlarından aşağı akıyor.

"Joelle, iyi olduğunu gördüğüme çok sevindim." Alçak sesle konuşuyor ve gözlerinde içtenliği görüyorum.

Beni gerçekten önemsiyor. Buna sahip olmak güzel.

Hızlıca sarılmak için kollarını bana doladı. "Robby'yi geri aldığın için çok rahatladım." Elimini kendi eliyle sıktı. "O iyi olacak."

"Teşekkürler. O ?" Gözlerim Chiarakayıyor, yatakta hareketsiz yatıyor, dikkati önündeki duvara sabitlenmiş, ama aslında duvara bakmıyor. Ben de , o kalp ağrısı durumunda, kafamın içinde kilitli kalmıştım.

"Olabilirdi kadar iyi." Gözleri yere inerken başını sallayarak ofluyor. "Doktorlar ne dedi?"

Yukarı bakar. "Şanslıymış. Büyük bir yara almamış. Tek iyi tarafı daha fazla çocuk sahibi olabilecek olması. Bunun için çok minnettarım." Alt dudağının kenarını ısıırıyor. "Eğer yapamasaydı..."

Elimi omzuna koyuyorum. "Bundan kurtulacak. İkisi de çıkacak."

"Umarım öyledir," diye fısıldıyor, bir an için arkasına bakıyor. "Onu bu şekilde görmekten nefret ediyorum." Gözleri

üzülüyor ve kalbim de onunla birlikte

üzülüyor. "Ziyaretçi kabul ediyor mu?"

"Seni görmek isteyecektir." Dudakları bir gülümsemeyle gerildi ve içeri girmem için bana alan açmak üzere kapı aralığından çekildi. "Ben Dante'yle olacağım. İşin bitince beni çağır. Dom çocuklarla birlikteyken onun yalnız istemiyorum."

"Tamam."

O asansöre doğru ilerlerken ben sessizce içeri girip kapıyı kapatıyorum, her adımım bir öncekinden daha temkinli.

"Selam, Chiara. Umarım burada olmam sorun değildir." Neredeyse yatağın ayak ucuna gelmişim. Bana , bakışları hala duvara yapışık, teni kül rengi, gözleri o kadar soğuk ki neredeyse titreyeceğim. "Senin için buradayım. Anneden anneye. Hazır olduğunda benimle ."

Şimdi kıs kıs gülüyor, yavaşça bana dönüyor. "Ben anne ." Ses tonu ölü gibi. "Çok az hamileydim." demek istemedi. Sakladığı acıyı sanki odada bizimle birlikteymiş gibi hissedebiliyorum. Yanına oturuyorum. "Bunun için kural yok, Chiara. Hissettiklerini hissetmekte sorun yok.

Ağlamak, parçalanmak, onlardan nefret etmek sorun değil. Sadece içine atma." Yavaşça, avucumu kolunun üzerine koydum. "Eğer bunu yaparsan, içinde hiçbir şey kalmayana kadar seni yiyip bitirir. Onlara bunu verme."

Gözlerini benden ayırıp bir kez daha duvara dönüyor, alt dudağı hafifçe titriyor.

"Seni seviyorum, Chiara. Sen benim ailem gibisin. Acı çekmenden nefret ediyorum." O kahverengi gözler, kapanırken göz kapaklarının ardında kayboluyor.

Onu biraz sıktım. "Agnelo'yla yüzleşmek için birazdan yola çıkacağım ama çıkmadan önce seni görmek istedim."

Bu bakışlarındaki ateşi alevlendiriyor, dirsekleri yatağa çarpıyor ve acı içinde kıvrılırken onu desteklemeye yardımcı oluyor.

"Keşke ben de orada olsaydım, Dom, sen ve herkesle birlikte," diyor bana. "Onu canlı canlı doğurdım."

"Sana inanıyorum." Genişçe sırtıyorum.

Dudaklarında bir gülümseme belirliyor. "Dikkatli ol." "Denerim."

"Ve söylediklerin için teşekkür ederim. Belli etmesem de çok şey ifade ediyordu. Şu anda tam bir sürtük gibiyim."

"Pekalasürtük. Şirretliğin her zaman hoşuma gitmiştir."

"Tanrım, teşekkürler. O kadar da kötü değildim."

"Tabii ki ." Gözlerimi şakacı şekilde devirip ayağa kalkıyorum, Enzo ve ekibin geri kalanının hala ayakta kalan son Bianchi piçinin peşinden gitmemi beklediğini biliyorum. Her ihtimale karşı Robby'yi son bir kez daha görmem gerekiyor... Bu düşünceyle kalp atışlarım göğsümde gümür gümür atıyor.

"Bakın şimdi kim sürtüklük yapıyor." Tek bir kaşını kaldırıyor ve yüzündeki o cesareti tekrar görmek hoşuma gidiyor.

"En iyisinden öğrendim."

"O zaman acele et de sana bir şeyler daha öğreteyim. Ölürsen çok kızarım." "Enzo da öyle dedi." İçten bir patlattım.

"Onunla eninde sonunda ortak bir nokta bulacağımızı biliyordum."

Cipin yaptığı her dönüşte benim ürperiyor, sinirlerim sonunda beni karanlığa davet . Gökyüzü uzun zamandır yanan maviyi terk etmiş, şimdi siyah mürekkebe batırılmış külle örülmüş ve yıldızlar tarafından en yumuşak melodilerle serenat yapıyor.

Enzo oturuyor, parmakları benimkilere dolanmış, diğer eli silahının üzerinde, o kadar sıkı tutuyor ki eldivenlerinin altında parmak eklemleri beyazlamış olmalı.

"Gösteriye bir dakika kaldı," diye anons ediyor şoför.

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" Enzo sessizce yalvarıyor. Elliot ve Dante arkamızdaki , Dom yolcu tarafında.

". Yalnız gelmediğimi fark etse de etmese de gözlerinin içine bakmam gerek. Beni görmesini istiyorum. Beni *gerçekten* görmesine. Daha önce hiç görmediği şekilde."

Çenesini sıkıyor. Bundan sağ niyetim var, ama çıkamazsam, ölümüm arkadaşlarımı ve diğerlerini kurtaracaksa, zaman fedakârlığa değer. Ve Robby'yi sonsuza dek terk etmek, Tanrım, en büyük acı olurdu ama belki büyüdüğünde bunu neden yaptığımı anlayabilirdi. Bazen kendi güvenliğinize rağmen başkalarına yardım sonunda buna değdiğini.

"Yakında olacağım," diye garanti veriyor Enzo, benim yerimi almak istediğini söyleyen bir bakışla. "Şifreli kelimeyi söylersen, hemen içeri dalarım. mı?" Avucunun içini boynumun yamacına sarıyor, bakışları benimkilere batıyor.

"Evet." Güçlü tutuşuna karşı başımı sallıyorum, erkeksi dokunuşu beni sahiplenici bir şekilde bağlıyor. "Bana ne olduğunu tekrar söyle."

"Örümcek." Kıs kıs gülüyorum. "Orijinal. Bunu sen mi düşündün?"

"Ben yaptım." Ağzı eğlenerek , eli benden uzaklaşırken işaret parmağıyla şakağına vuruyor. "Bu beyin bir günde oluşmadı."

Küçük bir kahkaha patlıyor boğazımdan. Avucumu yanağındaki kirli sakalın etrafında kenetliyorum. "Seni seviyorum," diyorum ona. "Sadece bana bir şey olursa söz ver-"

"Kesinlikle hayır." Başını sallıyor. "Bu boku yapmayacağız."

"Enzo..." Sesimde bir yalvarış var çünkü onun söylediğini duymaya ihtiyacım var. "Lütfen, bunu yapmama izin ver."

"Siktir, bebeğim," , gözleri arabanın tavanına fırlarken derin bir nefes çekiyor. Bakışları geri döndüğünde, çok fazla azap var. "Onunla ilgileneceğim," diye yemin ediyor, tam olarak ne söylemek üzere olduğumu biliyor. "Bu konuda asla endişelenmene gerek yok. Bana ve kardeşine her zaman sahip olacak. Ama yemin ederim Jade..." Başımın arkasını avuçluyor, alnını alnıma indirirken sıkıca kavlıyor. "Benim yüzümden ölmeyeceksin. O ve ben, ikimizin de sana ihtiyacı var."

Ama bundan kurtulamamam için büyük bir şans var. Hayatımı mahveden adamla yüz yüze geldiğimde planımın boyutunu bilmiyor.

"Geldik," diye haber veriyor şoför, ikimiz de aynı anda derin bir iç çekerken.

Araç Agnello'nun karaladığı adresten çeyrek blok dururken, arkamızda başka araçlar da dururken Enzo, "Lanet olsun," diye tükürüyor.

Pencereden dışarı bakıyorum, ağaçlardan başka hiçbir şeyin olmadığı sessiz bir sokak buluyorum, orman tek sokak lambasının altında sonsuz gibi görünüyor.

Diğer araçlardaki adamlar gibi biz de iniyoruz, hepsi çember oluşturmuş durumda. Enzo ve kardeşleri biz gelmeden önce bölgeye ve çevreye keşif için adam göndermişlerdi. Kilometreler boyunca hiç ev yok ve beş mil yarıçapındaki tüm kameraları kapatmışlar.

"Tamam, plan şu," diyor Dom, ses tonu emredici. "Enzo, Joelle'i köşeye kadar götüreceksin, sonra o yolun geri kalanını tek başına gidecek, biz de yerlerimizi alacağız. Hepiniz nerede olmanız gerektiğini biliyorsunuz. İhtiyacınız olursa telsizle yardım isteyin ve önünüze çıkan her orospu çocuğunu vurun."

Erkeklerden toplu bir baş sallama geliyor.

". " Dom'un gözleri her üzerinde geziniyor. "Buna bir son verelim."

Herkes dağılırken ben Elliot'a gidiyorum. Yenilmiş bir bakışla kollarını bana doluyor ve sıkıca sarılıyor. "Ölmesen iyi edersin." Sözleri kulağıma şefkatle çarpıyor.

"Herkes bana bunu söyleyip duruyor." Ayrılırken küçük bir kahkaha attım. "Seni seviyorum, Elliot."

"Sen de abla." Beni yanağımdan öpüyor, sonra yanına gidiyor.

Enzo şimdi orada, elimi tutuyor ve beni ona doğru sertçe çekiyor. Üzerimdeki bu lanet yelek yüzünden vücudunu zar zor hissedebiliyorum.

etrafına dokunuyor, bana verdiği silahın hala tozluğumun bel bandına sıkıştığından emin oluyor, büyük boy siyah kapüşon onu görünmez kılıyor. Bana silahı nasıl göstermesi için çok az zamanım oldu, ama alıştım.

"Kullanmaktan korkmayacağım. Söz veriyorum."

"Yapmasan iyi olur bebeğim. Şimdiye kadar Robby'nin bizimle olduğunu öğrenmiş olmalı. Seni hayatta tutmak için hiçbir nedeni kalmayacak ve bunu yapmana izin verdiğim için kendimden nefret ediyorum. Bu beni öldürüyor."

"Öyle olduğunu biliyorum," diye nefes alıyorum, eğilip onu usulca öpüyorum. Dudaklarımız buluştuğunda gözleri kapanıyor, sonra ağzı benimkini yutuyor, sonsuza dek sürecektir yeminlerden damlayan tutku. Eli beni başımın arkasından tutuyor, dili içeri dalıyor, kalbinin her atışında benimkini okşuyor.

Öpüşme daha yeni başlamış olmasına rağmen, Bianchi'lerin kendileriyle tanışma talihsizliğine uğrayan herkese yaptığı gibi, bizi ayırarak çabucak sona eriyor.

"Sen farkına bile dönmüş olacağım," diyorum yırtık bir gülümsemeyle.

"Yeterince yakın değil." Keskin bir nefes alıyor. Her gözeneğimi dolduran melankoliyle, canavarın büyük, boş bir depoda beklediği köşeye doğru yürürken elini tutuyorum.

Keşke arkadaşlarımı kurtarmanın başka bir yolu olsaydı ama yok. Robby'nin gittiğini biliyor olmalı, Kayla ve Elsie dışında bana karşı elinde başka ne koz var? Eminim onlar da . Beni vurmadan önce onları benim önümde öldürmek isteyecektir. Ama ya ona başka bir seçenek sunarsam? Ya karşılığında daha iyi bir şey teklif edersem? Her zaman umutsuzca istediği bir şey.

Ben.

Bana bağlı mikrofonu öldüreceğim ve ölüm anlamına gelse bile onun istediği şeyi yapmak kendimi sunacağım. Başından beri plan buydu. Ben buna hazırım. Umarım bir gün Robby beni affeder ama ben bencilce kendi hayatımın tadını çıkarırken arkadaşlarımın işkence dolu bir hayat yaşamasına izin veremem. Onlara yardım etmek için bir şeyler yapabileceğimi bile bile bunun olmasına nasıl izin verebilirim? Kendimle yaşayamazdım.

Enzo ve ben sokağın sonuna , yolun geri kalanını tek zorunda kalmadan önce köşede durduk, şeytanla aramda sadece birkaç metre vardı.

Bakışları benimkileri keserken ellerini yumruk yapıyor, gözlerinde savaştan korku yüzünden aşağı akıyor. Ama bunun kaybedeceği bir savaş olduğunu biliyor. Beni durdurmasına izin vermeyeceğim.

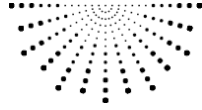
Kalbimin etrafındaki duvara çarpan gözyaşı savaşıyorum, onları saklamam gerektiğini biliyorum. Ona bu anın elimizde kalan son an olabileceğini söyleyemem.

"Yakında görüşürüz," diyorum bir parça gülümsemeyle. Onu yavaşça öpüyorum, dudaklarım yumuşak bir şekilde

Birlikte geçirdiğimiz her saniyede hissettiğim sevgi ve neşe dolu anları bana hatırlatıyordu.

Yavaş yavaş parmaklarım onunkilerden ayrılıyor ve gözlerine son bir kez baktıktan sonra gidiyorum, ondan ve asla elde edemeyeceğimiz bir hayattan uzaklaşıyorum.

CHAPTER TWENTY-NINE

JOELLE

Elim kapı tokmağına değer değmez boğazım kapanıyor, nabzımın her çarpışında sıkılaşıyor, korku boğazımda öyle bir ki neredeyse Enzo'nun kollarına koşacağım.

Uzun, gergin bir nefesle titreyerek kapıyı çekip açıyorum. Parçalanırken çıkardığı yüksek sesli gıcırtı kollarımdan yukarı tırmanıyor ve tenimi dehşetle kaplıyor.

Soğuk, karanlık odaya parmak uçlarımda giriyorum. Kapüşonlu tişörtümün ve altındaki gömleğimin içinde bile kollarımdaki tüyler diken diken oluyor, tenimi sıkıştırıyor.

Nefes alış verişim, içeri girerken attığım temkinli adımlardan daha , solumdan sızan ışık beneklerine karşı etrafa bakıyorum. Burada kimse yok.

Piç Robby güvende olduğu için gelmeyeceğimi düşünmüş olmalı. Hayal kırıklığıyla midem bulanıyor ama rahatlıyorum da.

Ölmek istemiyorum. Robby'yi ya da sevdiğim adamı terk etmek istemiyorum. Elliot'ı daha yeni geri aldım. Tüm bunlardan nasıl vazgeçebilirim?

Ama kapıya doğru dönmeye başladığımda, sessizliği gümbür gümbür bir bozuyor. Birden tüm oda parlayan ışıklarla doluyor, sanki güneş sonsuz uykusundan uyanmış da gözlerimi yakıyormuş gibi.

Bakışlarımı kolumun arkasına saklıyorum, yavaşça aydınlığa alışıyorum, bedenim bir ürpertiyle uyanıyor, nefret ettiğim adamın nihayet burada olduğunu biliyorum.

"Geleceğini düşünmemiştim," diyor kanımı her zaman aşağılamayla doldurmayı başaran o ses. "Ne kadar aptal olduğunu hafife almışım."

Elimi indiriyorum, bakışlarım yıllarca bana eziyet eden kısa boylu adama dikiliyor, başının artık kel, yanları küçük, gri tellerle dolu.

Ama yalnız değil. Enzo'nun aradığı kişi de dahil olmak üzere burada en az bir düzine adam var. Bianchi'nin avukatı Joey Russo onun yanında, sanki buradaki işi bittikten hemen sonra mahkeme salonuna gibi lacivert bir takım elbise giymiş. Hasta ve sapık bir adamdan başka bir şey değil. Elleri gür siyah saçlarında geziniyor, koyu kahverengi gözlerinin kenarları sırtırken kırışıyor, muhtemelen her fırsatta bana yaptığı şeyleri yapmayı hayal ediyor.

İştahları da kendileri kadar ahlaksızdır ama Joey'e bakan bunu asla anlayamaz. Toparlanmış, hatta çekici görünüyor, kuzeni Carlito'dan çok daha iyi görünüyor. Ama bu pek bir şey ifade etmiyor. Tüylerimi diken diken ediyor.

Bana ne yaptığını Enzo'ya hiç anlatmadım, bana tecavüz ederken kalçalarımına sapladığı bıçağı. Kan. Bundan hoşlanıyordu. Özellikle çığlıklarımızı duymayı çok severdi. Bu yüzden çığlık atmayı bıraktım. Elimde kalan tek yolla savaşmaya devam etmek için geleni yaptım.

Enzo öğrenirse onu lime lime eder ama detaylarıyla ona yeterince eziyet ettim. Joey bugün ölecek. Öleceğini biliyorum. Ve bu yeterli olacak.

"Kayla ve Elsie için buradayım. Burada olduklarını biliyorum. Yakalayın onları."

Adamları Joey ve onun arkasında yarım daire oluştururken Agnelo kıs kıs gülüyor. "Burada bir şeyler talep ettiğini mi sanıyorsun, küçük kız?" Üst dudağı sadist bir hırıltıyla kıvrılıyor, ayakları bana doğru ilerliyor ve ben farkında olmadan bir adım geri çekiliyorum. "Erkek arkadaşın ve yavru köpekleri nerede? Buraya tek başına gelmene izin verdiğine inanamıyorum."

Gömleğimin altına uzanırken ağzımın köşesi alaycı bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Şimdiden bizim için kıyafetlerini çıkarıyor, çocuklar." Agnelo uğursuz bir kıkırdamayla sallanıyor, tüm erkekler de katılıyor. "Bir gösteri yapacağız."

Ama karnıma bantladığım teli kopararak onları görmezden geliyorum. Bu da hepsinin bir kez olsun çenesini kapatmasına neden oluyor.

Enzo'nun muhtemelen ne yaptığımı anladığını ve koşarak gelmesinin uzun sürmeyeceğini bildiğim için telin üzerinde tepiniyorum.

"Kablolu, ha? Bilmeliydim," diyor, göğsü ağır ve eğlenceli bir iç çekişle kalkıyor. "Buradalar mı?"

"Henüz değil. Ama yakında olacaklar. Elsie ve Kayla'yı bana ver, onlar seni ve adamlarını öldürmeden gidebilirsin."

Adamları bir kahkaha krizine girdi.

"O serserilerden korktuğumu mu sanıyorsun? Beni onlardan vazgeçirebileceğinizi mi sanıyorsunuz?" diye kükrüyor, öfkesi yüzünün her yanını kaplıyor. "Oğlumuzu çalarken mutlu değil miydiniz? Açgözlülük edip daha fazlası için geri gelmek zorunda mıydınız? Siz aptal sürtükler asla öğrenemezsiniz."

"O *bizim* değil," diye bağırdım. "O *benim oğlum*."

İçinden bir kıkırdama yükselir. "İşte burada yanıyorsun. Nasıl yapıldığını unuttun mu, çünkü sana hatırlatabilirim. Tam burada."

Hepsi zalimce gülüyor ve benimle alay etmelerini izlerken midem bulanıyor. Kalbim sıkışana kadar o anıların dalgası içime .

"Bana sahip olabilirsin. Özgürlüklerine karşılık. Hep istediğin bu değil miydi? Benim için-"

Tiz kahkahası sözlerimin geri kalanını yarıda kesti. "Benim için o kadar değerli olduğunu mu ?" Nefesini tutuyor. "Bir bok etmezsin."

İşe yaramıyor. Ne yaptım ben? Beni öldürecek. Ben öleceğim ve arkadaşlarım da öyle.

"Burayı tanımıyorsun, değil mi?" Sorusu havada asılı kalıyor, yuvarlak çenesini kırışmış sakalı gibi kalın. "Sanırım tanımazsın. Sen hiç burada bulunmadın. Zamanının çoğunu aşağıda, sana her şeyi yaparak geçirdin."

İtiraf ettiği şey karşısında nefesim kesildi.

Buradayız. Kulüpteyiz.

Kötülüğün doğduğu, sonsuza dek ikamet ettiği yerde. Kötülük duvarlarına sızmış, onları sonsuza dek işaretlemişti.

"Ahh, sonunda. Hepimizin burada durmasının ne kadar önemli olduğunu anladı." bakıyor ve ilk başta nedenini anlamıyorum, ama ayak sesleri ilerledikçe, boğuk ağlamalar odayı doldurdukça, korku, beni çiğ çiğ kavıyor.

Kim o?

Ama sorum çok uzun süre cevapsız kalmadı. Adamlar ayrılırken, bir başkası Agnelo'ya doğru geliyor ve yalnız değil. Elinde tuttuğu Kayla ya da benim tanıdığım kadarıyla Kayla.

Düz, kahverengi saçları artık dağınık, geri kalanı gibi yıpranmış. Vücudunun kıvrımları

ama dikkatim şişmiş büyük kırmızı lekeye gidiyor, göz kapakları ağlamaktan şişmiş.

"Siz pislikler ona ne yaptınız?"

"Ne halt istersem." Agnelo alay eder. "Her zaman yaptığım gibi.

" yok, Kayla." unutarak ona baktım. "Seni bundan kurtaracağım."

Çenesi titriyor, inlerken yüzünden daha fazla gözyaşı akıyor ama gözleri benimkilerde kalıyor.

Yalvarıyor. Kaybolmuş.

"Kapa şu lanet çeneni!" Hâlâ onu tutan adam sertçe sarsıyor. "Sakın ona dokunma!"

"Ya da ne?" Agnelo sorar.

"Seni öldüreceğim," diye tükürüyorum dişlerimi sıkarak.

"Çok sevimli. Öyle değil mi çocuklar?" Kıkırdaması, ruhundan yükselen şeytanla birlikte bükülüyor. "Elsie nerede? Ona ne yaptınız?"

"Hiçbir fikrim yok." Omuz silkiyor. "Küçük sürtük kaçtı ve bu da" - başparmağıyla Kayla'yı işaret ediyor - "hâlâ bana bir bok söylemiyor. Defalarca denedim. İnan bana." Kayla'doğru yürüyor ve iğrenç elini göğüslerinin arasında gezdiriyor. " değil mi, bebek surat?"

Adamın eli kız geri çekiliyor ve ağlıyor.

"Bunun bana tek söylediği, küçük arkadaşının onu burada acı çekmesi için yalnız bırakarak gittiği. Ne kız ama, ha?"

Elsie, Kayla'yı asla terk etmez. Bu hiç mantıklı değil. Eğer kaçsaydı, Kayla'yı da yanında götürürdü. Eğer Elsie hala dışarıdaysa, nasıl oldu da kimseyle iletişime geçmedi?

Enzo ve kardeşleri iki kızı da aradılar. Onlardan hiçbir iz yoktu. Ona bir şey olmuş olmalı, belki de bundan daha kötü bir şey. Cevapları kadar dinlenmeyeceğim. Yalan söylemek Agnelo'ya yakışmaz.

"Muhtemelen bir yerlerde ölmüştür," diye ekliyor. "İyi ki kurtulduk. Şimdi senin, arkadaşının ve alt katta kafese kapatılmış diğerlerinin diri diri yanışını izleyeceğim. Buraya artık ihtiyacım yok. Başka bir yer bulacağım. Daha fazla insan bulacağım. Ve korkarım bu sefer sen bize ."

"Ne? Hayır! Çocukların gitmesine izin vermelisin. Onlar sadece bebek! Onları öldüremezsin!" Sesim kesiliyor, orada benim Robby'm olduğunu hayal ediyorum. "Lütfen," diye yalvarıyorum yaklaşırken. "Sadece beni al. Öldür beni. Ne istiyorsan yap. Diğerlerinin gitmesine izin ver."

Agnelo'nun adamları çoktan aşağıda yangın çıkarmış olabilir. Hepsini kurtarmak için bir şeyler yapmalıyım. Hiçbirinin ölmesine izin veremem. Keşke o lanet teli koparmasaydım da Enzo gelip onları kurtarsaydı.

"Bütün bunlara değmezsin." Agnelo kıs kıs güler. "Tek üzüntüm Robby'nin de burada olmaması. Ama onu bulacağım ve fahişe annesi gibi işini bitireceğim."

Elim kapüşonumun altına giriyor, avucum silahın kabzasına dolanıyor. "Seni orospu çocuğu-" Cümlemin geri kalanını asla tamamlayamıyorum. camlar kırılıyor, büyük bir sandığın arkasına saklanmak için koşarken dünyam silah sesleriyle patlıyor.

Enzo ve daha fazla adamı, silahları alev alev yanarak dışarıdan içeri dalıyor ve Bianchi'nin adamlarından bazılarını daha silahlarını teker teker indiriyor.

Dante birinin yüzüne tekme atıyor, sonra göğsüne bir kurşun sıkıyor, Dom ise birini daha öldürüyor. Arkama bakıyorum, sadece birkaç metre ötede, Elliot'ın öndeki bir adama ateş ettiğini ve aynı anda başka biriyle savaştığını görüyorum. Bir başkası hızla ona doğru gelirken fark etmiyor, tabancasını kardeşimin sırtına doğrultmuş. Ne yaptığımı anlayamadan silahım elimdeydi ve tetiği çektim.

Göt herif düşerken Elliot'ın gözleri bana ve işini bitirmeden önce *teşekkür ediyor*. I

Ona nereden vurduğuma dair hiçbir fikrim yok. Sadece iyi bir yer olmasını umdum.

göğüs kafesimde sanki yerinden çıkacakmış gibi çarpıyor.

Gerçekten birini vurdum.

Kayla. Aman Tanrım. Kayla nerede?

Bakışlarım odanın içinde geziniyor, kaosu arasında onu bulabileceğimi umuyorum. Önce bulamadım ama sonra onu gördüm. Agnelo onu sürüklüyor, kız onunla savaşmaya çalışırken ön kolu boynunu .

elimde sabit dururken, diğer herkesi görmezden geliyorum, öfkeyi bastırıyorum, odak noktam arkadaşım ve kendini yenilmez sanan adam. Ona bir kez ve sonsuza dek son vermenin zamanı geldi. Geldiğimi görmüyor, ilk başta değil, onu öldürecek kadar yaklaşıp da değil.

Silahını tuttuğu elini kaldırırken dudakları uğursuz bir vaatle titriyor. Onu yavaş yavaş uzaklaştırıyor, kaçmaya çalışıyor. Ama ona izin vermeyeceğim. Buradan canlı çıkamayacak.

Bakışlarım arkadaşına dikilmişken, gözlerimi dolduran söylenmemiş kelimeleri anlamasını umuyorum.

Dudaklarını ayırıp başını bir kez salladıktan sonra adamın ön kolunu ısırtıyor ve eğiliyor. Bir sonraki duyduğum şey silahımdan çıkan patlama sesi, mermi alnına nişan almıştı.

ENZO

Kendini ele verebileceğini ve bunu durdurmak için orada olmayacağımı mı düşündü? Depoya dinleme cihazı yerleştirmiştin. Ona söylemedim çünkü böyle aptalca bir şey dair içimde bir his vardı.

Çok sadık ve özverili. Cesareti onda en çok sevdiğim şeylerden biri, ama kendini o hayvana teslim etmesine izin vereceğimi düşünüyorsa lanet olsun. Bugün ölecek biri varsa o da benim. Hiç tereddüt etmeden onun yerini alırdım.

Bir orospu çocuğuyla dövüşürken kafamın arkasına sert bir şey çarpıyor. Acının keskin sızısı öfkemin daha da derinleşmesine neden oluyor. Bana vuranı bulmak için dönerek önümdeki adamın suratına tekme atıyorum.

"Dövüş benimle, amcık," diye alay ediyor, çeneme bir yumruk indiriyor, ben de sırtarak ona izin veriyorum,

Yanlışı kişiye çaktın. "Madem ısrar ediyorsun," diye mırıldandım.

Ceketimin cebinde sakladığım diğer tabancamı görmedi bile. Elleri karnındaki deliğe kenetlendi, kan . Yüzündeki şok ifadesi beni sadece , bu yüzden alnına bir tane daha ateş edip onu anda öldürüyorum.

Yaşayan, nefes alan her Palermo adamıyla savaşıyorum, kardeşlerim ve adamlarımız da aynı şeyi yapıyor. Ama benim amacım Jade'e ulaşmak ve o bir zayıf olmadan önce onu buradan götürmek.

Hangi cehennemde o?

Dom, Joey Russo'yu yakalamış ve karnına sert bir tekme yemeden önce acı içinde inleyerek yere çömelene pisliğin ağzını burnunu dağıtıyor. Ama Dom durmuyor, ayakkabısı boğazına bastırıyor ve Joey hava almak için çırpınırken parmakları çaresizlikle pençeliyor.

Diğer adamların hepsi merhametimize kalmış durumda, Bianchi'lerin sopayı sakladıkları, şimdi açılmış kapağın altından daha fazlası geliyor.

Dokuzum başka bir adamın alnına saplanırken, göz ucuyla Jade'i görüyorum, o piç kurusu silahını ona doğrultuyor, ama kızım, onun da üzerinde bir tane var.

"Yapma, Jade!" Bağıryorum ama o kargaşada beni duymuyor. Geniş alanda koşuyorum, ona ulaşmak, onu durdurmak için etrafımdaki adamları itiyorum, onun kurşununun onu öldürmeden önce ona girmesinden korkuyorum.

Pop.

Siktir

!

Çok geç kalmıştım. Ben koşmaya, adını haykırmaya devam ederken, onu öldüreceğinden korkarak ateş ediyor, ama Agnelo karşılık vermek yerine sadece gülüyor.

Sonunda onun yanındayken Jade'in bağırırları içime işliyor. Kurşunu Agnelo'nun canını hiç acıtmadı. Onun yerine Kayla'ya çarptı.

Adam onu kadın yere düşer.

"Hayır!" Jade çığlık atıyor, silahı bırakıyor ve arkadaşına doğru koşuyor, Jade kapüşonunu hızla çıkarıp yaranın etrafına sararken kolundan kan sızıyor. "Tuttum seni," diyor . "Buradan çıkar çıkmaz hastaneye gideceğiz."

Agnelo bu fırsatı değerlendirip kaçmaya çalışıyor, bir adım ötedeki kapıya doğru geri geri adım atarken silahını bana doğrultuyor. Sert görünebilir ama korkağın tekidir. Başına gerçek bir bela geldiğinde kaçır ve biz de az onun kadar gerçeğiz. Şimdi bizden kaçamayacak. Bu sefer kaçamayacak.

Bir santim bile atıldım, silahı hızla aldım, ayak bileklerine bir tekme daha vurarak onu yere düşürdüm.

"Sonunda." Ayağım yuvarlak karnının üzerine iniyor, cebimden çıkarıp göğsüne doğrultuyorum. "Seni öldüreceğim."

Başparmağım tetiğin üzerinde duruyor ve son bir bakışla çekmeye başlıyorum.

"Silahını indir," dedi arkamdaki adam. "O benim." Silah olduğunu bildiğim şeyin soğuk metali başımın bastırılıyor.

"Hayır, dostum. Kafan karışmış olmalı," diyorum ona, her ona doğru dönüyorum, eğer o tabancayı yüzümden onu da öldürmek üzereyim.

Gözlerinde kilitlenmiş bir öfkeyle bana bakıyor ve ben de aynısını yapıyorum. Ama ona, benden yaşça büyük olmayan bu çocuğa , onu daha önce gördüğümün farkına varıyorum.

"Sen de kimsin be?" Sorumu duymazdan geliyor, bakışları beni geçip Agnelo'ya ve silahını ona doğrultuyor.

"Ahh, orada," diye alay ediyor Agnelo. "Ben de seni arıyordum."

Nabzım başımın içinde çarpıyor, bu huzursuz enerji havada hışırdıyor, esiyor.

Adam sakince, "Beni buldun," diyor ama yüz ifadesi hiç de sakin değil. "Şimdi bana onun nerede olduğunu söyle. Onu hangi cehenneme gönderdin?"

bakıyorum, kimden emin değilim, aynı zamanda bu yabancıyı bir yere oturtmaya çalışıyorum ama yapamıyorum.

Onu nereden tanıyorum ki? Belki kulüplerimizden birinden?

"Tsk, tsk." Agnelo gülüyor, kaşları kalkıyor. "Onu asla bulamayacaksın. Aptal çocuk. Sana söyledim, o asla senin olmayacak. Sonunda ne zaman dinleyeceksin?"

Oda sessizleşti, kardeşlerim ve Elliot solumdan yaklaşıyorlar, ayak sesleri camın üzerinde çıtırdıyor.

Adam , yere diz , dokuzunun dipçiği Agnelo'nun şakağına sertçe çarpıyor. "O senin kızın ve sen onu sattın mı? Kime?"

Kızın mı?

"Aida'yı mı arıyorsunuz?" Adama soruyorum ve bu onun dikkatini çekiyor.

"Onu nereden tanıyorsun? Onu hiç gördün mü?"

"Hayır dostum, üzgünüm ama yardıma ihtiyacın olursa kardeşlerim ve ben onu bulmana yardım edebiliriz." Çenesi gıcırdıyor. "Ben yalnız çalışırım." Sonra bakışları tekrar pisliğin üzerinde

"Bu çok güzel. Sonunda yeniden bir araya geldik ve onların hiçbir fikri yok," diye alay ediyor Agnelo. "Keşke kardeşlerim bu mucizeye tanıklık etmek için hayatta olsalardı."

Boğazım kurudu. "Ne lan?"

"Neden onlara kim olduğunu söylemiyorsun?" Agnelo kardeşlerimin her birine bakıyor. Dom çocuğun etrafında dönüyor ve sanki ilk kez görüyormuş gibi uzun, sessiz bir an boyunca ona bakıyor.

"Hayır..." Dom başını sallarken sert bir nefes alıyor. "." Elleri yüzünün önünden geçiyor. "Seni izledim-"

Mideme ağır bir batma hissi yayılıyor.

"Kim o, Dom?" Dante sorar, sesi aynı endişeyle kesilmiştir. "Kendi kardeşini tanımadın mı?" Agnelo kıkırdar.

"Ağabey?" Fısıldadım. Ama ona tekrar baktığımda, gerçekten baktığımda, o büyük kahverengi gözlere... "Siktir." Saçımı tuttum.

Dante şimdi onunla yüzleşiyor, Elliot kaçmaya karar verirse diye silahı Agnelo'ya doğrultuyor. "Matteo?" Dom'un şoka girmiş sesi hepimizin donup kalmasına neden oluyor.

"Sürpriz!" Agnelo kıs kıs güler.

Zihnim mümkün olabileceğini hiç düşünmediğim bir şeyi kavramaya çalışırken dünyam dönüyor, göğsüm iğne gibi batıyor.

"Nasıl burada ? ?" Dom soruyor, kelimeler düzensiz dökülüyor, gözlerini küçük kardeşimizden ayıramıyor.

"Bunca zamandır benimle birlikteydi," diye araya giriyor Agnelo. "Öyle değil mi evlat?" "Bana onun nerede olduğunu söyle!" diye kükrer.

"Üzgün, küçük bir köpek yavrusu gibisin." Agnelo oturmaya çalışırken yüzünde kızgınlık ifadesi ama Elliot onu geri itiyor. "Şimdiye kadar çoktan gitmiştir. Muhtemelen başka bir ülkededir."

Matteo hırlayarak silahının namlusunu kendi alnına bastırıyor.

Agnelo, "Onu tek başına bulmada iyi şanslar," diye atıldı. "Ama onu kurtarmak için bir şans istiyorsan, kardeşlerin ona zamanında ulaşma şansını bitirmeden önce beni buradan götürmen gerekecek."

"Matteo, lütfen," diye yalvarıyor Dom. "Sana yardım etmemize izin ver. Sakın onu dinleme. Tek yaptığı yalan söylemek."

"Lanet olsun, Matteo. Biz senin kardeşiniz." Dante onun omzuna ama Matteo elini iter. "Onu bulmana yardım edeceğiz."

"Benim kardeşim yok." Bize teker bakıyor. Gözleri eskiden annemizin sıcaklığını , ama şimdi boş, sanki çalınmış gibi, tıpkı onun gibi. "Yapabileceğiniz en iyi şey beni hiç görmediğinizi unutmak. Önemli olan yerde hâlâ ölüyüm."

Silahını şimdi Elliot'a doğrultmuş. Dom'a, "Arkadaşına çekilmesini söyle," der. "Agnelo benimle geliyor."

Dom başını iki yana sallıyor ve Elliot geri çekilerek Agnelo'nun ayağa kalkmasına izin veriyor. Matteo kolunu piçin boynuna doluyor, yaşlı adamı kapıya doğru çekmeye başlarken silahını bize doğrultuyor.

"Bekle!" Bağırıyorum. "Gitme. Seni seviyoruz dostum. Hayatta olduğunu bilseydik seni bulmaktan asla vazgeçmezdik."

Duruyor, omuzları ağır nefeslerle sallanıyor, bakışları beni öyle bir yaralıyor ki neredeyse

dizlerimin üzerine düşünüyorum. Eğer bunca yıl onlarla birlikteyse, kim bilir onlara ne yaptılar?

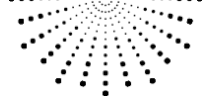
Onu.

"Özür dilerim." Dom .

Matteo bize bir duygu bakarken gözlerinde acı bir adamın buluyorum. Bir an için gerçekten kalacağını düşünüyorum. Bizi seçeceğini.

Onun yerine kapıdan kaçıyor ve onu ikinci kez kaybediyoruz.

OTUZUNCU HAPTE R

JOELLE

Depodan ayrıldıktan sonra götürdüğümüz doktor tarafından yarası sarılan Kaylanın yanında otururken iki gün önceki ^{kaos} geride kaldı.

Enzo'nun ölü kardeşinin bunca yıldır Agnelo'nun pençesinde hayatta olduğuna inanamıyordum. Ona bakıp duruyordum, acaba onu o pis özel kulüpte görmüş müydüm diye merak ediyordum ama yollarımızın kesiştiğini hiç sanmıyorum.

Raquel, hastaneden çıktıktan sonra evde iyileşmekte olan Chiara' yanında oturuyor. Chiara tek kelime bile duymak istemez ve Dom'a eğer ihtiyaç olursa geri döneceğini söyler. Ve Chiara kararını verdiğinde, şeytanın kendisi bile onu durduramaz. Gözlerindeki savaş, şimdi geri döndü. Yaşadığı onca şeyden sonra iyi olacağını bu şekilde biliyorum. Onu yıkabilirler ama o her zaman zirveye çıkacaktır. Yedi yıl önce striptiz kulübünde tanıştığımızdan beri onu böyle tanıdım.

Robby de evde. Doktoru ilaçların işe yaramasından çok etkilendi ve Enzo ona iyi bakacağımıza dair güvence verdi. Doktor itiraz etmedi, hatta bizimle olmasının onun için daha iyi olabileceğini söyledi. Ve burada, Enzo'nun evinde, sonunda evdeyiz. Robby üst katta, Enzo'nun istediği her şeye dönüştüreceğine söz verdiği kendi odasında uyuyor. Oğlum ve benim hakkımda konuşurken adamın gözlerindeki bakış çok etkileyiciydi. Bana, tanımadığı bir çocuğa duyduğu sevgiyi hissedebiliyorum. Hak ettiğimi düşündüğümde çok daha fazlası

"Elsie'yi bulmak zorundayız." Kayla'nın sesi düşüncelerimi böldü. Arkadaşımızı son gördüğünde olanlar hakkında konuşması için onu zorlamadım, herhangi onu sorgulamaya başlamadan önce tüm bunları sindirmesi için ona biraz zaman tanımak istedim.

Su şişesini ağzına götürürken eli titriyor, önümüzde duran sehpa koymadan önce küçük yudumlar alıyor.

"Anlatacağız," diyorum, bacağımı kanepenin üzerine kaldırıp ona doğru dönerek. "Bana ne olduğunu anlatmak ister misin? Neden onun ve senin gitmediğini?"

Kucağına bakarken başını sallıyor. Elliot, Enzo ve yan yana , Chiara ve Raquel'in oturduğu kanepenin arkasına .

"Pencereden dışarı bakıyorduk," diye söze başlıyor, kaşları çatık, "koyu mavi bir SUV yanaştı. O aracı daha önce hiç görmemiştik ve gelen her insanı ve her arabayı hatırlamayı alışkanlık haline getirmiştik." Bakışları yanımdan geçip gidiyor, dümdüz bakıyor, gözleri anılara dalmış.

"Bizi ve evde yaşayan diğer altı kızı izleyen gardiyanlar girişin yanındaki birinci katta konuşlanmışlardı. Elsie ve ben sırada kadın karşı tarafındaydık." Devam etmeden önce hızlı bir nefes vererek geriniyor. "Uzun siyah yün bir adam arabadan indi.

siyah saçları arkaya kaymış. Adını bilmiyorum, sadece neye benzediğini biliyorum. Adam içeri girdi, muhafızlardan biriyle konuştu, Faro'yu , iş konuşmakla ilgili bir şeyler söyledi." Kıpır kıpır ellerine bakarken geri kırıyor, bazıları uzun kirpiklerine takılıyor.

"Bir şey Elsie' bunun kaçmak için bir fırsat olduğunu söyledi. Onunla gelmem için bana yalvardı. Korumaların dikkati dağılmışken pencereden kaçabileceğimizi ve cipin arkasına otostop çekebileceğimizi söyledi. Ama ben korktum." Gözyaşlarıyla dolu gözlerini bana çevirdi. "Yapamadım. Çok korkmuştum. Hiçbir zaman sizin kadar cesur olamadım. Bu yüzden kaldım." Omuz silkiyor, dudakları kaşlarını çatarak bükülüyor. "Nerede olduğu ya da o adamın onu bulup bulmadığı hakkında hiçbir fikrim yok. Ne bilmemek, ona hiç katılmamış olmak her gün içimi kemiriyor."

Onun içindeki umutsuz ıstırap benim de gözyaşlarımı akıtıyor. "Yapmak zorunda olduğunu hissettiğin şeyi yaptın. Sorun yok." Elini tutup benimkinin içine kaydırıyorum. "Senin yerinde olsaydım, ne yapardım bilmiyorum."

"Oh, lütfen." Gülümseyerek gözlerinin altını siliyor. "Çoktan o kamyonu binmiş olacağını biliyorsun."

Dudaklarımdan kırılğan bir iç çekiş dökülüyor. Gider miydim yoksa kalır mıydım? Gerçekten bilmiyorum. Ama o burada bizimle. Nihayet. Ve Elsie'yi de bulacağız. Umudumu .

"Lütfen onu bulun." Gözleri Enzo ve diğerlerine yalvarıyor.

"Yapacağız," diye yemin ediyor Enzo. "Senin sayende edecek bir şeyimiz var."

Kadın hüzünle başını sallıyor.

"Bazı resimlere bakmana ihtiyacımız olabilir," diye ekliyor Dom. "Bahsettiğin adamı tespit edip edemeyeceğini görmek için. Eğer seni tuttukları yerdeyse, Bianchileri iyi tanıyor olmalı."

Gözleri aniden kocaman oldu. "Aman Tanrım! Şimdi hatırladım."

Biraz daha yaklaştım. "Ne oldu?"

"Yara izi." Sesi bir fısıltıya dönüşüyor, ağzı bir an için aralanıyor. "Yanağında bir yara izi vardı. Uzundu, sanki bir bıçakla kesilmiş gibiydi."

"Kahretsin." Chiara'nın kaşları havaya ve herkesin dikkati ona yöneliyor. "Sağ tarafında mıydı?" diye soruyor, tıslayarak kanepenin ucuna doğru ilerliyor, belli ki acıyla mücadele ediyor.

"Evet." Kayla'nın onun bakışlarıyla buluştuğunda daralıyor. "Bunu nereden biliyorsun?" "Çünkü kim olduğunu biliyorum."

Kalp atışlarını hızlanıyor.

"Kim, bebeğim?" Dom ona doğru ilerliyor, yanağında şefkatle gezinirken o da ona bakıyor.

"Michael Marino. Babamın beni evlenmeye zorlayacağı adam."

"Siktir," diye yemin ediyor Dom. "Sence kulübe bulaşmış mıdır?" "Hiçbir fikrim yok."

"Messina ailesinden değil mi?" Endişe ciğerlerimi dolduruyor, nefes almakta zorlanıyorum.

"Evet." Chiara'nın ağzı incelik. "Öyle. Babası don ve duyduğuma göre uzun sürmeyecekmiş. Söylentilere göre, ağabeyiyle savaş halindeymiş ve babasının yerine geçmek istiyormuş."

Elsie kendini neyin içine soktu?

"Aramaya gittiğimizde ilk çalacağımız kapı olacak." Dom kardeşlerine bakarken bir adım geri çekiliyor. "Eğer o piç ona bir şey yaptıysa, bizzat ben onun hayatına son vereceğim."

"Sanırım elimizde başka bir savaş daha ." Enzo avuçlarını birbirine sürtüyor, dudaklarında alaycı bir gülümseme beliriyor.

Merdivenler arkamızda gıcırıyor ve Robby aniden orada, gözlerini ovuşturarak bana doğru ilerliyor. "Anne?" diye soruyor halsizce. "Kötü bir rüya gördüm."

"Ah, bebeğim." Ayağa kalkıp onun önünde alçalıyorum ve tatlı oğluma şefkatle sarılıyorum. "İster misin

Annenin kucağına oturur musun?"

Bu, yüzünde hâlâ uykulu bir ifade varken sırtmasına neden oluyor.

Onun gerçek mutluluğu karşısında attığım kahkahalar hoşuma gidiyor. Daha sabahın çok erken saatleri ve mümkün olduğunca dinlenmesini tercih ederim ama onunla sarılmayı hiçbir şey için reddetmem.

Elimi onun küçük elinin etrafına dolayarak bizi kanepeye götürüyorum, onu üstüme alıyorum, narin yüzü göğsüme yaslanıyor, herkese bakarken sersemliği kayboluyor.

"Sana kocaman bir çikolatalı kurabiye getirmeme ne dersin?" Enzo sorar. "Belki iki tane." "Dil." Dudaklarımı alaycı şekilde oynatarak bakışlarımı genişletiyorum.

"Bebeğim, siz ikiniz burada yaşarken, o çocuk benden bundan çok daha kötü şeyler duyacak. Ağzım biraz bozuktur." Hınzır bir sırıtışla göz kırpmıyor ve bu doğrudan işliyor. "Oldukça hoşuma gidiyor," diye küstahça söylüyorum.

Bakışları için için yanıyor, çenesi bükülüyor, gözleri ağzımı buluyor ve orada uygun olandan daha uzun süre kalıyor.

"Bir dakikaya ihtiyacınız var mı? Çünkü Dante Amca bebek bakıcılığı yapabilir."

"Kahretsin, belki de sadece bir dakikaya ihtiyacın vardır." Enzo kardeşini şakacı bir şekilde göğsünden itiyor. "Ama benim kızım bilir, bizimleyken saatler sürer." En hassas yerlerimi okşayan beni adeta soyarken alt dudağı dişlerinin arasında kayboluyor.

"Dostum, o benim kız kardeşim." Elliot gülerek başını sallar.

"Pardon?" Enzo özür diler gibi yaparak ellerini havaya kaldırıyor.

"Hiç browni var mı?" Robby soruyor. "Kötü adam orada olmadığına yanında kaldığım iyi bana bunu yapardı."

Nefes alıyorum. Hareket etmekten korkuyorum. Konuşmayı kesmesinden korkuyorum. Kalbim sıkışıyor.

Konuşmaya devam etbebeğim.

Bir şey sormaya korkuyorum, bir şekilde iyileşmesini engellemek ya da hatırlayarak ona zarar vermek istemiyorum, ama onu bunca yıldır kimin tuttuğunu bilmek zorundayım.

"Vay canına, çok nazik bir davranış," diyor Enzo, yanımızdaki yere çöküp bana bakıyor, yüz ifadesi gergin. Bu konuşmanın ne kadar önemli olduğunu biliyor ve liderliği onun almasına izin veriyorum.

"Evet, gerçekten çok iyi biriydi. Bayan Greco her zaman nefis şeyler yapardı." "Ne gibi?" Enzo'nun yüz hatları yumuşar.

"Muffinler ve kekler. Bu tür şeyler." "Keşke biraz alabilsem."

"Diğer kadın da çok iyiydi," diye ekliyor Robby. "Okumayı öğrenmeme yardım etti ve benimle matematik çalıştı. İkisini de seviyorum."

Kalbim sıkışıyor. *Kim onlar? Onlar onu sevdi mi?*

"Bahse girerim matematikte benden daha iyisindir." Enzo gözlerini deviriyor. "Pek iyi ." Robby'nin kıkırdamasına neden olacak şekilde kıkırdıyor.

"Aida bana hep bir dahi olduğumu söylerdi."

"Aida mı dedin?" Chiara kekeliyor, ifadesi .

"Evet. Sarı saçları vardı," diyor Robby ona. "Onunla ve onu gönderen kötü adamla birlikte yaşadım. Babasının kötü adam olduğunu söylerdi ve o eve geldiğinde saklanmak zorunda kalırdım."

"Aman Tanrım." Chiara'nın parmakları göğsünde titriyor.

Görüşüm bulanıklaşıyor. Parmaklarımın ucundaydı. Bunca zamandır oğlumun Chiara ve Raquel'in kuzeninde olduğunu kimse bilmiyordu. Agnelo'nun onu kendi lanet evinde tutacağını hiç düşünmemiştim. Ama onu saklamak için oradan daha iyi bir yer olabilir mi?

"Sana hiç zarar verdiler mi?" Parmaklarımın ucuyla alnını okşuyorum, burnumun arkasını

Bir ağrıyla geriliyor, ama beni yutmaya çalışan duygusal kara delikle savaşıyorum.

"Hayır." Yüzünü bana doğru kaldırdı. "Bazen ben kötü olduğumda babası çok yüksek sesle bağırırdı." Ağzı çatıldı. "O çok korkutucu biri."

Öfke tenimi yakıp . "Sen kötü değildin, bebeğim. Kötü olan o adamdı."

"Evet, dostum. Annen haklı. O iyi bir adam değil ve bir daha asla sana yaklaşmayacak." Robby daha uzun oturuyor, Enzo'ya yeni favori insanıymış gibi hevesle bakıyor ve bu kalbimi her türlü mutlu ediyor. "Şuradaki kardeşlerimi ve amcanı görüyor musun?" Enzo başını onlara doğru eğiyor ve Robby başını sallıyor.

"Seni ve anneni her zaman koruyacaklar, tıpkı benim gibi."

Rahatlayarak iç geçirir. "Bu çok iyi. Annemi tekrar terk etmek istemiyorum."

"Asla yapamayacaksın." Etime bir yemin gibi yemin ediyorum, başının tepesini öpüyorum, o hayvanın masum bebeğimi korkuttuğunu hayal ederken göz kapaklarım yavaşça kapanmaya başlıyor. Onu öldürebilirim. Hâlâ dışarıda olduğuna inanamıyorum.

"Seni bulduğumuz yere nasıl geldin?" Enzo devam ediyor. "Aida nereye gitti?" "Babasıyla bodrumdaki adam hakkında büyük bir kavga etti."

"Hangi adam?" Enzo'nun sesi fısıltıya dönüşür.

"Söyleyemem. Aida bana onun hakkında asla konuşmamamı, hiç orada olmamış gibi davranmamı, yoksa babasının beni cezalandıracağını söyledi."

Benimle aynı şeyi düşünen Enzo'ya bakarken elimi ihtiyatla ağzıma götürüyorum.

Matteo olmalıydı.

Değil mi?

"Babası çok gürültü yapınca yukarı koştum ve saklandım. Ona bağıırıyordu. Onu orada bile duyabiliyordum. Sonra büyük bir patlama duydum ve Aida da çığlık atıyordu. Çok korkmuştum anne." Kolları sıkı bir sarılmayla orta yerime dolanıyor.

"Bu çok cesurcaydı." Enzo başını okşayarak onu rahatlatıyor. "Ondan sonra ne oldu biliyor musun?"

"Evet, uzun süre odamda kaldım ve sonra tanımadığım bir adam beni yatağın altından tutup o pis kokulu yere götürdü ve kafese koydu."

"Vay canına," der Dante kuşkuyla. "Sence Matteo hakkında mı konuşuyor? Kardeşimize ne yaptılar?"

"İşte bunu " Dom yumruğunu sıkıyor. "Bedeli ne olursa olsun."

ENZO

Jade yanımdayken Robby'yi yatağına yatırdık. Hasta olduğu için çok yorulmuştu. "İyi uykular küçük adam. Bize ihtiyacın olursa hemen aşağıda olacağız."

"Tamam," diye mırıldanıyor, Jade ışıkları kapatmadan önce yanağını bir kez daha öperken çoktan uykuya dalmış.

"Onunla çok iyi anlaşıyorsun," diye itiraf ediyor kapıyı kapatırken.

"Şaşırmış gibisin." Ağzım açık kaldı. "Ben çok yetenekli bir adamım."

"Ben ciddiylim." Duraklıyor, avuçlarını üst kavuşturmuş, neredeyse şaşkınlıkla bana bakıyor. Bana hiç böyle bakılmamıştı ve bu çok iyi hissettiriyor. "Bunun için teşekkür ederim."

Oğluma karşı harika davranıyorsun. Bu her şey demek."

"İkinizi de seviyorum ve bu asla " Dudaklarımı , onlara doğru kayıyorum, dişlerim alt dudaklarına batarken inliyorum.

"Tekrar söyle," diye inliyor kısık sesle. "Beni sevdiğini söylediğini duymak istiyorum."

"Bunu yapabilirim, bebeğim." Boş bir yatak odasının kapısına dayanana kadar onu geriye doğru yürütüyorum. "Bunu istediğin kadar ."

Ağzım çenesine gidiyor, o narin teni ısıyor. "Seni seviyorum," diyorum ona, dudaklarım usulca boynuna düşüyor, elim karnından aşağı inerek taytının bel bandına ulaşıyor. "Seni seviyorum," diye tekrarlıyorum parmaklarım içeri tırmanırken, külotunun danteline ulaşana kadar aşağı , iki parmağım ince kumaş kayışını geçip onu sıcak ve ıslak buluyor. "Seni seviyorum Jade," diyorum son bir kez, tek bir parmağım içeri girmeden önce klitorisini bir kez yavaşça ovarken.

"Tanrım, Enzo. Yapamayız. Kardeşlerin aşağıda bizi bekliyor."

"Bırak beklesinler." Daha sert vuruyorum, iki parmağımı sonuna kadar sokuyorum, kalçaları titreyene kadar, çılgılık dolu inlemelerini omzumun arkasına saklamaktan başka bir şey yapamayana kadar.

"Bu ıslak, küçük amcığı özledim." Onu parmaklarken başparmağımı merkezinin üzerinde yuvarlıyorum ve lanet olsun, duvarları kenetleniyor sadece daha sert gitmemi sağlıyor.

Omzumu ısıyor, tırnaklarıyla sırtımı tırmalıyor, ben daha sert ittikçe soluk sesleri daha da yükseliyor. "İyi bir kız olacaksın ve elimin her yerine boşalacaksın."

Bana karşı ağlarken nefesi titriyor.

"Bu amcık onunla edepsizce konuşmamdan hoşlanıyor, değil mi?" Bu onun daha yüksek sesle inlemesini sağlar.

Saçlarından bir avuç tutup sertçe çekiyorum, dişlerim hırıltıyla gıcırıyor. "Seni becerirken bana bakacaksın. Bana ne kadar iyi göster."

Pantolonunu indiriyor, elimi tutuyor, kaşları gerilirken tırnakları kabaca deliyor.

"Evet, bu. Benim için gel, bebeğim. Parmaklarımın tadına bakmak istiyorum." kadar derine dalıyorum ki, tüm vücudu titremeye başlıyor.

Ben ona vurdukça ihtiyacı artıyor, ta ki parçalanana kadar... Adımı haykırırken ağzı açık kalıyor, gözlerini gözlerime diyor.

Gitmesine izin vermiyorum. Bu bağ, sevdiğim kadına duyduğum bu delice istek, beni daha önce hiç bulunmadığım ve asla onsuz olmak istemediğim bir yere taşıyor.

"Daha fazla zamanımız olsaydı, seni bu duvara yaslayıp sikerdim." Amını , bir kez tokatlıyorum, sertçe nefes veriyor, bakışları hala sahip olmayı çok istediğim arzu bakışını taşıyor. "Yine de bunu sonraya saklayacağım." Elim isteksizce dışarı kayıyor ve parmaklarımı ağzıma bastırıp emerek kurutuyorum. "Çok lezzetli." Çenesini kavriyorum, dilim ağzına batıyor, onunkinin üzerinde geziniyor, böylece dilimde kendi tadını alabiliyor.

"Mmm," diye mırıldanıyor ve sikim daha da ağırlaşıyor, sertleşiyor ve onun için ağrıyor. "Yürüyebileceğimi sanmıyorum." İç çekerek gülüyor.

"O zaman seni ben taşıyım." Onu omzuma atmaya hazırım.

"Sakın buna cüret etme!" Kıkırdayarak elimi . "Sadece şaka yapıyordum."

"Gerçekten mi? Yani yürüyebiliyor musun?" Avucum boğazını yakalıyor, sıkıca kavriyor, dudaklarım hızlı, sert bir öpücükle onunkini yakalıyor. "Sanırım daha sonra seni o kadar sert sikmem gerekecek ki, yürümeyi bırak, oturamayacaksın bile."

Hayal kırıklığına bir inilti duyulur. "Bu hiç adil değil. Şu anda böyle şeyler söyleyemezsin."

Başparmağım dudaklarının üzerinde geziniyor, ereksiyonum siyah eşofmanıma baskı yapıyor. "O zaman aşağı inelim ve bu işi bitirelim, böylece geri gelebiliriz ve seni özlediğim tüm yolları sana düzgün bir şekilde göstereceğim."

Robby ve Matteo'yu görmekle o kadar meşguldük ki barbeküden beri onun içine girmedim.

Elimi tutarak beni neredeyse merdivenlerden aşağı fırlatıyor ve ben de onun coşkusunu bir kıkırdamayla karşılıyorum.

Herkesle birlikte geri döner dönmez, daha önce sahip olduğumuz aynı yerleri alıyoruz.

", televizyonu aç," diyor Dante, telefonuna sertçe bakarak. "Haber kanalını aç. Açık."

Raquel kumandayı kapar ve ekran canlanır. Kadın haber spikerinin giden bir soygundan bahsettiği bir dakikanın ardından, hikaye iyi bildiğimiz bir hikayeye geçiyor. Ne de olsa onları ihbar bizdik.

Matteo gittikten sonra deponun bodrumuna indik ve daha önce çok daha fazla kafes bulduk. Kadınlar, çocuklar, kız ve erkek çocuklar hapsedilmişti, bazıları ağlıyordu, bazıları da Robby'yi bulduğumuzda olduğu hastaydı.

Hepsini almak istedik ama bunun yerine her fotoğrafı, her dosyayı belgelemeye karar verdik ve ardından FBI'dan tür işlerle ilgilenen iyi bir arkadaşımızı aradık. O orospu çocuklarının yaptığı her şeyi ona anlattık ve kendimiz için fotoğraflarını çektikten sonra kanıtları ona bıraktık.

Ekibini oraya gönderdikten sonra oradan ayrıldık. Ancak en büyük haber kanallarından birine e-posta göndermeden önce değil, paylaştığımız kanıtlarla hikayeyi yayınlayacaklarını ve Palermo suç ailesini ilk ve son kez ifşa edeceklerini biliyorduk.

Sadece onları ifşa etmekle kalmadık, aynı zamanda o mekana sık sık giden tüm ünlüleri ve politikacıları da ifşa ettik. Bianchiler aptal değildi. İsimlerini ve o çocuklara ve kadınlara yaptıkları iğrenç şeylerin fotoğraflarını sakladılar. Bazı fotoğrafları gönderirken kurbanların yüzlerini gizledik. Tüm orijinaler sadece yetkililerde var.

Diğer suç ailelerinden herhangi birinin Bianchi'lerin yaptıklarından haberi olup olmadığını bilmiyoruz ama umarım yoktur. Eğer , onları da öldüreceğiz.

Hikaye gelişmeye başladığında dikkatim tekrar televizyona yöneliyor.

"Bugün size *Channel Three*'den özel bir haber sunuyoruz. Bu hikaye ve gelen görüntüler rahatsız edici olabilir. İzleyicilerin dikkatli olması tavsiye edilir."

Kadın devam ederken ekran şehrin derinliklerindeki çekime döner. "Şehrin derinliklerinde, hiçbir yerin ortasında, eşi benzeri olmayan bir dehşet var. Böyle şeylerin olduğunu hayal etmek istemiyoruz ama her gün oluyor. İnsan kaçakçılığı. Kadınlar, yedi küçük çocuklar, Palermo'nun kötü şöhretli suç ailesi tarafından işletilen gizli bir kulüpte düzinelerce yüz tarafından istismar ediliyordu."

Klip depoya geçiyor, sarı uyarı bandı çekilmiş, rozetleri olan kadın erkekler deponun içinde yürüyor. "Bu fotoğraflarda göreceğiniz yüzlerden bazıları," diye devam ediyor haber spikeri, "tanıyacağınız insanlar. Onlar sizin favori oyun kurucunuz." Ekranda bir futbolcunun fotoğrafı yanıp sönüyor, tanınmış bir isim, kucağında en fazla on yaşında olduğunu bildiğimiz küçük bir kız, yüzü bizim tarafımızdan karartılmış, vücudu bulanıklaştırılmış. "En sevdiğiniz talk show sunucusu." Başka bir fotoğraf aşağı kayıyor, bu kez bir adam bir kadını tutmuş, elinde bir kırbaç var.

"Olaya karışan kişiler onlarca yıldır emniyet güçleri tarafından aranıyordu, ancak nihayet zamanımızın en büyük zaferlerinden yakalandılar. FBI bu korkunç trajedide parmağı olan üç düzineden fazla kişiyi tutukladı." Video haber spikerine geri dönüyor. "Çocukların çoğu Palermos'a borçlu olan ailelerden alındı ve o zamandan beri hem polisin hem de FBI'ın yorulmak bilmeyen çabaları sayesinde yeniden bir araya geldiler."

Yetkililerin de yardımıyla Serenayı ve Robby'yi bulduğumuz gün bulduğumuz diğer insanları yeniden araya getirmeyi .

"Sonunda bittiğine sevindim." Yeşim iç çekerek yanaklarından süzülen gözyaşlarını sildi. O

Gözlerinden sızan hüznle gülümsüyor, ama rahatlama da gözlerinden okunuyor. Bunu görebiliyorum.

Ve her gün, ondan kopardıkları parçaları bulmak ve onları yeniden inşa etmek için gibi savaşıcağım. Yapılanları asla geri alamayabilirim ama onun artık bunları yaşamamasını sağlayabilirim. Onun hayatı, *bizim hayatımız*, güzel olacak.

"Sence piyanonu çalabilir miyim?" diye soruyor tatlı tatlı, gözleri ıslı ıslı. "Çalıyor musun?"

"Eskiden ." Yüzü düştü. "Annem beni çalarken dinlemeye bayılırdı."

"İnanılmazdı," diye ekliyor Elliot, bize doğru gelirken. "Annem Juilliard'a kabul edileceğinden emindi. Gitmen para biriktiriyordu."

"Ne?" Bakışları gözyaşlarıyla dolup taşıyor. "Ama sonunda tıp fakültesine ."

"Evet, ama bunu onun için yaptığını biliyordu. Yıllar sonra bana, seyahatinden döndüğünde, doğru olduğunu düşündüğün şeyi yapmak yerine tutkunun peşinden için başvurman konusunda seninle konuşacağını söyledi."

"Ah, anne." Ağlamaya başladı.

"Seni çok severdi Jade. Bizimle geçirdiğin onca yılı kaybettiğin için üzgünüm." "Ben de üzgünüm." Ona bakıyor, gözyaşları ağır bir dere gibi akıyor.

"Durun, bu güzel anı böldüğüm için özür dilerim," diye Chiara. "Ama Jade de kim?" Bu Joelle-Jade'i güldürüyor. Kahretsin, buna alışmak için benim bile zamana ihtiyacım olacak.

"Bu benim gerçek adım," diye açıklıyor.

"Kahretsin." Chiara düşünceli bir şekilde düşünüyor. "Hoşuma gitti."

"Ee, bize bir şeyler çalacak mısınız?" Ayağa kalkarken ona elimi uzatarak soruyorum. "Parmaklarım hala çalıştığı sürece."

"Eminim hayal edebileceğimden çok daha iyisinizdir."

Onu müzik odasına götürüyorum, diğerleri de geliyor. "Annemiz de çalmayı çok severdi," diye açıklıyorum. "Bunu onun şerefine satın almıştım."

"Tanrım, biraz daha az mükemmel olamaz mısınız?" diye takılıyor odaya , bana bakarken alt dudağının kenarını ısırıyor.

"İnsanları öldürüyorum."

"Bunu görmezden gelmeye hazırım." Dudaklarını büken bir gülümsemeye omuz silkiyor ve bu, kalbime çığ gibi büyüyen bir duygu olarak çarpıyor.

"Lanet olsun, kadın..." Avuç içim boynunun yan tarafında duruyor. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, Enzo." Yumuşak bir iç çekişle, kuyruklu piyanoyu açarak bankta oturmak için hareket eder.

Önce tereddüt ediyor, parmakları tuşlara basmadan önce bir an titriyor ve sonra çalmaya başlıyor.

Ve bunu bir kez yaptığında, o müzik üzerimize yıkandığında, onun yeteneğinin büyüklüğü benim bile daha fazla.

Geri çekilerek, en az kadar şaşırmış görünen kardeşlerimin yanında duruyorum.

Dante fısıldayarak, "Kız inanılmaz," diyor.

"Biliyorum."

Hiçbir ritmi unutmamış gibi çalıyor, müzik onun özüne işliyor, göz kapakları kapanıyor, başı ve vücudu daha önce hiç duymadığım bir melodiyle sallanıyor. Onu her gün çalarken izleyebilirim, her seferinde aynı şarkı olsa bile.

"Efendim," diye sesleniyor adamlarımdan biri arkamdan. "Böldüğüm için özür dilerim ama bunu görmek isteyeceğinizi düşündüm."

"Ne oldu?" Stan'e sordum.

"Matteo'yu güvenlik kameralarımızdan birinde bulduk," Stan sakince. "Ayrıca bazı trafik kameralarını da hackledik ve onu gittiği yere kadar takip edebileceğimizi düşünüyoruz."

"Göster bana," diyor Dom gergin bir şekilde. "Onu görmek istiyorum."

Stan hemen telefonunu çıkarıp videoyu açıyor ve oynat tuşuna basıyor. Neyse ki deponun çevresine kendi kameralarımızı .

Agnelo'yu hâlâ Matteo'nun elinde, onu beyaz bir minibüse sürüklerken görüyoruz. Sürücü koltuğuna girmeden önce, eli kapının kolunda, durur, gözleri kameranın saklandığı aynı noktaya sabitlenmiştir, sanki bize bakıyormuş gibi.

"Siktir," diye kükrüyor Dom fısıltıyla. "Onun peşinden gideceğiz."

Matteo'nun hiç ölmediğini bilmek zor olmalı. Dom' tanıyorsam, kendini sorumlu tutuyor. Ama nasıl bilebilirdi ki?

Durakladığımızda, artık bir yabancı olan kardeşimizin gözleriyle karşılaşıyoruz. Umarım onu görme, tanıma ve sonunda ailemin istediği gibi bir aile olma şansına sahip oluruz.

Ama ya bizimle hiçbir şey yapmak istemiyorsa? Ya onu bulduktan sonra sonsuza kaybedersek?

Matteo ve Aida'ya ne oldu? Kardeşleriyle yeniden bir araya gelecek mi? Öğrenmek için [TIKLAYIN!](#)

Bir dizi daha mı izlemek istiyorsunuz? [FRAGILE SCARS](#)'a göz atın! Birbiriyle bağlantılı bağımsız bir serinin 1. kitabı.

LILIA N H A R R I S T A R A F I N D A N

KIRILGAN KALPLER SERİSİ

1. *Kırılğan Yara İzleri*
2. *Kırılğan Yalanlar*
3. *Kırılğan Gerçekler*
4. *Kırılğan Parçalar*

CAVALERİ KARDEŞLER SERİSİ

1. Şeytan'ın Anlaşması
2. Şeytanın Piyonu
3. Şeytanın Sırrı
4. Şeytanın İni
5. Şeytan'ın Ölümü

MESSINA SUÇ AİLESİ SERİSİ

1. Günahkar Yeminler
2. Zalim Yalanlar
3. Çarpık Vaatler

PL AY LIS T

Spotify'da dinleyin!

- "On the Rise" by Generdyn feat. BELLSAINT
- "Here We Stand" by Hidden Citizens feat. SVRCINA●
- "Hit Me With Your Best Shot" by ADONA
- SVRCINA tarafından "Battlefield"
- Summer Kennedy'den "Bad Things"
- "Honest" by Kyndal Inskeep feat. The Song House●
- "Time Is Running Out" Kat Leon
- Jacob Banks tarafından yazılan "Found"
- Maroon 5'tan "Lips on You"
- Rosenfeld'den "Do It For Me"
- Madison Watkins tarafından yazılan "Lose to Love"
- "Won't Keep Quiet" by Hidden Citizens feat. ADONA●
- Liv Ritchie'den "4am"
- Klergy'den "World on Fire"
- "Bad Boy" by Raaban and Tungevaag feat. Luana Kiara●
- "Blackout" Freya Ridings
- Isak Danielson tarafından yazılan "Power"
- "Wicked Game" by Ursine Vulpine feat. Annaca●
- Sam Tinnesz'den "Ready Set Let's Go"
- SVRCINA'dan "Who Are You"
- Daughter'dan "Youth"
- Liz Longley'den "Rescue My Heart"
- VÉRITÉ'den "New Skin"
- RAIN'dan "Don't Let Me Go"
- CRMNL'den "A Little Bit Dangerous"
- Unions'tan "Silhouette"
- BOBI ANDONOV'dan "Faithful - Stripped"●
- Dermot Kennedy'den "Better Days"
- "The Few Things" by JP Saxe feat. Charlotte Lawrence

AB OUT THE AUTHOR

Lilian için yazma aşkı kitap sevgisiyle başladı. *Goosebumps*'tan kapağında seksi erkeklerin olduğu aşk romanlarına kadar hepsini çok sevdi. Sekiz yaşındayken şiir ve şarkı sözleri yazmaya başlaması ve o zamandan beri yazmayı bırakmaması şaşırtıcı değil.

Azerbaycan'da doğdu ve şu anda Long Island, N.Y.'de kocası, üç çocuğu ve Gatorade adında bir köpekle birlikte yaşıyor. Hukuk diplomasına sahip olmasına rağmen şu anda avukatlık yapmıyor. Lilian yazmadığı ya da okumadığı zamanlarda fırında yemek pişiriyor. Çocuklar yattığında ise elinde genellikle bir bardak kırmızı şarap oluyor. Sadece kahve ile hayatta kalamazsınız!

En son , alıntılar almak ve hatta en sevdiğiniz yeni şovu tartışmak için onun okuyucu grubuna katılın: **[Okuyucu Grubu](#)**.

Kendisiyle buradan da bağlantı kurabilirsiniz:

[E-posta](#)

[İmzalı Kitaplar](#)

[Web Sitesi Bülten](#)

[Facebook](#)

[Instagram](#)

[TikTok](#)

[Twitter](#)

[Goodreads](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.